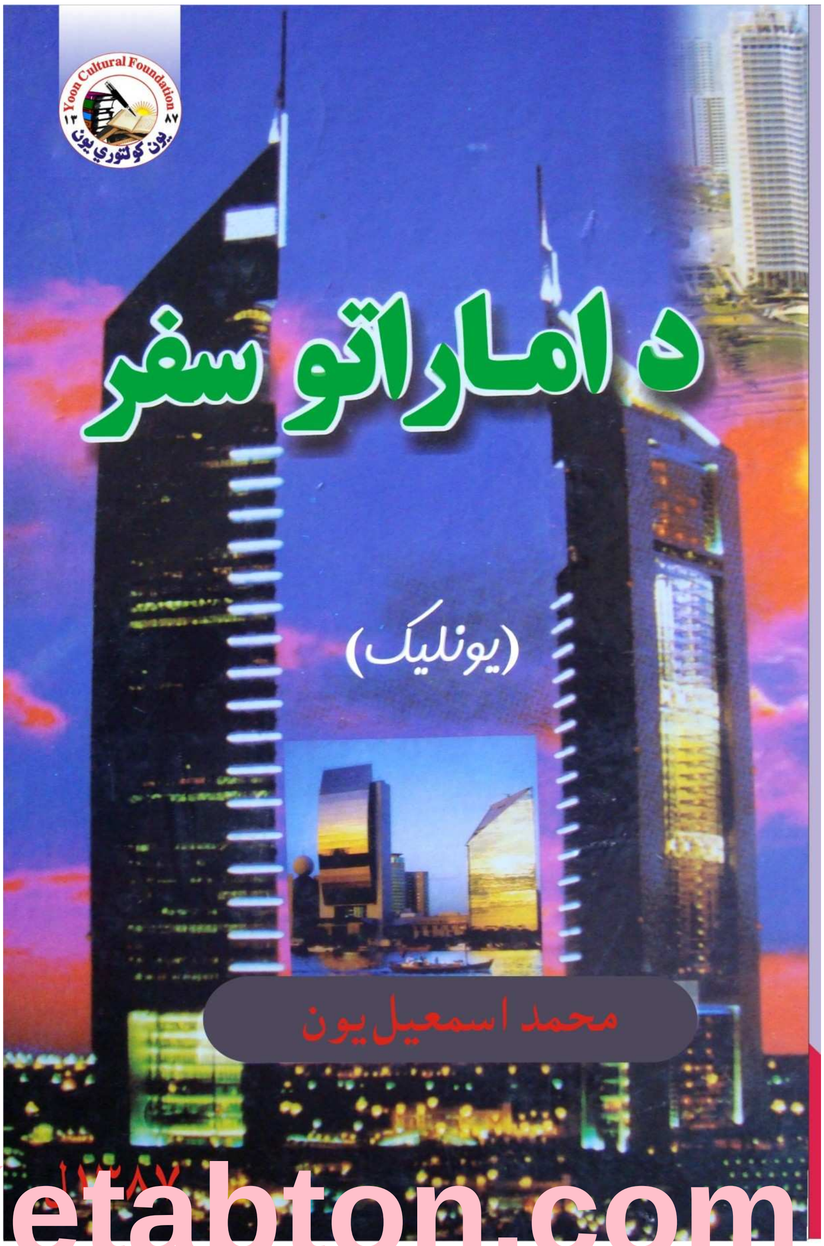

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

(یونلیک)

محمداسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د اماراتو سفر
لیکوال:	پوهنمل محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۸۴ل کال
دویم چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د لیکوال پرله پسې نومره:	(۱۹)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۱۹)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	ددې اثر پر دویم چاپ څو ټکي	۱
۲	د خپرندوی یادښت	۳
۳	د اماراتو سفر	۵
۴	انځوریزه برخه	۱۳۱
۴	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۱۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اثر پر دویم چاپ څو ټکې

«داماراتو سفر» زما لومړنی یونلیک دی. د ژوند په اوږدو کې مې ډېر سفرونه کړي، خو په دې نیت مې نه دي کړي، چې زه به یې خاطرې لیکم. دځینوسفرونو حوادث په لیکلو نه ارزي، خو ځینې سفرونه بیا داسې هم وي، چې خاطرې لیکل یې خورا ضرور وي. یونلیکنه له کلونو راهیسې په پښتو ادب کې دود ده. البته د یونلیکنې محتویات طبعاً توپیر کوي، کېدی شي،

یونلیک یوازې د ادبیاتو په شان یوه واحده موضوع راونغاړي یا بېلابېلې ټولنیزې، سیاسي او نورې موضوعګانې. خو مهم ټکی په کې دا دی، چې لیکوال پېښې لکه څنګه چې دي، همغه شان ثبت کړي که بل ډول؟ کوم پیغام په کې پروت دی که نه؟ اوکه نه څه شی چې پرې تېر شوي یوازې د همغو خاطرو یو تصویر یې کاږلی دی؟

ددې یونلیک له لیکلو څخه زما هدف دا و، چې دوه بېلابېلې او ان مختلفې ټولنې سره پرتله کړم، یوه داسې ټولنه، چې ډېره ځپل شوې او ډېره شاته پاتې ساتل شوې ده او بله هغه چې ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختللې او لاهم پرمختلونکې ده. دا چې زه په دې ليکنه کې
څومره بريالی شوی اويا اوو ورځو کې د څومره ليکنې ظرفيت او
څه ممکن وو، دا قضاوت درنو لوستونکو ته پرېږدم. ددې کتاب تر
چاپ وروسته هغو خلکو، ځوانانو په تېره بيا هغو کسانو، چې دا
ډول سفرونه يې کړي وو او يا د سفر نيت يې درلود او داکتاب يې
لوستی و، ماته تليفونونه وکړل او ددې اثر ستاينه يې وکړه، ځينو
وويل موږ ته يې ځکه خوند راکړ، چې موږ هم د سفر پر وخت له
ځينو دا ډول ستونزو اوپېښو سره مخامخ شوي يو. په هر حال د
ليکوال دنده د يوه اثر ليکل دي او پاتې کارونه په نورو خلکو پورې
اړه لري، دا دی زه دا اثر يو ځل بيا، په داسې حال کې خپروم، چې
زما يو بل يونليک هم چاپ ته تيار دی، تر دې يونليکه، زما په دې
نوي يونليک کې تجربه يو څه زياته شوې ده، هيله لرم تر چاپ
وروسته د لوستونکو خوښ شي، زه له رښا خپرندوی مرکز، په تېره
بيا له ښاغلي حاجي صيب ظاهر قدير څخه مننددوی يم، چې دا اثر
يې د لومړي ځل لپاره چاپ کړ او تر دې دويم چاپ پورې يې موږ ته
راورساوه. له درنو ليکوالو څخه مې هم هيله ده، چې دسفر پر وخت
قلم او يادښت کتابچه له ځانه سره ولري، د خپل سفر مهمې
خاطرې وليکي، کېدی شي داسې مسايل په کې وي، چې ګټه يې
زموږ ولس او ټول بشر ته ورسېږي.

په همدې هيله

محمد اسمعيل يون

ارګ- دجمهوري رياست ودانۍ

کابل- افغانستان

د ۱۳۸۷ل کال د کب ۴مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپرندوی یادښت

رڼا علمي مرکز دټول هېواد په کچه یو علمـي او فرهنګـي مرکـز دی چې دخپل جوړښت په ډېره لنډه موده کې یـې ګـڼ شـمېر، علمي، فرهنګي او رغونیز کارونه تر سره کړي دي، ددې مرکز پـه هڅو تراوسه پورې دبیا رغونې تر لسو زیاتې لویې پـروژې تکمیـل شوي، دکرنې پـه برخـه کـې څـو نمونـه یـې فارمونـه او باغونـه جوړشوي، په لغمان او ننګرهار کې د اوبـو څـو سـربندونه رغـول شوي او د بدني روزنې په برخه کې سپورتي کلپونه جـوړ شـوي او مسابقې تر سره شوي دي، دې مرکز کلتوري چارو ته هم زیاتـه توجه کړې، رڼا انستیتیوت په نامه یې دننګرهار دښوونې او روزنې په پوهنځي کې یو روزنیز انسـتیتیوت جـوړ کـړی چـې ژر بـه پـر فعالیت پیل وکړي، دا انستیتیوت په یوه کال کـې دیـونیم زر زده کوونکو دروزنـې ظرفیـت لـري، پـه دې انسـتیتیوت کـې بـه زده کوونکي دکمپیوټر، انګلیسي ژبې او منجمنټ زده کړې کـوي، دا زده کړې به زده کوونکو ته وړیا وي.

رڼا مرکز څو علمي غونډې، مشاعرې او سیمینارونه هم جوړ کړي او ځینو علمي او روزنیزو مرکزونو سره یـې مرسـته هـم کـړې ده. دغه راز (د دستار سړی) دشهید حاجي عبدالقـدیر دشخصـیت پـه باب یو اثر، (علامه عبدالشکور رشاد په ننګرهار کې) د استاد رشـاد پـه اړه دمقـالو یـوه ټولګـه، (پربـوتې څپـرې) دحفـیظ الله تـراب دتلویزیوني ډرامو یو اثر یې هم په مستقل ډول خپاره کـړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز د دانش خپرندویې ټولنې په ګډو هڅو یې انګلیسي ـ پښتو قاموس په (۱۳۱۸) مخونو کې خپور کړی، چې دا د چاپ شویو پښتو کتابونو په تاریخ کې یوه ښه او غوره بیلګه ده.

رڼا مرکز ویاړي چې دخپلو خپرنیو هڅو په لړ کې دهېواد دنامتو لیکوال ښاغلي پوهنمل محمد اسمعیل یون (د اماراتو سفر) چې په زړه پورې یونلیک دی او دده د سفر خاطرې دي، خپروي. رڼا مرکز ښاغلي یون ته ددې کتاب دچاپ له امله مبارکي وایي او دنورو بریو هیله یې کوي، دغه راز له ټولو افغان لیکوالو سره ژمنه کوي، چې رڼا مرکز به تر خپله وسه هڅه او کوښښ وکړي، چې دنورو لیکوالو علمي، څېړنیز او هنري اثار هم خپاره کړي، هیله من یو، یوبل سره فرهنګي همکاري وکړو او ټول دهېواد فرهنګ ته دخدمت جوګه شو.

په فرهنګي او هېوادني مینه
حاجي عبدالظاهر قدیر
د رڼا مرکز عمومي مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

د ۲۰۰۲ م کال پر نومبر په جرمني کې د افغانستان په اړه یو علمي سیمینار جوړ شوی و، ددې سیمینار نوم و: " مدني ټولنه او د هغې په جوړښت کې د اساسي قانون رول" زه دیو شمېر نورو افغانانو په جمله کې دې سیمینار ته بلل شوی وم، دا تر افغانستانه بهر، زما لومړی سفر و، چې پر جرمني سربېره ډنمارک، هالنډ او بلجیم هېوادونه مې هم په کې وکتل، البته پاکستان ته ډېر تللی او راغلی یم، کوټه، لاهور، کراچۍ او اسلام اباد ته مې سفرونه کړي او پېښور کې، خو بیا میاشتې او کلونه پاتې شوی یم، خو پاکستان او ایران د اکثرو افغانانو په نظر د خارج په جمع کې نه حسابېږي.

کله چې له جرمني څخه بېرته راتلو، نو ویل کېدل، چې د الوتکې یو تمځای په (دوبۍ) کې دی او دوبۍ ډېر ښکلی او زړه راکښونکی ځای دی. دا هم ویل کېدل، چې الوتکه دلته درې څلور ساعته تمېږي او مسافر کولای شي په هوایي ډګر کې له مارکېټ څخه د خپلې خوښې وړ سودا ترلاسه کړي، ما ډېره هیله لرله، چې له دې سفر څخه ګټه پورته کړم او دوبۍ لکه څنګه چې خلک یې ستاینه کوي، وګورم، خو هغه وخت د الوتکې الوتنې تغیر وخوړ، موږ له فرانکفورت نه استانبول، بیا تهران او له تهرانه کابل ته لاړو.

له هغه وخته بیا دوه کاله تېر شول، په دې وخت کې مې هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرله، چې یــو ځــل دوبـۍ تـه لاړ شـم، خــو ټــولنیزې، سیاســي او فرهنګــي بوختیــاوې دومــره زیــاتې وې، چــې هغــه د چــا خبــره سرګرولو ته یې هم نه پرېښودلو. په دې موده کې څو ځلـه ځینــو اندېوالانو په تېره بیا حاجي صیب ظاهر قدیر یادونه وکړه، چې ما سره دوبۍ ته لاړ شه او ښه چکر بــه دربانــدې ووهــم، خــو زه پــه خپلو کارونو کې دومره مصروف وم، چې یــو ځــل مــې هــم ددې چانس ترلاسه نه کړ، کله چې د اساسي قانون لویه جرګه پـای تـه ورسېده، د جمهوري ریاست ټاکنې هم ترسره شوې او څو میاشتې لا پر دې تېرې شوې، نو یو څه نسبي فرصت پیدا شو، چــې ځــان سفر ته تیار کړم، یوه ورځ حاجي صیب ظاهر قدیر بیا وویل: یــون صیب پاسپورټ تیار کړه، چې کله مې دربانډې غږ وکړ، نو (نه) بــه په کې نه وې او ته به تیار یې، ما ویل حاجي صیب پاسپورټ تیــار دی، خو وېزه وخت غواړي، هغه وویل: د ویزې مېزې کیســه کــې مه اوسه د اماراتو وېزه درتــه زه پــه دوه ســاعتو کــې اخلــم، څــو ورځې لا تېــرې نــه وې چــې بیــا یــې راتــه وویــل چــې سبا دې پاسپورټ عاجل د انجنیر صیب اکرام پــه ادرس کابــل تــه ولېــږه چې یوه ورځ کې حرکت دی.

ما خپل پاسپورټ په همغه ورځ د ښــاغلي رحمــت الله خــان پــه لاس، چې تازه کابل او بیا لــه کابلــه ګردېــز تــه روان و ور ولېــږه، رحمت الله خان پــه ګردېــز کــې دیونامــا ددفتــر دسیاســي چــارو مرستیال و، رحمت الله خان پاسپورټ په کابــل کــې زمــا اخښــي ډاکټر مروان او هغه بیا اول الرحمن رودوال او رودوال صیب پــر همغه ورځ انجنیر صیب اکرام ته ور تسلیم کړ، انجنیرصیب اکــرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پر همغه سبا چې د۲۰۰۵ کال د فبرورۍ (۲۱) نېټه کېدله، وېزه اخيستې وه. ما ته يې په ټيلفون کې وويل چې زه دوبۍ ته روان يم تاسې خپل پاسپورټ يا زما له دفتر او يا هم له سفارت څخه ترلاسه کولای شئ.

حاجي صيب ظاهر ته مې وويل چې وېزه، خو يې اخيستې اوس نو په تا پورې اړه لري چې څه وخت ځو. هغه وويل ته کابل ته ځان رسوه او زه درپسې درځم، زه کابل ته لاړم لومړی مې د انجنير صيب اکرام دفتر ته مراجعه وکړه، ددفتر ملګرو يې وويل پاسپورټ په سفارت کې دی، بيا انجنيرصيب عباس يو شخص موظف کړ او له سفارت نه يې زما پاسپورټ راوړ، پاسپورټ کې ديوې مياشتې لپاره ياني د فبرورۍ له ۲۱ د مارچ تر ۲۰ نېټې پورې د زيارة (سياحت) وېزه لګېدلې وه. څو ورځې مې په کابل کې تېرې کړې، حاجي صيب ظاهر ته مې ټيلفون وکړ، چې وېزه مې واخيسته، هغه وويل ته منتظر اوسه زه درځم، څو ورځې نور هم پاتې شوم، خو چې د هغه پته ونه لګېده، نو زه هم بېرته ننګرهار ته لاړم، البته په دې وخت کې يې کابل کې يو ځل ماته ټيلفون وکړ چې کېدی شي زه يو څو ورځې نور هم وځنډېږم که تاسو يوازې ځئ، نو ما به هلته ټول سهولتونه برابر کړي وي.

کله چې په کابل کې وم، نو له کرزي صيب سره مې په يوه اوونۍ کې درې ځله ملاقات وشو او پر څو مهمو مسايلو مې ورسره خبرې وکړې، په دې مسايلو کې يو هم د ايران کلتوري يرغل و، چې په کابل کې يې د خپلو لاسپوڅو او د فرهنګي چارو ددولتي چارواکو په واسطه عملي کوي، همدې چارواکو نه يوازې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولتي خپرونو لکه: کابل راډيو ټلويزيون او نورو کې پښتـو برخـه خواره کړې ان د بنديز تر بريده کوښښ کوي د پښتـو ژبـې حـق ضايع کړي، دغه راز دوی غـواړي لـه بېلابېلـو وسـيلو څخـه کـار واخلي چې نوی پښتو چينل AVT خيبـر هـم پـه کابـل کـې بنـد کړي، د اطلاعاتو او کلتور وزيـر سـيدمخدوم رهـين ټولـو کېلـي خپرونو ته خبر ورکړی و، چې (خيبر چينل) خپور نه کړي، دغه راز طلوع ټلويزيون هم د خيبر پرضد يو پروګرام جوړ او نشر کـړی و. کرزي صيب ته ما دا ټول مسايل وويل، چې له خيبر ټلويزيون سره ددوی مخالفت په دې نه دی، چې دا ولـې د پاکسـتان لـه خـوا نشرېږي، بلکې د اختلاف ټکی يې دادی چې دا پښتو دی.

کرزي صيب خيبر ټلويزيون ښه چينـل وګڼـه او د هغـوی نـوې خپرونې او سندرې يې وستايلې، فقط دومره يې وويل، چې افغاني موسيقي په ځانګړي ډول زړه افغاني موسيقي لکـه د ګـل زمـان، قديم، استاد اولمير، قمرګلې او نورې سندرې هم بايد نشر کـړي، دې وخت کې يې جاويد لودين ته ټيلفون وکړ او ورته يې وويـل، چې هېڅوک حق نه لري ددې ټلويزيـوني چينـل پرضـد نشـرات وکړي، هرڅوک که غواړي مطرح شـي بايـد د خپلـو پروګرامونـو کيفيت ښه کړي، موږ نه غـواړو د ټلويزيونونـو تـرمنځ جـنګ پيـل شي.

دې وخت کې ما کرزي صيب ته وويل، چې زه خيبـر ټلويزيـون ديوې مرکې لپاره دعوت کړی يم، که تاسو څه پيغام لـرئ زه يـې ور رسولای شم. کرزي صيب وويل فقط سلامونه مې ورتـه ورسـوه او بل افغاني سندرې بايد کېږدي چې هغه زموږ لويه پانګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کابله بېرته جلال اباد ته لاړم او حاجي صيب ظاهر مې له نږدې وکوت، کله چې يې زه وليدم، نو په خندا شو تر روغبړ وروسته مې سملاسي زموږ ديوه دولتي مشر يوه کيسه ورته وکړه، "هغه داسې چې زموږ يو دولتي مشر خپل يو انډيوال ته ويلي وو که زه ددولت مشر شوم، نو ته چې هرڅه غواړې هغه به درکړم، ننګرهار ولايت غواړې، کابل ولايت، هرات ولايت که وزارت، هغه شخص ددولت له مشر سره له دعاګانو نيولې تر عملي منډو ترړو پورې هرڅه وکړل، په پای کې شخص ډېر انتظار وويست، چې څه نن او سبا به مې وغواړي خو کله چې شپې ډېرې تېرې شوې، دسړي حوصله تنګه شوه، په خپله يې په ډېر تکليف لاره چاره پيدا کړه او ځان يې تر ولسمشر ور ورساوه، هغه سره ځانته په يوه خونه کې کېناست، د روغ او رنځور تر حال احوال او پوښتنې وروسته دې شخص په ډېر احترام عرض وکړ، چې رئيس صيب که ياد دې وي يو وخت تر ولسمشر کېدو وړاندې هغه يوه ورځ چې ځانته په يوه موټر کې ناست وو، تاسو وويل چې که زه جمهور رئيس شوم، نو که ته ننګرهار ولايت او يا کابل ولايت غواړې او که وزارت، نو درکوم يې، اوس خو نه ولايت شو، نه وزارت، عادي ملازمت هم نه شته دا څنګه چل شو؟ ولسمشر ورته په ډېره خوږه‌لهجه وويل قربان دې شم د زړګي سره تاته به زما يو خواص معلوم نه وي هغه دا چې ما سره چې څوک وعده وکړي هغه مې تر مرګه نه هېرېږي او زه چې چا سره وعده وکړم هغه مې شبېه پس هېره وي، نو اوس پوی شوې، سر دې پرې خلاص شو، هه واخله دا يو چاکليټ خوله دې پرې خوږه کړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې ځو چې ما ته ډېر خلک منتظر دي."

ما چې کله حاجي صيب ظاهر ته دا خبره وکړه هغه کړس کړس وخندل، ياره بېشکه چې لغماني يې سخت دنښې منځ دې ووېشت، په يوه غشي دې دوه مرغۍ ښکار کړې، خو خبره چې له ټوکو وباسو والله که مې يوه شېبه هم هېر وې، خو تاته د ننګرهار حالت ښه معلوم دی. دلته هره لحظه يوه ستونزه راولاړېدی شي او زه چې دلته نه يم سخت مشکلات پيدا کېږي. همدا اوس به کابل ته ټيلفون وکړم، چې دوه ټکټه بوک کړي، ما ويل نه زه اوس يو ځل اسلام اباد ته ځم، خيبر ټي وي سره مرکه لرم، کله چې راستون شوم، بيا به ګورو. زه د خيبر ټي وي خبريال نورحمن شېرزاد سره اسلام اباد ته لاړم او له خيبر سره مې ژوندۍ مرکه وکړه، د مارچ پر ۱۳ مه نېټه بېرته راستون شوم، کله چې مې پاسپورت ته وکتل، نو ګورم چې ايله (۷) ورځې په کې پاتې دي. حاجي صيب ظاهر سره مې مشوره وکړه. ما ويل چې ددې وېزې وخت نور په ختمېدو دی، هغه وويل که ته ځې ځه لاړ شه، زه درپسې درځم.

له جلال اباده مې کابل کې د تجارت وزارت مرستيال ښاغلي پوهنمل محمدنبي فراهي ته ټيلفون وکړ، نبي فراهي د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي د پښتو څانګې استاد او زما ډېر نږدې ملګری دی. هغه ويل څه وخت کابل ته راځې، چې سره وګورو، ما ويل همدا نن در روان يم، خو کېدی شي يو ځل لنډ سره وګورو، ځکه زه دوبۍ ته روان يم، فراهي صيب وويل خير چې دوبۍ ته ځې، نو ټکټ به زه درته بوک کړم او که هلته ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي، نو چې زه درته په هوټل کې د اتاق غم وخورم، زموږ تجارتي اتشه هم روان دی، هغه سره به یو ځای لاړ شې، ما به درته په کام ایر شرکت الوتکه کې ټکټ تیار بوک کړی وي. کله چې مازیګر کابل ته ورسېدم، نو فراهي صیب ته مې ټیلفون وکړ، هغه وویل سبا سهار (۸) بجې زما او ستا وعده ده، سهار به زه تجارتي اتشه هم راوغواړم او ټکټ به یې هم راوړی وي. د شپې زه او زما بل ملګری ډاکټر محمداکرم خپلواک د انجنیر صیب اکرام دفتر ته لاړو، هغه تازه له دوبۍ نه راستون شوی و، هغه ته مې وویل چې تاسو زما پاسپورت وګورئ، چې څومره وخت لري؟ هغه وویل چې ستاسو وېزه کې ډېر کم وخت پاتې، فکر نه کوم چې په دې وخت تاسو هلته داخلېدو ته پرېږدي، ما ویل ټکټ مې هم سبا نه بل سبا یانې د مارچ (۱۸) بوک کړی هغه وویل دا ډېر کم وخت دی، زه نه پوهېږم چې څنګه به شي، تاسو لږ صبر وکړئ زه دوبۍ ته ټیلفون وکړم، چې پوره احوال واخلم. کله چې یې دوبۍ کې کوم شخص ته ټیلفون وکړ هغه وویل چې دی راتللای شي، له همغه تاریخه دده وېزه محاسبه کېږي چې دخول نېټه په کې ووهل شي، خو دی باید د مارچ تر شلمې دمخه ضرور داخل شي، دې کار ما سره تشویش پیدا کړ، هسې نه چې لاړ شم او بېرته مې راستون کړي.

سهار چې (۸) بجې سوداګرۍ وزارت کې د فراهي صیب دفتر ته لاړم، نو تر لږو خبرو اترو وروسته تجارتي اتشه هم راغی، موږ یې یو بل ته معرفي کړو، دهغه نوم (بسمل علوي) و، یو بل ته مو د ټیلفون نومرې ورکړې، بیا مې پاسپورت ور وښوده او د وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمي ستونزه مې ورته بیان کړه، هغه وویل چې تاسو یو ځل پرې داخلېدی شئ خو د مارچ تر شلمې وروسته پرتاسو باندې د ورځې تر (۲) ډالرو زیاته جریمه راځي، خیر تاسو خو لاړ شئ، هلته به د قونسلګرۍ له لارې کوښښ وکړو، چې وخت تمدید شي. ډېر تشویش ورته مه کوه.

فراهي صیب دتجارتي اتشې د مسئول په باب ماته معلومات هم راکړل، چې دی د پخواني وزیر مصطفی کاظمي د تره زوی دی، علوي له څېرې څخه ربښتیا هم کاظمي ته پاتې کېده، تر دې دمخه هم ماته پته وه، چې په سوداګرۍ وزارت کې د ښاغلي کاظمي په وخت کې له یوې مخې هزاره ګان مقرر شوي، ماته دا پته هم وه چې د تجارت وزارت په (۲۴) ریاستونو کې د (۱۳) ریاستونو رئیسان هزاره ګان د (۷) تاجکان وو د (۲)دوو پښتانه او د یو ازبک او د بل هم ترکمن دی.

دغه راز له هېواده بهر د افغانستان په (۲۳) تجارتي اتشو کې یوازې د یوې تجارتي اتشې مسئول پښتون دی، ددې تجارتي اتشو د ټولو کارکوونکو شمېره (۷۳) تنه دی، چې له هغې جملې څخه (۵۳) تنه هزاره ګان، بیا تاجکان او پاتې نور بیا پښتانه او نور قومونه دي، نو فراهي صیب ماته ځکه له کاظمي سره د علوي د خپلوۍ اړیکي په ګوته کړل، هسې نه چې په لاره کې په تجارت وزارت کې د پخواني وزیر له خوا د رامنځته شوې نا انډولۍ په باب څه ونه وایم. د مارچ (۱٦) مه د سهار (۹) بجې فراهي صیب خپل سکرتر ته وویل، چې د یون صیب ټکټ نه دی راغلی، هغه وویل" حالا تعقیب اش میکنم" لږه شیبه وروسته راغی او ویې ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکټ يې د کام اير د ټکټ پلورنې په غرفه کې دی، څوک نه شته چې را يې وړي که دی خپله هلته ځي، نو ورتسليم به يې کړي.

ما ويل ټيک ده لاړ به شم، فراهي صيب وويل نه ممکنه نه ده، خپل سکرتر ته يې بيا وويل ورته ووايه چې همدلته يې راوړي، هغه بيا ټيلفون وکړ هغوی ورته ووېل، چې سل فيصده مطمين اوسئ ټکټ به در ورسېږي. ما دې وخت کې فراهي صيب ته وويل، زه به يو ځل پوهنتون ته لاړ شم حاضري به امضاء کړم او بېرته به راشم، تر هغه به ټکټ راغلی وي، هغه ويل ښځې سمه ده.

پوهنتون ته لاړم حاضري مې لاسليک کړه او بېرته پوره يوولس بجې د فراهي صيب دفتر ته راغلم، د ټکټ پوښتنه مې وکړه سکرتر وويل تر اوسه نه دی راغلی، ما ويل که تکليف نه وي ټيلفون وکړه، اخوا دېخوا يې ټيلفون وکړ خو ټيلفوني تماس يې ټينګ نه شو. فراهي صيب ته مې وويل چې ټکټ نه دی راغلی او تماس هم ټينګ نه شو، زه به ورپسې لاړ شم، هغه بيا ټينګار وکړ، وېل نه تاسو مه ځئ، بيا يې خپل سکرتر راوغوښت ويې ويل ژر يې راورسوه يو څوک ژر ورپسې ولېږه، هغه يو ډريور په ټکټ پسې ولېږه (۱۵) کم يوولس بجې وې، چې ډريور له اخوا ټيلفون وکړ، چې د کام اير شرکت پر ضد مظاهره ده او اخوا ټوله لاره بنده ده، د شرکت دفتر ترلې څنګه چل وکړم، د شرکت خلک وايي چې د مارچ په (۱۸) دپنجشنبې ورځې پرواز د شنبې ورځې ته معطل شو او مساپرين يې ټول رخصت کړي، زه ډېر زيات خپه شوم، فراهي صيب وويل، خير نو اوس څه وکړو، ما وويل ونه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به شو ترې، د شنبې تر ورځې زما د وېزې وخت ختمېږي بيا ټک نه کېږي، همدا بحث مو کاوه چې د جمهوري رياست د تشريفاتو د څانګې مرستيال ښاغلي بلال احمدزی چې زما او دفراهي صيب دواړو ملګری و، له خپلو څو تنو ملګرو سره راننوت، ستړي مشي مو سره وکړل، فراهي صيب لږ خبرو کې مصروف شو، بلال احمدزی زما ترڅنګ کېناست، تر حال احوال وروسته مې ورته وويل، څنګه دي حالات؟ هغه وويل حالات خو به تاته معلوم وي چې پټ پټ ملاقاتونه کوې، ما ورته وويل چې د تشريفاتو مسئول ته يې او معلومات ما سره دي؟ عجيبه ده، همدې خبرو کې وو، چې ده وويل زه والله نن اسلام اباد ته روان يم، ما ويل زه هم اماراتو ته تلم، خو ټکټ پيدا نه شو، شنبې ته معطل شو او شنبه زما وېزه ختمېږي، کام اير خپل سباني پرواز کنسل کړ او شنبې ته پاتې شو، بلال وويل (اريانا) کې لاړ شه، نن شارجې ته پرواز لري، ما ويل اوس (۱۲) بجې دي کله ممکنه ده، هغه وويل ورور ته دې ووايه دا څه خبره ده، همدا اوس اريانا ته ټيلفون کوم، ژر يې ټيلفون وکړ، تر لږ مصروفيت وروسته ټيلفون رخ شو. د اريانا يوې ښځمنې چارواکې سره يې خبرې وکړې او ورته يې وويل، چې زما يو نږدې دوست دی غواړي اماراتو ته لاړ شي عاجل د شارجې يو ټکټ ورته ورکړئ، له اخوا اواز راته او ويې ويل چې ټکټونه خلاص دي، خو ستاسو په خاطر به دده يوه چاره وکړو را دې شي. دې وخت کې مې بلال احمدزي ته وويل اندېواله که غواړې ټکټ راته واخلې، نو راسره لاړ شه، دا ټکټونه په ټيلفونونو نه کېږي، هغه ويل ځم درسره، خو دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراهي صيب سره مې يو پټ کار دی دلته ډېر خلک دي او دی هم سخت مصروف دی، ما ويل دده کار دې پر ما، همدا اوس يې درته وزګاروم او هلته به په بل اتاق کې ورسره پټ کېنې او خپله خبره به خلاصه کړې، ده وويل فقط لس دقيقې.

ما فراهي صيب ته وويل، دبلال درسره فقط لس دقيقې مخفي کار دی چې ده سره ځان ته وګورې او ستا تر کتنې وروسته يې زه ځان سره بيايم، چې د اريانا ټکټ راته واخلي، هغه وويل اريانا نن پرواز لري؟ بلال وويل هو! زه ورته ټکټ اخلم، دې وخت کې فراهي صيب وويل دا دی مفت ټکټ کې دې نصيب نه و، اوس به دا پيسې درباندې راځي، دې سره يې ټوکې وکړې ويل يې ځه ددې ټکټ قصور به بيا زه په وچه درکړم.

بلال او د هغه ملګرو فراهي صيب سره څو دقيقې وکتل او نور زه، بلال او د هغه نور ملګري د هغه په موټر کې له تجارت وزارت څخه د وزيراکبرخان مېنې په نيت په موټر کې سواره شو.

کله چې د طلايي زنبق څلورلارې ته راورسېدو، نو لاره سخته بنده وه، بلال وويل نن د امريکا د بهرنيو چارو وزيره مېرمن کاندوليزارايس راځي او دا لاره يې د هغې په خاطر بنده کړې ده. له همدې څلور لارې دنوي ښار پر لوري لاړو او بيا د شېرپور په نويو جوړو شويو کورونو کې مو په سختۍ سره ځان د ماشوم روغتيا روغتون ترڅنګ ورسوه، هلته نو لاره سخته بنده وه او بلال له خپلو ملګرو سره خدای پاماني وکړه او د شانديز هوټل مخامخ راډيو ټلويزيون شمالي دروازې ته يې چې په همدې کونج کې د اريانا افغان هوايي شرکت دفتر دی، ځان ور ورساوه، پوره يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بجه وه، د د فتر ور تړلی و، بلال دروازه ټک ټک کړه، يو چا ور
بېرته کړ، دې وخت کې يو شخص چې د اريانا د ټکټ مدير و، د
بلال مخې ته راپورته شو او هغه سره يې ښه ګرم روغبړ وکړ، هغه
ورته زه معرفي کړم او ويې ويل چې عاجل ټکټ په کار دی، هغه
وويل: لست پوره دی، خو ده ته به يو هوايي ټکټ ورکړم توکل
پر خدای. ډېر ژر يې راته ټکټ وليکه ويې ويل دوه طرفه که يو
طرفه ما ويل يو طرفه؟ سملاسي يې تعرفه راکړه، چې پيسې
تحويل کړم، دخزانې شعبې ته چې ورغلم د هغې شعبې مدير ته
يې زه ور معرفي کړم هغه تر ما هم زړه خوړينی و او دترانسپورت
وزارت له وزيرښاغلي قاسمي څخه يې ډېر سر ټکاوه، ويل يې په
زړه بين سره ښتون نه پرېږدي او تقاعد شوي هزاره ګان يې بيا
مقرر کړل، دا زما عرض به کرزي صيب ته ورسوې، د خدای لپاره
چور روان دی چور. ما ويل ښه به وي چې تاسو خپله کرزي
صيب سره وګورئ، هغه وويل، کاشکې ما ورته څوک بوځي چې
زه يې سر خلاص کړم. دې وخت کې بلال څخه ما د ټکټ د
پيسو پوښتنه وکړه مسئول مدير ماته وويل، ډالر يا افغانی؟ ما ويل
ما خو افغانی او ډالر کور کې کېښودل، ځکه چې ما ويل نن به
ټکټ ونه شي خو اوس راسره جيب کې کلدارې دي، هغه ويل
کلدارې خو نه اخلو، خو ستاسو په خاطر به اوس چاره وکړو،
حساب يې وکړ ټولې لس زره کلدارې شوې. ټکټ يې راکړ، دې
وخت کې زه او بلال د هغې مېرمن شعبې ته لاړو چې ده ورته ۱۲
بجې ټليفون کړی و، ښه لوکسه ښايسته ښځه وه، هغې ته يې
وويل: چې دادی ټکټ مو واخيسته، هغې ويل ښه شو، دې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ما وویل پرواز څو بجې دی، هغې وویل څه همدا اوس ځان رسوه، بلال وویل پنځه بجې پرواز دی، نو اوس څه کوې؟ هغې ښځې وویل (۲) بجې ځان ورسوه چکن کېږي، بلال نه مې خدای پاماني واخیسته، له همدې ځایه د شش درک پر یوې پلې لار روان شوم، پر لاره مې پیربخش او حاجي صیب ظاهر ته ټلفون وکړ، چې په دوبۍ کې ضروري نمبرونه راکړي، حاجي صیب ظاهر راته وویل چې خپل فلایټ نمبر او وخت راته راکړه، کله چې ځې هلته به میدان کې سړی درته ولاړ وي. پیربخش د خپل ورور حبیب نمبر راکړ او ویې ویل چې تر ټک دمخه یې یو ځل چک کړه.

یوه نیمه بجه مې حبیب ته ټلیفون وکړ، هغه وویل چې ماته حاجي صیب ظاهر ټلیفون کړی و، په خیر راشې موږ درته منتظر یو. نیم ساعت کې مو دریشي، بیک او نور شیان منظم کړل او د سفر خرچه مې بېله کړه، نږدې (۱۵۰۰) ډالر. خپل اخښي مروان ته مې وویل تر هوایي ډګر راسره لاړ شه، کله چې له کوره بهر شو، نو د شش درک څلورلارې کې بیا موټر ولاړ دي او لاره بنده ده، ګومان کېده چې د امریکا د بهرنیو چارو وزیره له دې لارې تېرېده، تر څو دقیقو انتظار وروسته لاره ببرته شوه، یوه ټکسي راغله، چلوونکي ته مې وویل، چې تر هوایي ډګره به په څو لاړ شي؟ هغه وویل پنځوس افغانۍ، موټر ته وختلو تر څو دقیقو ځنډ وروسته هوایي ډګر ته ورسېدو، تر لومړۍ چک پوستې تېر شو، خو هوایي ډګر ته لا نه وو رسېدلي، چې بیا پولیسو ودرولو ویل یې اجازه نه شته، ټکسیوان ته مو پیسې ورکړې او هغه مو رخصت کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کله چې مو غوښتل ترمينل ته داخل شو عسکرو وويل پرواز نه شته اجازه نه شته، دې وخت کې دوو کسانو نورو چې غالباً د پکتيا له سيمې به وو، هم ډېر فرياد کاوه او ويل يې، چې وروره موږ ته يې ويل چې دوه بجې راشئ او اوس دوه نيمې بجې دي، ته وايې چې پرواز نه شته، که موږ له پروازه پاتې شو زموږ تاوان څوک راکوي؟

دې وخت کې دې پوليس ته ما وويل صاحبه ته پټکه مه کوه ته اول خبرې ته غوږ کېږده، نن پنځه بجې پرواز دی، دا ټکټ ته وګوره، اوس دوه نيمې بجې دي، څو چې دا خلک ترمينل ته داخلېږي ددوی شيان او اسناد چکېږي پنځه بجې کېږي داسې خو نه دی چې پنځه بجې پرواز دی او دا خلک فکس پنځه بجې حاضر شي، موږ ته يې ۲ بجې وويل اوس لا ان دوه نيمې بجې دي.

دې وخت کې دهوايي ډګر يو بل پوليس راغی او دې نورو پوليسو ته يې وويل: دا پرېږدئ چې ځي هلته خپل مالونه او اسناد چک کوي او کله چې پنځه بجې پرواز وي دوی تيار وي، داسې خو نه کېږي چې د پرواز په وخت کې دوی تاسو پرېږدئ، همدې سره يې اول ماته بيا دې نورو ته اجازه ورکړه، ما له مروان سره خدای پاماني وکړه او خپل موبايل ټلفون مې هم هغه ته ورتسليم کړ، ۲۵ کم درې بجې ترمينل ته ور داخل شوم، د (جدې) او (شارجې) پرواز مشترک و او بل پرواز اسلام اباد ته و، چې اکثره بهرنيان په دې پرواز کې وو، د جدې او شارجې په لين کې اکثره کاروباري خلک يا هغه کاريګر وو، چې په اماراتو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي عربستان کې يې کار کاوه، جامې يې پاکې نه وې، عيناً داسې لکه په افغانستان کې، چې تازه له کوم کارځي څخه راستانه شوي وي، خو د يو نيم په کې پاکې او سپينې جامې په تن وې، يو څو تنو لا په کې احرامونه هم تړلي وو. زه د(جدې) په لين کې ولاړ وم، خو په دې ليکه کې يو چا راڅخه پوښتنه وکړه چې شارجې ته ځې که جدې ته؟ ما ويل شارجې ته، نو ويې ويل هغې بلې غرفې ته لاړ شه، چې فرصت په کې دی، هغه د شارجې غرفه ده، ربښتيا هلته چې لاړم څوک نه وو، ژر يې زما پاسپورت او ټکټ وکتل او د الوتکې دسيټ يو ټکټ يې هم راکړ. ښي لاس ته يوه بله غرفه هم وه، په هغې کې يوه پاڼه وه، چې تر وتو دمخه بايد هغه ډکه شوې وای، په هغې کې نوم، د مېرمن نوم، کورنۍ نوم، د پاسپورت نومره، د وېزې نومره له کومه ځايه ويزه اخيستل شوې او کوم ځای ته ځې؟ دا فورمه مې ډکه کړه، دې وخت کې يو ږيرور دريشي کړی سړی د همدې غرفې دمېز تر شا ولاړ و، پاڼې يې ډکولې، ما فکر وکړ چې دی رسمي مامور دی، ما ويل مدير صيب دا زما پاڼه واخله، هغه فکر وکړ، چې زه غواړم په ده پاڼه ډکه کړم په ډېر غرور يې وويل زه وروره مامور نه يم په بل چا يې ډکه کړه، ما ويل پاڼه مې ډکه کړې دا وايه چې چاته يې وسپارم؟ هغه يوې بلې غرفې ته اشاره وکړه دوه تنه په کې ناست وو، د دواړو مخې ته کمپيوټر ايښي و او پوليسي درېشۍ يې اغوستې وې، زما پاسپورت، ټکټ او پاڼه درې واړه يې وغوښتل، پاڼه يې وکتله يوازې دپاسپورت د اخيستو ځای ننګرهار ولايت يې په کې زيات کړ، پاڼه يې راستنه کړه، پاسپورت کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خروجي ټاپه ولګوله، همدې سره دترمنیل بهرني هـال تـه لاړم، چې ګورم دوه دوه نیم سوه کسان په کې ناست او څـه ولاړ دي، همدلته یو کوچنی کانتین هم شته او په یوه وړوکې پارټیشن یې د لرګي په کړکیو جلا کړی، په دري ژبه پـرې لیکـل شـوي چـې د انټرنیټ اسانتیا شته، خو دا وخت په واقعیت کې دا اسانتیا نه وه، په دې کانتین کې د شیانو بیه د بازار تر نرخه یو نـیم چنـد زیاتـه وه، یوه پیاله چای او غیر الکولي مشروبات، وچ چپس، نخـود او د خارج لپاره پسته او بادام په کې پیدا کېدل، پر چای د خلکو رش زیات و، نیم ساعت انتظار چـې مـې وویسـت، نـو لـړ تـړی شـوم، کانتین والا ته مې وویل، چې یو ګیلاس چای به وي، هغـه وویـل چای خلاص شو، مجبور شوم پیپسي مـې واخیسـته، دا وخـت پـه کابل کې هوا داسې وه، چې پیپسي چنداني ښه نه لګېده. په زور مې وڅښله، ددې هال سور او اوږدوالی تقریباً مسـاوي و (۱۵×۱۵) متره به و، تر اوسه چې ما د نورې نړۍ کوم هوایي ډګرونه لیدلي ان د (کویټې) او (ترمز) له هوایي ډګر سره هـم د پـرتلې وړ نـه و، پېښور، اسلام اباد، کراچۍ، تهران، کوپنهاګن، فرانکفـورت او نـور هوایي ډګرونه خو لا څه کوې.

په دې ترمینل کې ټول (۳۰۰) تنو پـه شـاوخوا کـې پـه ولاړه او ناسته ځایېدی شي. څلور بجې شاخوا به وې چې اسلام ابـاد تـه دملګرو ملتو (UN) د ځانګړي الوتکې د الـوتنې وخـت راورسـېد، اکثره بهرنیان همدې پرواز ته منتظر وو، هغوی په نوبـت سـره لـه ترمینله ووتل او په یوه مخصـوص ۳۰۲ تـه ورتـه سـرویس کـې د الوتنې تر ځایه ورسېدل، نیم ساعت به لا تېر نه و، چې په ترمینـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې یو پولیس او یو هم بل البته مسئول شخص اواز وکړ: د شارجې او جدې مساپرین دې تیار شي، اعلان له لوډسپیکر پرته و، اشخاص همداسې ګرځېدل، دې وخت کې زیات خلک په لین کې ودرېدل، خو یو نیم په کې بې نوبتي او وارخطایي هم کوله، یو څو تنه لا پر خپلو څوکیو غلي ناست وو، دې وخت کې ما له یو تن څخه پوښتنه وکړه، چې د الوتکې څوکۍ نومرې نه لري که څنګه چې دا ځینې خلک داسې وارخطا دي؟ پر څوکۍ یو ناست سړي وویل، دا کارونه خو زموږ د افغانانو عادت دی، والله که خو یې اصلاح کړي.

زه هم په لین کې ودرېدم، کله چې له ترمینل نه وتلو، نو زموږ ټکټونه یې چکول، د الوتکې د څوکۍ ټکټ یې په نیمه نیماوه او د نومرې برخه یې مساپر ته ورکوله، سم لاسي یو اوږد ګاډی راغی، څوکۍ په کې کمې وې، خو د ودرېدو لپاره یې ځایونه ښه وو، پاس د لاس د نیولو ځایونه او تسمې په کې وې، تر یوې نیمې دقیقې مزله وروسته د اریانا افغان الوتکې وروستۍ برخې ته ورسېدو، ټول مساپر یې په لین کې ودرول او دوو پولیسو په منظم ډول د اسنادو پر چکولو پیل وکړ، د هر چا ټکټ وېزه او پاسپورت یې چکول او بیا یې الوتکې ته د ختلو اجازه ورکوله، الوتکې ته د ختو همدا یوه لاره وه، نورې لارې بندې وې، پر الوتکه لیکل شوي وو، ۷۲۷ بوینګ، د الوتکې تخنیکران څو ځله تر الوتکې ګردچاپېره وګرځېدل، د الوتکې وزرونه، ټایرونه او شا یې ټول چک کړل، هر ځای به یې په لاس ډباوه او بیا به یې کاته، له لاندې یې پاس خوا ته ښه ډېر وکتل، ټول په نوبت کې ولاړ وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما نوبت راورسېده، نو تر ما دمخه شخص پـه وېـزه کـې لکه چې وخت کم پاتې و، یو تن پولیس وویل چـې ستاسـو وېـزه ختمه ده، مساپر وویل درې ورځې پاتې دي، هغه پاسپورت پولیس ته ورکړ، ورته یې وویل چې زه خو وایم چې وېزه ختمه ده او دی وایي چې پـاتې، تـه وګـوره چـې څنګـه ده؟ هغـه پـولیس چـې پاسپورت ته وکتل ویې ویل رښتیا ددې وېـزه کـې وخـت شـته دا دی ویې ګوره، دې وخت کې دې پولیس هغه بل ته ټوکه وکـړه ویې ویل ترڅو به زه درته ژوندی یم او د وېزې چلونه به درښیم، دواړه پولیس ښځتانه وو او مساپرین هـم تقریبـاً پـه سـلو کـې (۸۰) ښځتانه وو، الوتکې ته وختو، په لین کې ودرېدلو به ټول ۱۰ دقیقې وخت نه وي نیولی، کله چې الوتکې ته پورته شو، خپل ټکټ مې ښکاره کړ یو مساپر راته وویل، مخکې لاړ شه ۱۴ ډېر مخکې دی، زما د ټکټ نومره ۱۴ وه، ښه وړاندې تقریباً د الـوتکې لـه لومـړۍ برخې سره نږدې مې د الوتکې دسـېټونو لـه مسـئول شـخص نـه پوښتنه وکړه هغه وویل دغه دی کښېنه. هر لـین کـې درې څوکـۍ وې، یوه د الوتکې د کړکیو بله په منځ کې بله ددهلېز خوا ته، ما ته یې وویل چې په منځ کې کښېنه، هلته بل مساپر و مـا ویـل چـې دلته خو بل څوک دی، هغه چې خپل ټکټ ښکاره کړ هغه هم ۱۴ و، مسئول شخص وویل هو والله ډېل راغلـی، دا خـو اوس ټـولې څوکۍ غلطېږي، دې وخت کې ما ورته وویـل وروره زه جنجـالي سړی نه یم، ددې په خاطر چې ټولو مساپرو تـه جنجـال پیـدا نـه شي، همدا اوس ماته بل سیټ پیـدا کـړه، دا غلطـي هـم همـدا اوس حل کړه چې ټول بېغمه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې يو بل کارکوونکی راغی، هغه ماته وويل خير دی پروا نه کوي، نور به نه غلطېږي همدا يو ټکټ ډېـل شـوی، هغـه بل مساپر ته يې وويل وروره ته ددې شيشې خوا ته سيټ کې کېنه دی به خپل سيټ کې کېني مشکل حلېـږي، مـوږ کېناسـتو زمـا د ښي لاس سيټ خالي و، تر لږ ځنډه وروسته يو بل ځـوان چـې يـو بيک او په دسمال کې غوټه شوي کالي ورسره وو، همدې مسئول ته راغی او ويې ويل: زمـا څوکـۍ چېرتـه ده؟ هغـه زمـا تـرڅنګ کېناوه، خيرنې او خولو وهلې جامې يې پـر تـن وې، لـه روزګـاره ډېر سترې ښکارېده، سترې مشي يې راکړل، ما ورته وويل بيـک او جامې دې پاس کېده او خپله ارام کېنه، کالي يې ځای پـر ځـای کړل، زما ترڅنګ کېناست، ما ته يې وويل پښتون يې؟ ما ويل هـو، د کوم ځای يې؟ د لغمان، چېرته ځـې؟ شـارجې تـه، څـه کـوې؟ خپل دوستان او انډيوالان ګورم، دولتي يې که شخصي؟ شخصي، ښه ده ډېره ښـه ده، مـا ويـل چـې مـوږ غونـډې مـزدورۍ پسـې سرګردان يې که څنګه، دا څنګ ته دې لکه چـې پاړسـيبان دی؟ ما ويل هو دی فارسي وايي.

ما ويل ښه ځوانه اوس ته ځان معرفـي کـړه، د کـوم ځـای يـې چېرته ځې او څه کار کوې؟ اصل نوم مې سمعيل (اسمعيل) دی، خو په پاسپورت کې مې نوم (نيازمحمد) دی، ان پلار مې هـم پـه نيازمحمد نه پېژني.

دا ځکه چې زه څو کاله مخکې دطالبانو په وخت کـې سـعودي ته تلم، نو د پاکستان په پاسپورت لاړم، هلته مې نوم بـدل ولیکـه، اوس چې مې پلار نه پوښتنه وکړې چې نيازمحمد پېژنې هغه يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران که وپېژني، جدي ته ځم هلته کار کوم، کوهیان وباسم. کوهیانو کې ګټه شته؟ پخوا ښه وه دا سخت کار دی یو کوهی به مو په زر یو نیم زر ریاله وېسته، خو اوس برمې راوتي دا دله ګان ټول اوس برمې وهي، خو بیا هم خپل قسمت را رسېږي، ما او نیازمحمد خپلې کیسې کولې، چې دې کې د الوتکې د پیلوټ له خوا انانس ورکړ شو چې الوتکه پرواز ته تیاره ده، پوره ۵ کم پنځه بجې پرواز پیل شو، پیلوټ وویل زه هاشمي ستاسو پیلوټ یم زموږ پرواز پیلېږي تر شارجې پورې به دوه ساعته او پنځوس دقیقې مزل وي، په شارجه کې به لنډ توقف او بیا به له هغه ځایه جدې ته په خیر سره پرواز وي، پیلوټ خپل انانس په درېیو ژبو پښتو، دري او انګلیسي ورکاوه.

پیلوټ وویل په الوتکه کې دحرارت درجه په نورمال حالت ساتل کېږي، زموږ پرواز به د بحر تر سطحې څخه (۲۸۰۰) فټه لوړ وي. کله چې الوتکه دکابل له هوایي ډګره والوته، نو پر کابل ښار یې څو دورې وخوړې، نیازمحمد چې کله لاندې کابل ښار ته وکتل ویې ویل های، های کابله بیا به مړیم که ژوندی چې ودې ګورم؟ دې وخت کې یې بیا وویل کابل ښه ښار دی، ښې ډېرې اوبه لري خو ډېر ناپاکه او له ختو ډک دی. دسعودي ښارونه څومره پاک دي، جده، ریاض څومره پاک دي.

ما ویل هغوی خو کار کړی، هغوی خو پیسې لري دلته څه دي جنګونه دي او مرګونه، ده ویل رښتیا وایې والله چې نیازمحمد یو ځل بیا یو سوړ اوسیلی وکښ، خدای خبر چې بیا به خپل وطن ته راشم، اوس مې هم له موره پټ راغلم، ښځه مې هم خبره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، یو وړوکی زوی لرم ډېر راباندې ګران دی، زه چې به چېرته دباندې تلم هغه به هم راسره ته، یوه شېبه یې یوازې نه پرېښودم، دا جامې ګوره دا ولې داسې خېرنې دي؟ له کوره پټ راوتی یم، که مې مور خبره شوې وای، چې په دې نېته زما د تګ وخت دی نو ډېر به یې ژړلي وای، ما دهغې ژړا نه شوه زغملای نو ځکه پټ راغلم، نور خو په هر ترتیب، پلار او کوچني وروڼه، خو مور او کوچنی زوی مې ډېر یادېږي. دې وخت کې یې دخپل کوچني زوی تصویر راوویست نږدې و، چې دنیازمحمد سترګو کې اوښکې راشي، خو ما یې لاس ټینګ کړ او غوښتل مې خبره په بله واړوم، ځه ځوانه په ژوند کې دا سختې په هر چا راځي په زوی دې تعلیم وکړه ته اوس پیسې وګټه همدا دې دګټې وخت دی، دځوانی قوت هر وخت نه وي. نیازمحمد بیا خبره واخیسته ګټه مټه نه شته، پس له دریو کلونو کورته راغلی وم، هغه داسې نه چې په خپله خوښه راغلم، په کوهي کې مې کار کاوه له پاسه راباندې ډبره راګوزاره شوه، په ورانه کې مې پښه ماته شوه، همالته سعودي کې یې پښه راته وتړله_ په تیاره کې یې واچولم، په څوکۍ کې نه، هلته د تیارې په شا کې په یو ځای کې پروت وم، خوست ته لاړم دا یو کال کور کې وم همدا اوس چې مې پښه ښه شوه دادی بېرته روان یم، ګټه مټه نشته، څه پیسې هغه چاته ورکوم، چې زه یې بیولی یم، څه پیسې هلته عرب ته ورکوم چې هغه ما تصدیقوي، چې ماسره کار کوي، څه پیسې د اتاق او ډوډۍ شي، کله اوزګار پاتې شم دتیارې ټکټ (۲۸۰۰۰) روپۍ دی دچا پلار به یې پوره کړي، زړه مې دی، چې دا ځل درې کاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړم او خپل قرضونه ټول خلاص کړم، نور بېرته خپل وطن ته لاړشم، مېرمن دمسافرۍ... مسافري ډېر سخت شی دی، خدای دې جمله مسلمانان ترې وساتي.

دنیازمحمد د نیاز او رازکیسې خورا اوږدې وې، خو په همدې مې ورته تسکین ورکړ، چې خیر دی کار کوه، خو په زوی دې ضرور تعلیم وکړې او ده هم راسره ومنله. نیازمحمد وویل، یاره چې دا یو زوی یې راسره پرېښی وای بیا به مې هم دومره زړه نه تنګېده، خو دکافر زامن دي والله که ماشی تېرولای شې. ما او نیازمحمد به دخپلو خبرو په بهیر کې کله کله لاندې ځمکې ته هم کتل، الوتکه یو وخت دلوړو غرو پر سرو روانه وه لاندې، سپینې واورې وې، ما دخپل څنګ ملګري نه پوښتنه وکړه، چې دا کوم ځای دی؟ هغه وویل سالنګ است کوهای هندوکش، ټول غرونه په واورو پوښلي وو او د ښیرازه راتلونکي زېری یې ورکاوه، نور، نو الوتکه دومره لوړه وه، چې ترې لاندې د ورېځو او ګرد له امله هېڅ نه معلومېدل. یو وخت زما د څنګ بل ملګري وویل به خاک ایران داخل شدیم، تر څو دقیقو مزله وروسته دبحر څنډه معلومه شوه او یو ځای کې درڼا څرک، کله چې الوتکه ټیټېده، نو رڼاګانې نورې هم زیاتېدلې، څو شېبې وروسته پیلوټ غږ کړ: اوس موږ د ایران بندر عباس ته نږدې کېږو او (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به په خیر سره د شارجې هوایي ډګر ته ورسېږو. رښتیا هم شل دقیقې به نه وې تېرې شوې، چې دبحر تر غاړې د رڼاګانو څرکونه ولګېدل، هرې خواته رڼاګانې، دبحر تر غاړې په منظم ډول درڼاګانو دومره څراغونه بل وو، چې اټکل یې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده. دا ځراغونه داسې د بحر تر غاړې راتاو لکه د ناوې په غاړه کې چې امېل وي. دبحر ټولې خواوې ځل وبل وې ځو شېبې وروسته دشارجې هوايي ډګر ته ورسېدو، پیلوټ غږ کړ، الوتکه دکوزېدو په حال کې ده، لطفاً خپل کمربندونه وتړئ الوتکه په هوايي ډګر کې تر یو ځرګند ټکان وروسته کښته شوه، سملاسي يو موټر د الوتکې تر کښته کېدو وروسته راورسېد، پیلوټ غږ کړ، دشارجې مسافرينو ته ښه راغلاست وايم او د جدې له مسافرينو څخه هیله کوم، چې پر خپلو څوکيو کېني، الوتکه دیوه ساعت لپاره توقف کوي او بیا له خیره جدې ته پرواز کوي، وخت دماښام ۷ بجې او ۴ دقیقې وې، ماله نیازمحمد او دخپل څنګ ملګري څخه خدای پاماني واخیسته، دې وخت کې بسمل علوي صیب (د افغانستان تجارتي اتشه) راباندې غږ کړ، چې یون صیب یکجا میرویم، کله چې په کابل کې زه الوتکې ته پورته شوم، نو علوي صېب هم ناست و روغبړ یې راسره وکړ او ویې ویل چې کام ایر پرواز کنسل شو، نو ځکه زه هم دلته راغلم او ښه شو، چې سره يو ځای شو، بیا به دکښته کېدو په حالت کې سره وګورو ماویل سمه ده.

زه، علوي او په الوتکې کې دشارجې نور مسافرين ترمينل ته ورداخل شو. دپاسپورت او وېزې چک ځانګې مخې ته په لین کې ودرېدو، دهر چا نوبت چې ورته، نو لومړی یې په یوه مخصوصه کامره کې چې دېوال کې یې نصب کړې وه دښي سترګې عکس اخیستل کېده، په چپه سترګه به دې لاس ایښوده او ښي سترګه به دې دکمرې دايرې ته برابروله، خارجیان او نور مسافرین څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله سهوه شول، خوزه یو ځل سهوه شوم او بیا زما تصویر واخیستل شو.

پاسپورت مې غرفه کې مسئول شخص ته ورکړ. یو ځوان عرب په سپینو جامو کې ناست و، مخې ته یې کمپیوټر ایښی وی، زما پاسپورت یې واخیست، کمپیوټر کې یې څه ولیکل، تر لږ ځنډ وروسته یې ټاپه کړ، یانې دخولې یې ووهله او بیا یې راکړ، له ترمینل نه زه او علوي بهر شو، علوي ماته وویل څوک نه دي راغلي، ما وویل کېدی شي راغلي وي، خو هغه زه په څېره نه پېژنم، کېدی، شي تلیفون ورته وکړو، علوي خپل تلیفون راواخیست ما دحبیب نومره ورکړه هغه لاتر څو نومره دایروله چې زما مخې ته په سپینو جامو کې یو تن صوفي زما نوم (اسمعیل یون) په سپین کاغذ لیکلی او ولاړ دی، ما علوي صیب ته وویل دغه دی ولاړ دی، ما وویل زه اسمعیل یون یم. هغه روغبړ راسره وکړ له علوي صیب نه مې خدای پاماني واخیسته، هغه وویل که څه مشکل وي بیا ته ماته تلیفون وکړه، ما ویل نه مننه اوس مې خلک پیدا کړل.

په تلیفون کې ماته حبیب وویل، چې یا به دلاجان درته میدان ته درشي او یا هم تاج ولي، کله چې ټکسي کې کېناستو، نو دلا جان ته مې وویل تاسو خو تاج ولي نه یې؟ هغه وویل نه زه دلاجان یم، تاج ولي او حبیب سخت مصروف وو، نو ځکه زه راغلم. دلاجان سره په خپل راوړي موټر کې کېناستم، کله چې له هوایي ډګره وتلو د ټکس غرفې ته لاړو، کمپیوټر پاڼه ورکړه او ده خپل ټکس تحویل کړ، پاټک جګ شو او روان شو، دلاجان وویل: چې دلته ټکس د وخت له مخې دی څومره چې دلته درېږې همدومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکس به ورکوې، نو له دې لارې دوی ته ډېر عايدات راځـي. دلا جان ته مې وويل چې دې ته کوم ځای وايي؟ هغـه وويـل: چـې دې ته عرب (شارقه) او نور بهرنيان ورته (شارجه) وايي، د متحـده عرب اماراتو يو امارت دی، چې د ابادۍ او اقتصاد لـه مخـې پـه اماراتو کې (څلورمه) درجه کـې راځـي، د اقتصـاد لـه پلـوه اول دوبۍ چې تجارتي مرکز دی بيا ابوظبۍ چې مرکز دی بيـا الايـن بيا شارجه او نور دي ټول اوه امارته دي.

دلاجان چې ښه صوفي او دينـداره مسـلمان شـخص معلومېـده، وويل چې دشارجه د امير يو ښه کار دادی چې دلتـه يـې فحـش ښځي منعه کړي، دلته شريعت چلېږي، شراب خوري، بـداخلاقي او نورو ناوړه کارونو ته اجازه نه شته. ماچې دشارجې ښار ته کتل، نو په رښتيا ډېر ښکلی راته معلـوم شـو، واړه، لـوړ، او منځنـي هـر ډول تعميرونه، دښار څلورلارې، مسجدونه، د اوبو فوارې او نورې ودانۍ رښتيا ډېرې ښکلې وې، سړي چې د اماراتو نور ښارونه نـه وي ليدلي، نو رښتيا هم داسې تصور کـوي، چـې تـردې نـو بـالا زياتې ابادۍ ته ضرورت نه شته او نه امکان لـري، تـر څـو دقيقـو مزله وروسته هغه ځای ته راورسېدو، چې ماتـه ځـانګړی شـوی و. دلاجان وويل يو ځل به ځای وګورې، بيا دې خوښه چې ماسـره ځې ګرځې او که استراحت کوې، وروسته تاج ولي او نور ملګري هم راځي. زه يې الياسين پلازا ته چې تر (۱۰۰۰) زيات پلاټونه يـا اپارټمانونه په کې دي، بـوتلم، لفـت کـې وختلـو، څلـورم منـزل (۶۰۸) نمبر پلاټ، ژر مې د پلازا نوم او د پلاټ نمبر يادداشت کړل، په دې پلاټ کې دوه خوب خونې، يو صـالون، دوه تشـنابه او يـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخلنځی شته، چپرکټ او بستره او نور لوازم یې ټول پوره وو، تلویزیون هم په صالون کې پر مېز ایښی او دکېبل لین ورته راتېر و،دلاجان زما بیک په اتاق کې کېښود، ماته یې وویل: دغه ځای دی خوښه دې استراحت کوې او که ماسره ځې؟ ما وویل: چې استراحت وکړم ښه به وي بیا به سبا سره ګورو، فقط ماته تشناب راوښیه او دا تلویزیون که راته چلان کړې خبرونه مبرونه به واورم، هغه تشناب راوښود، تلویزیون کې یې ګوتې متې ووهلې اخر یې وویل: دده په چلانولو والله نه پوهېږم ما مخ ولاس ومینځه او همداسې په چپرکټ کې پرېوتم، خوب وړی وم یو وخت مې د دروازې زنګ ترغوږو شو، ور مې بېرته کړ، چې ګورم دوه تنه ځوانان راغلل، او روغبړ یې راسره وکړ. یو تن تاج ولي و او بل هم د هغه ملګری، تاج ولي وویل موږ ته حاجي صاحب ظاهر هم تلیفون کړی و، چې تاسو ته هوټل کې ځای ونیسم، ماځکه دا ځای مناسب وګاڼه، چې زموږ خپل ځای دی موږ هم وخت پر وخت راتلای شو او پوښتنه دې کولای شو هوټل داسې ځای وي چې بل بلدي شخص در سره نه وي، باندې به هم وتلی نه شې او زړه به دې په کې تنګ شي، ما ویل نه دا تر ټولو ښه ځای دی، دې وخت کې هغه په یو دیګې کې چرګ غوښه پخه کړې راوړې وه او هم ډوډۍ او هم یو بوتل پیپسي او اوبه ورسره وې. ډوډۍ یې تیاره کړه، ډوډۍ مو وخوړه، تاج ولي سره مې یوه شېبه ګپ ولګاوه، هغه ویل، زه خپله میدان ته درتلم، خو نن دلته ددې بلاک شاته د کرکټ میدان دی، دلته زموږ او د نورو ترمنځ دکرکټ مسابقه وه زه هغې ته تللی وم او همدا څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـېبې مخکــې تـرې راخــلاص شــوم، اوس مــې دا ټــول وجــود همداسې درد کوي ما ويل دا ووايه چې لوبه چا وګټله؟ ده وويل لوبه والله هغوی وګټله ما ويل اوس، خو به دې وجود ضـرور درد کوي، که تاسو ګټلې وای بيا کېدی شـو درد يـې نـه وای معلـوم شوی، هغه په خندا شو هو همداسې ده.

څو دقيقې تاج ولي او ملګري سره يـې ناسـت وو، هغـه وويـل: دلته دخلکو دکار وختونه فرق کوي دسيل او اسـتراحت وختونـه هم بېل بېل دي، ددې ځای شيخان يوازې يـوولس بجـې خپـل کارځي ته ځي، هلته هم دخپلو نورو کاروباريانو دليدو پـه خـاطر يوه شېبه چاسره په موبايل خبرې وکـړي او يـا دخـپلې معشـوقې تپوس وکړي، نور بېرته لاړ شي، دماسپښين تر لمانځه وروسته بيا د خوب وخت وي، تر مازيګر وروسته بيـا د چکـر وخـت وي، البتـه هغه عرب چې په رسمي دفتر کې کار کوي هغـوی سهار تـر اتــو بجو دمخه خپلو دفترو ته ځي تر (۲) کـار کـوي، د افغانـانو دکـار ټايمونه هم مختلف دي.

تاج ولي تلويزيون راته چلان کړ او چل يـې هـم راوښـود، ويـې ويل چې دلته تلويزيوني چينلونه هم کنترولېږي او دولـت نـاوړه چينلونو خپراوي ته اجازه نه ورکـوي، دا کېبـل هغـه تلويزيـوني چينلونه را اخلي چې اخلاقي فساد نه خپروي، تاج ولي وويل: زه درڅخه اوس ځم سبا به انشاء الله چېرته لرې لاړ شـو او چکـر بـه ووهو. ماوويل ټيک ده.

يو څو شېبې تلويزيـون تـه کېناسـتم، اکثـره عربـي چينلونـه وو، دپاکستان تلويزيوني چينلو په مقدار ازادي يې لرلـه، ځيـنې لا تـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو هم تېز وو، څو شېبې مې دهسپانيي او ايټاليي ترمنځ دفوټبال يوه جالبه مسابقه وکتله او بيا ويده شوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم، نو تشناب کې مې سر او ځان ووينځه، دريشي مې وکړه، تر يو څه ځنډ وروسته، چې مې ساعت ته وکتلې د افغانستان پر وخت (۸) بجې وې، مافکر کاوه چې اوس به تاج ولي دوی راشي، يو څو شېبې انتظار مې وويست څوک رامعلوم نه شول، له کړکۍ نه مې بهر وکتل، پر سړکونو ګڼه ګونه ډېره کمه وه، تېر ماښام چې ما پر دې سړکونو کومه ګڼه ګونه ليدلې وه دهغې نيمه برخه هم نه وه، وروسته راپه يادشوه، چې نن دجمعې ورځ ده، همدې وخت کې د دروازې زنګ راغی، ور مې ېرته کړ، يو څوک راننوت السلام عليکم، ما ويل، وعليکم السلام، نورې خبرې يې ونه کړې، دوه ترموزه چای او يوه غوړه ډوډۍ يې له کاغذه راخلاصه کړه او پر مېز يې کېښودل، ماته يې ويل "يې هي تمارا چای" زه پوه شوم چې دا کوم اردو ژبی دی او تاج ولي ورته د سهار د چای سپارښتنه کړې ده، ده ماته چای کېښود په پخلنځي کې يې ټک ټوک وکړ او نور لاړ، ما چای وڅښه، څو شېبې وروسته راباندې خوب راغی، همداسې دريشۍ کې پر چپرکټ ويده شوی وم، چې د دروازې زنګ راغی، ګورم چې تاج ولي او درې تنه ورسره نور ملګري دي، ماته يې وويل يون صبب تيار يې چې ځو چکرته، ما ويل: هو، دوی وويل: نن جمعه ده اول به لاړ شو د جمعې مونځ به وکړو بيا به لاړ شو چکرته، ما ويل خير يو څو دقيقې وخت راکړئ چې زه اودس وکړم، اودس مې وکړ، ما ويل ځئ چې ځو، کله چې دهلېز کې له څلورم پوړ څخه په لفت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښته کېدلو یو تن په دوی کې ماته وویل یـون صیب عمرزیـوال پېژنئ؟ ما ویل عمرزیوال خو ډېر دي کوم یو ښیې؟ یـو خـو هغـه شاعر عمرزیوال دی، دوی ویل: نه هغه نه ښه یم، ما ویـل: هسـې خو زه ډېر پېژنم دلغمان ولایـت پخـوانی مسـتوفي صـېب پېـژنم دهغه ټوله کورنی، دې وخت کې ده وویل هغه زما خپلـوان دی، ما ویل خیر بیا به ساپي صیب هم پېژنې هغه وویل هغـه مـې مامـا دی ما ویل بیا به دزرینـي استاد زوی یـې کـه څنګـه؟ ده وویـل بښکه دهغه زوی یم ما ویل څېره کې هم استاد زرینـي تـه ورتـه یې، ده وویل زما نوم عبدالحفیظ دی، زه ستا نوم سره ډېـر اشـنا وم، تا زه نه پېژندلم ، خو ما ته پېژندلې، پرون چې تاج ولي وویـل یون صیب راځي نو زه ډېر خوشاله شـوم، ځکـه زه هـم ورسـره راغلم، عبدالحفیظ نه مې دکور په اړه پوښتنه وکـړه، چـې اسـتاد اوس هم په هالنډ کې دی که بل چېرته تللی؟ هغه وویل: پلار مې په هالنډ کې دی، خو مور او دوه وروڼه مـې پـه پېښـور کـې دي، ساپي صېب او کورنی یې په استرالیا کې دي او زه دلته په اماراتو کې دسپېرپاټو کاروبار کوم زما او د عبدالحفیظ خبرې په موټر کې تر ناستې پورې تمامې نه شوې، په موټر کې زه مخکې سیټ کـې عبدالحفیظ او دوه نور ملګري شاته کېناستو، تاج ولي د موټر جلـو ته کېناست، په موټر کې مـې عبـدالحفیظ تـه وویـل: چـې اسـتاد ماشومان څه وخت بیایې؟ هغه وویل: وخت کـم پـاتې انشـاء الله چې لاړ به شي، خو اوس دهالنډ حکومت مهاجرو ته دتګ شرایط ډېر سخت کړي دي، نو ځکه خو دومره ټال شول، که نه وخته به تللي وو، عبدالحفیظ ته مې وویـل، چـې څنګـه سـتا پښـه خـوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته بنده کړې نه ده هغه وویل: ولې نـه دسـاپې صـیب (لطـف الرحمن ساپي) له لور سره مې کوژدن شوې، دې وخـت کـې مـا وویل: خېر نو بیا تاسو خو نور هم خپلوان شوې، دې وخـت کـې ټولو وخندل له شـارجې نـه د اجمـان پـر لـورې بـه مـو (۲۵-۳۰) کیلومتره مزل کړی و، چې تاج ولي موټر یوه مسجد تـه تـاو کـړ، ساعت ته یې وکتل (یوه بجه) او خدای دې وکـړي چـې جمعـه راځخه تېره شوې نه وي، ټولـو ویـل: خـدای دې وکـړي، چـې جمعه نه وي تېره شوې، چې یې موټر ودراوه، نو له مسجده خلک راووتل، زموږ یو تن ملګري وویل اوه جمعه خلاصه شوه، ډېر بـد کار وشو، خیر ټولو ویل: چې راځئ خپل لمونځ به وکـړو، مسـجد ته وختو، ځینو خلکو لا سنت نه و خلاص کـړي، پـه مسـجد کـې څلور پنځـه ایرکندیشـن لګېـدلي وو، ډېـر ښکلـی فـرش پـه کـې غوړېدلی و او دلمانځه لپاره ټول سهولتونه په کې برابر وو.

ما مسافرانه او دوی خپل مقیم لمونځونه وکړل، پـه لمانځـه کـې ګڼ شمېر افغانان، پاکستانیان او هندیان لیدل کېدل، خـال خـال عرب هم په کې وو، دمسجد په برنډه کې کـوم شـیخ څـو کارتنـه اوبه راوړې، په پلاستیکي ګیلاسونو کې داسې ایښـودل شـوې او پوښل شوې وې، لکه بازار کې چې څوک دګیلاسونو مکمل سیټ اخلي، همداسې هـر چـا دخپلې خـوښې مطـابق یـو ګـیلاس را اخیسته او اوبه یې څښلې، تاج ولي هم دوه ګیلاسـه راواخیسـتل یو یې ماته راکړ او یو یې هم خپله وڅښه.

بېرته موټر کې سواره شو او د اجمان پر لـورې وخوځېـدو، تـاج ولي وویل اجمان د اماراتو یو بل امارت دی، خو دا دومره پیسـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او پرمختللی نه دی، پرمختللي يو دوبی، ابوظبی، العين دي، دې نه وروسته بيا ام القوين راځي، هغه هم دومره مالدار نه دی، تر هغه وروسته راس الخيمه ده او تر هغه وروسته بيا الفجيره ده.

که نن خدای کول موږ به دا ټول ګورو، رښتيا اجمان نه خو په دې لاره لاره ووتو، دسړک دواړه غاړې ښې ابادې وې، خو بيا هم ډېرې دښتې او ناابادە ځمکې په کې وې، چې تراوسه لا چاورته لاس نه و وروړی، دسړک له دواړو غاړو څخه د شل شل مترو په اندازه دسيمونو محافظوي ديوال راتاو و، چې کوم حيوان سړک ته داخل نه شي او د کومې ناوړه ترافيکي پېښې سبب نه شي. کله چې له ام القوين څخه د راس الخيمې پر لورې روان وو، نو دلارې په دښتو کې مو يو زيات شمېر اوښان او د اوزو رمې تر سترګو شوې، اوښان خو دومره زيات وو، چې د چاخبره رمې يې ګرځېدلې، په دښتو کې يوه نيمه ونه او ځينې بوټي هم تر سترګو کېدل، دسړک ځينې غاړو کې واښه هم راټوکېدلي وو او په ځينو ځايونو کې ګلان غوړېدلي وو ما ويل والله عجيب ګلان دي، دې وخت کې تاج ولي ويل: دا د قيامت علامې دي، پېغمبر صېب ويلي وو، د قيامت يوه علامه دا ده، چې د عربو په صحرا کې به ګلان وغوړېږي، ما ويل دعربو صحرا کوم ځای دی؟ هغه وويل همدا ده که نه ؟ ما ويل بيا خو نو کډې بارکړئ، دا خو نو ګلان غوړېدلي دي، دې وخت کې يو بل ملګري وويل قيامت نور څه ته وايي، دلته په عمر کې باران نه دی شوی او سږکال په کې واوره ورېدله امارات وګوره او واوره، همدا دقيامت علامې دي که نه؟ دا ګلان او بوټي چې غوړېدلي دا دهمدې باران له

(c) ketabton.com: The Digital Library

امله دي، که نه پخوا دا ځایونه دومره سپېره وو چې حد نه لري.

په همدې بحث کې راس الخیمې ته ورسېدو، راس الخیمه ښه ښایسته ځای و، البته مونږ ته چې دوبۍ، ابوظبۍ او العین مې نه وولیدلي، ډېر ښایسته ښکارېده، خو زمونږ نورو ملګرو ویل: چې راس الخیمه هم ډېر رسېدلی نه دی، ځکه چې دومره تجارتي ارزښت نه لري او ددې ځای شیخان هم دومره تکړه نه دي.

مخکې مې دراتګ پر مهال له دلاجان څخه د اماراتو د داخلي روابطو په هکله پوښتلي وو، چې ددوی ټولې پیسې یوه بانک ته راټولېږي او که نه؟ دوی ګټه او لګښت خپل خپل دي که بېلابېل، هغه ویلي و، چې د هر امارت ګټه خپله ده، یوازې په پوځ، پولیسو، خارجي سفارتونو کې ددوی لګښت مشترک دی، هسې په نامه عربي متحده امارت دي که نه هر یو بېل بېل دي، البته ځینې هغه امارتونه، چې کمه ګټه لري دهغو نورو لکه دوبۍ او ابوظبۍ له خوا چې ډېره ګټه لري، یو څه ناڅه کمک ورسره کېږي.

نوځکه خو دیو امارت نه بل ته د تګ پر وخت تفاوت اوچت معلومېږي، له شارجې نه تر راس الخیمه پورې دسړک دواړه غاړې شنې نه وې او بوټې په کې نه و کرل شوي، ځای ځای دسرې بخنې شګلنې خاورې غونډۍ معلومېدلې، چې باد به ترې ځای نیم ګرد هم پورته کاوه، داسې لکه دلغمان دسرخکانو دسیند هغه غاړه، چې شګې بادېږي او کله کله سړک هم بندوي، البته دوی سړکونه ډېر جګ او اساسي جوړ کړي دي، ټول سړکونه دوه طرفه وو، درې موټر و، یوې خوا او درې بله خوا تګ کولای شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ کې دبرېښنا ستنې او دڅلور پنځو مترو په اندازه حایله سیمه وه، چې تراوسه په کې څه نه و کرل شوي، دموټر تګ په نورمال ډول (۱۲۰) کیلو متره په ساعت کې وو، تقریباً تر یو ساعت مزله وروسته راس الخیمې ته ورسېدو، ځای نیم کینې لاس دبحر تر څنډو هم تېر شو او یو ځای په کې داسې هم راغی، چې یو نوی هوايي ډګر په کې جوړ شوی و او څو لويې ترانسپورتي الوتکې په کې ولاړې وې، د راس الخیمې مرکز ته لاړو، دستې سنټر یا دښار دمرکز په نامه په کې یوې لويې مغازې ته لاړو، چې یو لوکس هوټل هم په کې وو، لومړی مو موټر پارک کړ، دستې سنټر مخې ته لوکس پارکنګ و، چې په سوونو موټر په کې ودرېدلای شول، بيا ډوډۍ ته لاړو د افغانستان پر وخت څلورنیمې بجې به وې، دغرمې ډوډۍ ته کېناستو، په اماراتو کې خلک خصوصاً عرب دورځې یوولس بجې له خوبه پاڅېږي دماسپښین ترلمانځه وروسته ډوډۍ خوري یا ویده کېږي اوبيا ترماښام دمخه کارځي ته ځي او دشپې تر ناوخته ۱۱-۱۲ بجو کار کوي. دعبدالحفیظ خبره عرب د ورځې خوب کوي او د شپې خپلې عیاشۍ، هسې خدای ورکړې ده، نو...

تاج ولي ووېل څه خورئ، فرمایش ورکړئ، تاج ولي نو نام خدای په اماراتو کې ښه بلد و عربي، اردو او انګلیسي یې ښې زده وې او کاروبار یې هم ښه دی، ما ویل وروره موږ ددې ځای په غذا نه پوهېږو، څه چې دې زړه غواړي او کله دې خوړلي وي همغه به راوړې، هغه ویل دلته عربان کارکوي، ډېره ښه عربي غذا تیاروي، همدا عربي غذا به ورته ووایو، موږ ووېل بېخي ټیک ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غذا تیاره شوه، هوټل ګارسون نه درلود هر چا په خپله ډوډۍ راوړله، عبدالحفیظ او تاج ولي لاړل ډوډۍ یې راوړه، غوښه، چپس او نور ډول ډول شیان په کې وو، چې پښتو کې یې لا تر اوسه نوم نشته او زه پرې نه پوهېږم، له یو یو ګیلاس پیپسي سره، ډوډۍ یې ډېره خوندوره وه په بهر کې د افغاني غذا پوره مینه او تونده پرې ماتېده، تر ډوډۍ خوړو وروسته ماته تاج ولي وویل که سودا مودا کوې، چې همدلته یې واخلو، دلته هر څه پیداکېږي دا سوپر مارکیټ دی، ماویل نه اوس ضرورت نه شته سودا بیا اخره کې کوم. په هوټل کې دننه د اوبو فواره لګېدلې وه او په ښکلي ډول یې اوبه پاشلې، دفوارې ترڅنګ یو نر او یو ښځه پولیس ولاړ وو، ډېر ځنډ یې خپلمنځي خبرې کولې، نارینه پولیس جګ قدی او ښځه پولیس ټیټ قدې، خو ټنډه منډه او نمکي معلومېدله، داچې څه به یې ویل، خو پته نه لګېده، خو دومره، معلومېده، چې خبرو یې یو بل ته خوند ورکاوه، په هوټل کې ځای ځای ښوکۍ ایښې وې او خلک به پرې کېیاستل، دهوټل کارکوونکي اکثره عربان وو، خو چا چې دلته ډوډۍ خوړله هغه د بېلابېلو هېوادونو او د بېلابېلو نسلونو خلک وو، خو یو نیم به په کې د سپینو جامو ځوان عربان هم ښکاره کېدل، کله چې له هوټل څخه راوتلو، نو عبدالحفیظ یو تورې ښوکۍ ته اشاره وکړه ماته یې وویل استاده دا ګورې! ما ویل هو! ترڅنګه یې دسکه انداز په شان یوه ستنه هم ولاړه وه، دوه تنه پرې تاوېدل، ماته یې ویل دې ستنه کې ماتې پیسې (سکې) اچوي، داښوکۍ سره راټولېږي او سړی چاپې کوي، ښه ما ویل پکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادې لا بله سپکه، اوس نو دچاپي کولو کار هم څوکیو ته ورسېد، دا ښځې به څه کوي... عبدالحفیظ په خندا شو هغه به نور کارونه کوي....

له دې ځایه ووتلو، تاج ولي وویل راځه چې اوس دربانديې د اماراتو غرونه هم وګورم، مخکې تر دې چې مور د راس الخیمې مرکز ته راشو له لرې څخه مو په لرې پرتو سپېرو غرونو سترګې ولګېدې، تاج ولي ویل دا د اماراتو غرونه دي، همدلته به که خدای کول ځو، دا غرونه داسې ښکاره کېدل لکه دتورخم له لویې لارې څخه چې چپ لاس سین نه اغاړه دلالپورې او کامې ترمنځ غرونه ګورې. د اماراتو پلازمېنه ابوظبي ده، خو مرکزي سیمې یې شارجه او دوبۍ دي، راس الخیمه او ام القوین د اماراتو شمال ته واقع دي، ابوظبي جنوب او الفجره شمال شرق ته!

د راس الخیمې له ستې سنتر څخه شمال خواته دغرونو پر لورې وخوځېدو، دسړک دواړو غاړو ته پرېمانه ابادۍ شوې وې، ځای ځای واړه واړه کلي هم راتلل، چې لوکس او نوي جوړ شوي وو او ځای نیم په کې شنه باغونه هم وو، چې اکثره په کې همدا د خرما ونې وې، هر ځای مو اوزې او مېږې لیدلې چې شاوخوا به ګرځېدلې، ددې ځای سړکونه هم ښه وو، خو هغومره پلن نه چې مخکې مو یادونه وکړه ددې ځای عمومي لارې دوه سړکه وې یوه خوا او بله خوا منځ کې یې حایله سیمه چې دګروپونو لپاره ستنې په کې ودرول شوې وې څومره چې غرو ته نږدې کېدو، سړکونو خپله ښه اړوله یو ځای کې بیا سړک دوه طرفه و، خو د یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو موټر په اندازه او ځای بیا داسې هم راغی چې یوازې یوسړک و او حایل یې نه درلود. دغرونو منځ کې مو کړې وړې لارې ووهلې، دسړک دواړو غاړو ته ډېر کورونه ودان وو، چې اکثره یې نوي ښکارېدل، د هر کور مخې ته دوه درې موټر ولاړ وو. ارامه ارامي او چوپتیا خوره وه تابه ویل، چې دې کورونو کې بنده کس نه اوسېږي، ما تاج ولي ځخه پوښتنه وکړه، چې دا ولې داسې خاموشي ده؟ هغه وویل، یو خو نن دجمعې ورځ ده، بل دا ددې شیخانو کلیوالي تفریحي کورونه دي، کله کله یې چې زړه وغواړي دسیل لپاره له خپلې کومې ملګرې سره ورته راشي او که نه نور نو کوم مزدور په کې اوسي او بس، دهر کور مخې سیوري ته به اوزې کتار پنډې وې او شخوند به یې واهه، تا به ویل دکور پهرداران اصلاً دوی دي.

غرونه یې داسې وو چې نه یې کاڼي درلودل، نه خاوره وه هېڅ داسې بل قسم بې ثمره خاوره وه، چې دهېڅ بوټي دښېرازۍ امکان په کې نه وو، ما تاج ولي ته وویل چې دا څه قسم غرونه دي، له دې غرو ځخه، خو هېڅ ګټه نه اخیستل کېږي، د افغانستان غرونه خو ډېر ګټور دي هم ونې په کې زرغونېږي اوهم بوټي، هغه وویل ته رښتیا وایې دې ته عربان (رمل) وایي. رمل په عربي کې هغې خاورې ته وایي، چې ګټه ترې نه اخیستل کېږي، خدای پاک ته حیران یم، چې دې خاورې سره یې دې خلکو ته هر څه برابر کړي، اصلاً خبره داده، چې پیغمبر صیب دې عربو ته دعا کړې چې خدای به یې نه خواروي، نو دا دهغه د دعاوو برکت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل کاشکې لږ دعا خو يې موږ ته هم کړې واى، چې لږ خو مو له ژوند نه خوند اخيستى واى، هو دځينو ملايانو په وينا پېغمبر صيب ويلي دي، چې زما دين به په ټولو ځايونو کې ختم شي، خو افغانستان کې به نه ختمېږي، هغه خلک به زما دين راټينګوي او بيا به يې ټولې دنيا ته خوروي، دې وخت کې تاج ولي وويل: رېښتيا، چې افغانان په دين کې ډېر ټينګ دي. مزل مو کاوه د وړو وړو غرونو تر منځ ځينې خوړونه هم وو، ما پوښتنه وکړه، چې دلته سيلاب راځي؟ تاج ولي وويل دلته باران ډېر کم کېږي، خو ددې غرونو په خوړونو کې کله چې باران وشي، لږ سيلاب راځي، خو هسې نوم يې دسيلاب وي. همدې خبرو کې وو، چې داسې يو ځاى ته ورسېدو، چې نور نو پوخ سړک ختم شو، پنځه سوه متره وړاندې کورونه ښکاره کېدل، خو چې نور په اخوا کلي او کورونه و که نه پته نه لګېده، له همدې ځايه بېرته راستانه شو، بېرته په خپله لاره راغلو په لاره کې مو يوه داسې کلا وليدله لکه خيبر دره کې لويي کلاګانې له دې خوا مو هم وليدله، خو بحث مو پرې ونه کړ، دې وخت کې تاج ولي وويل هغه ده دختو کلا ځنګه ښه ښکاري، چې ورنږدې شو دختو کلا نه وه، ښه پخه کلا وه، خو هسې دختو کاګل يې ورکړى و يوه پوځي چوڼۍ په کې وه، له هغه ځايه همداسې په شمال شرق د الفجيرې خواته وخوځېدو، عمومي هايوى (لويي لارې) ته ووتلو موټر په (۱۲۰) کې روان و، دا لاره هم نوې جوړه شوې وه او شاوخوا اوس هم ماشينونه لګيا وو کار يې کاوه، دا لاره همداسې ځينې ځايو کې سمندر ته نږدې له ځينو برخو تېرېږي او زموږ دملګرو په وينا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي او د فارس خلیج ته رسېږي، له همدې عمومي لارې بیا یوه بله لاره د الفجیرې خواته ځي چې هغه هم لویه او ښکلې لاره ده.

دغرونو منځ کې ځای ځای شنه او اباد کلي چې اکثره پکې دڅو وروستیو کلونو ښکاره کېدل، ودان وو، مازیګر شو په لاره کې تاج ولي د یو مسجد ترخنګ موټر ودراوه، دمسجد دروازې ته چې نږدې شو تاج ولي وویل دا دښځو مسجد دی، دې بلې دروازې باندې ځو، هغې بلې باندې لاړو، دوی اودسونه تازه کړل، دا وړوکی دلارې سر مسجد و خو ډېر ښکلی و د اوداسه لپاره یې ښه پوره ځای او اوبه درلودل ما او زموږ دسفر بل ملګري خان محمد اودس درلود، موږ مسجد ته وردننه شو، ترمسجد دباندې برنډه کې فکر کوم شین ایرانی فرش غوړېدلی و، لږ څه تور شوی و، زه ځکه وایم چې ایرانی فرش و چې څوکاله مخکې ما همداسې ایرانی فرش اخیستی و، یو کال وروسته تور شو او بیا له منځه لاړ او هم مې د تکړه لیکوال عبدالغني هاشمي صیب درخت په دوکان کې همدا ډول فرش لیدلی و، چې خپل رنګ یې له لاسه ورکړی و تور شوی و، خو دننه په مسجد کې بل ډول لوکس فرش چې دهر لمونځ غاړې د ودرېدو، حد په کې معلوم و او د محراب شکل یې درلود، هوار و، دا ډېر پاک و، سره له دې چې اوس هوا دومره ګرمه نه وه، خو بیا هم په هرې کړکۍ کې چې عرض او طول به یې ۸×۱۲ کې و درې نیشنل ایرکنډیشنونه لګېدلي وو او سړي دراحت احساس کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما لمونځ خلاص کړ، نو باندې په برنډه کې کېناستم، دې کې یو عرب راغی، زه یې چوپ ولیدم، ویې ویل السلام علیکم، ما وویل: وعلیکم السلام ډېر خوند یې وکړ، ما فکر وکړ، چې عرب راسره پښتو خبرې وکړې که څنګه؟

دې وخت کې هغه دپښتون حاجي کیسه رایادې شوه، چې حج ته تللی و او بېرته چې کله راستون شو، نو خلک به سترې مشي ته راتلل او ځینو به دبیت الله شریف په هکله پوښتنې کولې او ده به په ځواب کې وویل، چې هلته ټولو خلکو په قران شریف خبرې کولې، یوازې اذان پښتو و او یوازې سپیانو پښتو غپلې او بس.

یوه شېبه مې ځان سره غلی وخندل، دې کې تاج ولي، عبدالحفیظ او عصمت الله هم لمونځ خلاص کړ او وویل ځئ چې ځو په خېر.

په موټر کې چې کېناستو ما تاج ولي ته وویل، دلته دښځو لپاره ځانته مسجدونه دي که څنګه؟ په افغانستان کې خو نه شته یوازې دننګرهار په اډه کې دنجیب زراب په مرسته یو ډېر لوکس مسجد جوړ شو، هغه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، هغه هم یوازې دتراویح لمانځه کې راځي او بس. تاج ولي وویل: دلته اکثره مسجدونه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، خو دلارې دسر مسجدونه، ځکه ښځې او نارینه چې په سفر کې وي، نو دلته موټر ودرېږي نارینه خپلې برخې ته او ښځې خپلې برخې ته ځي، لمونځونه کوي او بیا سفر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر ته مو دوام ورکړ. په لاره کې یو ځای داسې راغی چې ما فکر کاوه تر کمکي خیبر نه پورته د تورخم دلویې لارې چړاهي ده. تاج ولي وویل دا کوم ځای ته ورته دی؟ ما ویل، خیبر نه پورته چړاهي، ده ویل ښکه ما همدا اوس درته ویل، ما ویل که لږ نور لاړشې کېدی شي (ګردی) هم ترستر ګو شي، دې کې ټولو وخندل. سفر ته مو دوام ورکړ، دې وخت کې تاج ولي، عصمت او خان محمد ته وویل: هلکانو اسناد مو راخیستي که نه؟ هغوی وویل نه پولیس ملیس نه شته، موږ نه دا څوکاله چا پوښتنه نه ده کړې، تاج ولي وویل هسې نه چې چکر راباندې خراب کړئ، څو کیلو متره مزل به نور وهلی وي چې دې کې یو ځای دپولیسو چک پوست را ورسېد، موږ چې پولیس ولیدل نو تاج ولي ماته وویل یون صیب کمربند وتړه جریمه نه شو ژر دې کمربند وتړه په اماراتو کې دا قانون دی، چې په موټر کې کښې، نو کمربند به تړې او که نه پولیسو ګیر کړې جریمه کېږې.

پولیسو زموږ موټر ته لاس ورکړ اول یې عصمت الله خان محمد نه اسناد وغوښتل، چې هغوی دواړو نه درلودل، بیا تاج ولي او عبدالحفیظ خپل اسناد ورښکاره کړل، مانه یې اسناد نه غوښتل، خو ما خپله جیب ته لاس کړ او پاسپورت مې ورکړ، زما پاسپورت یې وکوت، ماته یې ویل زیارة زیارة (سیاحت) ما ویل هو کې زیارة ماته یې پاسپورت بېرته راکړ، تاج ولي ورکښته شو او پولیسو ته یې خپل کارت وښود، چې زه دلته شرکت لرم او دا کسان ماسره کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، نن دجمعې ورځ ده، نو ځکه دا خلک په چکر راوتـي او اسناد یې دفتر کې دي. عبدالحفیظ دپولیسو په غوښتنـه مـوټر لـه سرکه لرې په یو ځـای کـې ودراوه او خپلـه لـه مـوټر کښتـه شـو دپولیسو څنګ ته ورغی، پولیسو خپله دفکس نمبر ورکړ او تاج ولي ته یې وویل، چې په دې نومره دې ستاسو شرکت مـوږ تـه فکـس وکړي چې، داخلک خوشې کړو، که نه یې خوشې کوو، تـاج ولي او عبدالحفیظ ټلیفونونه سر کړل او پولیسو ته یې وویل: چې اوس به فکس وکړي، څنګه چې دفتر رخصت او اسناد په المـاری کـې دي، نو یو بل سړی مو له کوره راوغوښت، چې تاسو ته له دفتـره فکس وکړي، دا سړی، چې څو دفتر ته ځي، دې کې وخت لګي، دوی یو څو شیبې انتظار ویسـت، کلـه چـې پـولیس پـه دې پـوه شـول، چـې دا خلـک دروغ نـه وایـي عبـدالحفیظ تـه یـې لاس وخوځوه او ورته یې وویل ځئ! بېرته ټول موټر کې سواره شـو او دالفجیرې پر لورې مو حرکت وکړ، خان محمـد دې وخـت کـې ویل دا پنځه کاله کېږي، زه دلته په امـاراتو کـې اوسـم دجمعـې لمونځ هم ما څخه نه دی قضا شوی، نن راڅخه جمعـه هـم لاړه دا ټول دلمانځه قصور دی.

تاج ولي وویل: څو ځله مو درته ویل، چـې اسـناد ګرځـوئ، دا دغسې کله کله راوځي بیا به یې افغانستان ته استولي یاست بیا نو ګرځئ، خان محمد وویـل، پـه دې لاره لـه ایـران څخـه ځینـې قاچاقي کسان تېرېږي، ځکه دوی دلته سخته تالاشي کوي که نـه نورو ځایونو کې دومره تنګول نه کوي. تر لږ مزله وروسته تاج ولي وویل، دلته به لږ موټر ودروو څه شی به وخورو، پیسـې بـه مـو هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغوړېږي، دلارې پر سر دهندوانو دچايو ځـاي و، يـو يـو ګـيلاس چاى مو وڅښه، ښه دمه يې راوسته او بېرته موټر کې سـواره شـو، بيا مو چې يو څه مزل وکـړ لاره کـې دتـازه مېـوو دخرڅولـو يـو پلورنځى راغى، تاج ولي وويل، دلته به تـازه مېـوه وخـورو، ټولـو وويل اشتياه نه شته ، تاج ولي وويل يون صيب زه او ته بـه جـوار وخورو، دکتوې وخورو که په اور سور کـړي؟ مـا ويـل ځـه دکتـو سهي دي، دوه دکتـوي جـوار دانـه درې درهمـه شـول، جـوار پخوونکى هندو و ماته يې ښه ډېره مالګه او ده ته يې ښه ډېر مرچ واچول او په کاغذ کې تاو کړل، ما چې خولې ته کړ، نـو دخامـې ورېم په کې و، خوند يې رانه کړ غلى مې کاغذ کې تاو کړ، خو تاج ولي، چې لږ وخوړ نو دمرچو سرې اوبه يې پـر کـاليو وڅڅېـدې، هغه هم ژر بس کړ، دواړو په پلاستيک کې واچول او خان محمـد ته مو وويل: چې کله موټر چېرته څنډې ته شـو، نـو لـه لـرې يـې ګوزار کړه، موټر الفجيرې ته ورسېد، الفجـيره دلارې پـر سـر پرتـه وه، دشارجې پـه شـان ښکلـې نـه وه او نـه دومـره لويـه وه، خـو شاوخوا يې شينوالى زيات و داسې شينوالى نه لکه د جـلال ابـاد پشان بلکې تر ام القيـوين او راس الخـيمې نـه لـږ زياتـه شـنه وه، ماښام ماښام شارجې ته ورسېدو.

اول مو د تاج ولي د شرکت دفتر وکوت، چې نږدې يـو جريـب ځمکه يې نيولې وه او ټول دموټرو لـه سـپرپاټ سـامانه ډک و، پـه يوه اوږده کانتينر ورته ځاى کې يې دفتر او همداسـې يـوه اوږده کوټه کې يې دناستې لپاره ځاى جـوړ کـړى و. زه او عبـدالحفيظ ترې جلا شو. تاج ولي، خان محمد او عصمت الله همدلتـه پـاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، عبدالحفیظ لومړی ماته خپل دوکان، چې هغه هم دسپرپاټو و د تاج ولي دې دفتر سره نږدې و، وښود او بیا دواړه په همغه موټر کې دشارجې دښار د مرکز پر لورې رهي شو.

دا ځای (روله) نومېږي، په لسګونو زره پاکستانیان، هندیان او په درېیمه درجه کې افغانان به هلته وګورې، دښار په پارکونو کې دومره هندیان او پاکستانیان دي، چې سړی فکر کوي دپېښور په جناح پارک یا هم دلاهور او یا ډهلي په کوم پارک کې ګرځې خصوصاً دجمعې ورځ چې درخصتۍ ورځ وي، دوی پارکونو ته راوځي او ځینې یې شپه هم دلته تېروي اکثره په ونو مصروف وي، ځکه چې دجمعې پر ورځ په کې په سلو کې دېرش فیصده تخفیف وي، عبدالحفیظ راته وویل: چې دلته ټول تجارت ازاد دی، خو دمواصلاتو یانې شبکه د دولت په لاس کې ده، چې هېڅ کمپنۍ ته په کې د ګډون حق نه ورکوي. په همدې وجه دلته په کې درغلي ناممکنه ده، دشارجې دښار د منځ (رولې) ترافیکي نظام پاکستان ته ورته وو، چې چا د اشارې ډېر خیال نه ساته، ارنډونه هم ډېر زیات وو او خلک هم چې اکثره د نورو ملکونو وو د اشارې خیال نه ساته او همداسې له موټره مخکې کېدل، عبدالحفیظ وویل چې دلته په اماراتو کې دلیسنس اخیستل ډېر سخت دي، دسړي زړه خولې ته راولي، دنورو ملکونو لکه افغانستان، ایران، پاکستان او نورو لیسنس دلته نه منل کېږي، څو چې دوی خپله درنه امتحان وانه خلي او مطمئین نه شي، رشوت مشوت هم دلته کار نه ورکوي، ترافیک او پولیس درسره کېني او ټول ښار کې دې ګرځوي، په پای کې دا یو وایي ښه و بد نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

کامیاب دې شي هغه بل بیا ځان په قهر کړي نور کار هم غـواړي خام دی لنډه دا چې زړه به درته شین کړي.

بله خبره دا ده چې که دلته چا څوک په موټر وواهه او مړ شو که دا شخص مړی (مقتول) مسلمان وي (۱۵۰۰۰۰) زره درهمه جریمه به ورکوي او که نا مسلمان وي نـو (۸۰۰۰۰)، البتـه دا قـانون پـه شارجه کې دی، په دوبۍ کې بیا داسې نـه دي، پـه دوبـۍ کـې دمسلمان او نامسلمان مړي ترمنځ تفاوت ډېر کم دی، ما ویل دې نه معلومېږي چې پـه شـارجه کـې اسـلامي شـریعت قـوي دی، عبدالحفیظ وویل هو که نه، شـارجه کـې څـوک شـراب نـه شـي څښلای که مسلمان یې وڅښي (۲۰۰) ورځې قید دی او څـو دُرې یې وهي او که کافر یې وڅښي دهغـه قیـد لـږ څـه کـم دی خـو شریعت پر ټولو تطبیقېږي، دغه راز په شارجه کې زنا کاري او نـور بد فعلونه ټول منع دي. دلته په ټوله شارجه کې یـو بوتـل شـراب هم نه خرڅېږي، خو هلته چې موږ او تاسې اجمان ولیـده، هلتـه یې کارخانې دي او تولیدېږي ما ویل، دا څنګه یو امـارت دی او بېل بېل قوانین؟ ده وویل دا نو دهر امـارت پـه شـیخ پـورې اړه لري، چې هغه څنګه قانون تطبیقوي، پاتې شـوه دوبـۍ هغـې تـه فري زون وایي، چې هلته هر څه ازاد دي، فحاشـي بـداخلاقي، شراب خوري اونور... د دوبۍ له شیخ نه چا پوښتنـه وکـړه، چـې ستاسو په اسلامي امارت کې ولې دومره فحاشا ده؟ هغـه ورتـه پـه ځواب کې ویل: " په دوبۍ کې یو نیم میلیون مجـردان اوسـېږي، چې له بېلو بېلو هېوادونو څخه راغلي او دلته کـار کـوي داټـول ځوانان دي او ښه مکلفه غـذا خـوري، کـه دوی تـه کومـه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه پرېښودلای شي، نو دا خو به ټول زموږ دعربو پر ښځو راودانګي واله که خو يوه هم ترې روغه وګورې، نو دوی ته هم بايد يوه لاره وي دوی پوهېږي او بهرنيان، دې مسلې ته بايد په عادي نظر ونه کتل شي.

ما او عبدالحفيظ د شارجې دښار زياتې برخې وکتلې بيا ما هغه ته وويل دلته که چېرې صرافي وي ماسره يو څه ډالر دي هغه به درهم کړو، عبدالحفيظ وويل په شارجه کې دکانداران ډالر نه اخلي، بند دي يو درهم چلېږي مګر دوبۍ کې درهم او ډالر دواړه چلېږي ځکه هغه فري زون دی او اکثره پکې خارجيان دي او کاروباري مرکز دی يو ځای کې مو موټر پارک کړ، يوې صرافۍ ته داخل شو عبدالحفيظ وويل دلته صرافي او د سرو زرو نرخ فکس دی، دلته که درهم د ډالر په مقابل کې څه پورته کېږي هغه هم په مياشتو کلونو کې يو ځل دی هغه هم دکومې پيسې په اندازه چې موږ ورته پول وايو، صراف اردو ژبې و، عبدالحفيظ سره يې پېژندل موږ سره يې ښه روغبړ وکړ داصرافي فدرال صرافي نومېده، څلور سوه ډالر مې ورکړل، يو ډالر (٣،٦٦٨٠٠) درهم په مقابل کې تبادله شو، ټولې ١٤٦٧٠٠ درهمه شول، له صرافۍ نه راووتلو ما عبدالحفيظ ته وويل کله چې اوزګار شو لږه سودا به هم وکړو. هغه وويل اوس چکر ووهه سودا به په اخر کې وکړې او ښه شو پلار ته به مې هم وکړم او ستا احوال به هم ورکړم، هالنډ کې يې زريني صيب ته وکړ او ويې ويل يون صيب هم راسره دی هغه ويل هله هغه ته ټليفون ورکړه ما استاد زريني سره روغ او بړ وکړ دواړه ډېر خوشاله شو، هغه ويل له بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـي سـي او نـورو راډيـو ګـانو سـره دې مـرکې اورم ډېـر زيـات خوشحالېږم، له دوستانو سره دې هر وخت په غورو او مجالسو کې يادوم پر ټولو ډېر ګران يې، خـو ګـوره چـې ځـان سـره بـه ډېـر احتياط کوې، چې دا خلک (مقصـديې شـمال ټلوالـه و) دسـړي زامن نه دي، چې خدای مه کړه، رانه ژوبـل دې نـه کـړي، ډېـر احتياط به کوې، ګوره هالنډ ته هـم راغلـی وې او زمـوږ پوښتنـه دې ونه کړه، ما ويل د شپې تللی يم او ټکور صيب سره مـې شـپه کړې، سهار وختي بېرته راغلی يم، هسې نوم مې دهالنډ شـو نـور مې ليدلی هم نه دی، هغه په خندا شو او ويل ګوره دا ځل چـې راغلې ضرور به ماکره راځې، ښه لوی حويلی مې نيولې ساعت به دې ښه تېر شي ګوره عبدالحفيظ دې ګرځوي که نه، ما ويل، هو دې بېچاره راسره له کاره وتی استاد ويل: لکه عسکر غونـدې بـه امر پرې کوې هو.

استاد نه مې خدای پاماني واخيسته، هغـه بيـا عبـدالحفيظ سـره خبرې وکړې او فکر کوم زما په اړه يې پرې ډېـر تاکيـد وکـړ، لـه استاد زريني نه چې لـه خبـرو راخـلاص شـو عبـدالحفيظ وويـل: ودرېږه، چې ساپي صيب ته ټليفون وکړو، ډېر کوښښ يې وکړ خـو رخ نه شو، بيا مو خپل چکر ته دوام ورکړ ما يادونه وکړه دوبۍ لـه شارجې نه ډېره لرې ده که څنګه؟ عبدالحفيظ وويل نه بابا له دې ځايه ايله ۲۵ دقيقې لاره ده. سهار کې ګڼه ګوڼـه وي مـوټر لـږ پـه ځنډ رسېږي، خو ماښام کې دومره ګڼه ګوڼه نه وي. بـل د دوبـۍ ترافيکي نظام لکه دشارجې هغسې نـه دی، هلتـه ټـول ترافيکـي قوانينو سره سم حرکت کوي، څنګه زړه دې نه دی، چې لاړ شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا که وخت پیدا شو بیا به لاړ شو او که نه اوس ښه فرصت دی، چې لاړ شو، ما ویل که ته ستړی نه یې لاړ به شو هغه ویل نه بابا څه چې څو موټر ته یې ښه ورکړه، عبدالحفیظ وویل د دوبۍ او شارجې ترمنځ سرحد مرحد نه شته کله چې شارجه ختمه شي پوه به هم نه شې په دوبۍ به ورداخل یې، ربښتیا هم تر شل پنځه ویشت دقیقو وروسته بلې نړۍ ته ورسېدو پراخ پراخ سړکونه چې دموټرو پنځه لینه په یوه خوا او پنځه په بله خوا لکه د جوجو ماجوجو په شان روان دي او په لسګونو ړنا ګانې سره تېر وبېر کېږي، یوه بله نړۍ وه، چې زما په تصور کې هم نه ګرځېده یو تعمیر تر بله لوړ او یو تربله ښکلی، عقل کار نه کوي چې څنګه او څه ډول انجنیرانو دا نقش او نګار کړی، ژوند په دومره چټکۍ سره روان دی چې دسترګو په رپ کې پناه کېږي، دشپې او ورځې هېڅ تفاوت نه کېږي او که ریښتیا وویل شي شپه یې تر ورځې ډېره ښایسته ده.

عبدالحفیظ وویل دوبۍ خو ټوله د کتو ده بیا به یې په فرصت کې وګورو، خو اوس به یو څو مشهور ځایونه وګورو، چې په هغو کې یو هم د دوبۍ برج نومېږي چې دننه په بحر کې اباد شوی دی او ددنیا تر ټولو قیمتي هوټل همدلته دی.

د دوبۍ برج ته لاړو ترهغه ځایه چې موټر یې دسیل د تلو اجازه وه هلته لړه شېبه تم شو، عبدالحفیظ وویل هغه دتعمیر له څوکې نه راکښته کاسه ګورې ما ویل هو، ده ویل دلته هیلوکاپتر کېناستلی شي او دنړۍ ډېر خاص خاص مېلمانه چې راځي هغه په هیلوکاپتر کې دلته راځي ما ویل څنګه دلته هیلو کاپتر کېني

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه ده؟ ده ویل دا لوی ځای دی دجلګې چمن او ګلان پـه کې دي له دې ځایه وړوکی ښکـاري، عبـدالحفیظ وویـل د دنیـا قیمتي هوټل همدلته دی، په یوه شپه کې یې دیوه اتاق کرایه لـه ۶۰۰۰ – ۱۲۰۰۰ ډالرو پورې ده. ما ویل ولې دومره قیمته؟ ده ویل د دنیا څه نعمتونه چې شته او څه شی چې غواړې هغه دلته شته، ما ویل څنګه نعمتونه؟ هغه ویل نور خپله پوه شه نو...

عبدالحفیظ وویـل زمـوږ او ستاسـې د بهرنیـو چـارو وزیـر ډاکټـر عبدالله هم همدلته راغلی و او شپه یې تېره کړې ما ویل نه به وي هغه ویل نه ربښتیا ده ما ویل نه شي کېدی له دې هوټـل څخـه د شپې اسناد او بېل ترګوتو کړې نور یې بیا ماته پرېږده چـې زه لـه دې اسنادو څه جـوړوم؟ هغـه ویـل والله مشـکله ده ددې هوټـل اکثره شیان سکریټ (مخفي) دي دنړۍ اکثره مشران دلته راځـي فکر نه کوم دوی دې د چا اسناد چاته ورکړي. عبـدالحفیظ ماتـه په لاره کې ویل ددوبۍ برج نقشه یو عیسوي انجـنیر جـوړه کـړې وه او له داسې مهارت نه یې په کې کار اخیستی، چې د وچـې لـه خوا ګورې دتعمیر نقشه ده، خو چې دبحر له خوا وربانديې راشې په داسې حال کې چې هم تعمیر دی، خو دصلیب بڼه هم لري او صلیب ترې جوړېږي، دې انجنیر بیا چیرته ویلي، چې زمـا ارمـان پوره شو او عیسویانو ته یې ویلي و، چې تاسې غم مه کوئ، مـا د اسلام په زړه کـې ستاسـو صـلیب ودرولی دی، د عبـدالحفیظ دا خبرې ډېرې جالبې وې، ما غوښتل هغه خپلې خبرې نـورې هـم وغځوي، هغه وویل: کله چـې مسـلمانان پـه دې خبـر شـول، نـو دسعودي شیخانو او پیسه دارو د دوبۍ امیر ته وویل، چې داتعمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپه کړه، موږ د ددې ټول لګښت درکوو او له سره بل نوی جوړ کړه خو د دوبۍ امیر ونه منله او وې ویل چې دا مهمه ده، چې د دنیا ډېر قیمتي او لوکس هوټل د دوی په سیمه کې دی.

کله چې مو د دوبۍ برج کاته نو ښي لاس ته یوه بله لویه کلا ته ورته ودانۍ وه، چې دغرنیو ډبرو څه غونډۍ هم په کې جوړې شوې وې، عبدالحفیظ وویل دلته یو ډېر لوی حوض دی، نر او ښځې په کې په ګډه لامبي څه بندیز نه شته سل درهمه یې ټکټ دی او ښه د سیل ځای دی.

له هغه ځایه راووتو پرسړک چې تلو نو ښي لاس ته یو ځای راغی جګ او ښکلی دېوال ترې تاو و اوږد والی یې نږدې دوه کیلو مترو ته رسېده، عبدالحفیظ وویل، چې دا د دوبۍ د امیر کور دی. دومره لوی او دومره لوکس دی، چې په نړۍ کې یې ساری نه شته، څوک ورته نه پرېږدي ددوی ښځې او کورنۍ ډېرې سترې وي. عبدالحفیظ زیاته کړه زموږ او تاسې (حبیب) ماته ویل، چې زه د دوبۍ امیر کور ته دیوه کار له خاطره ورغلی وم، داسې یو ډول ابادي په کې ده او داسې شیان په کې وینې، چې د سړي د سر ویښتان ورته له حیرته پورته کېږي، خپل سفر ته مو دوام ورکړ، په لاره کې دبرېښنا پر ستنو ډول ډول اعلانونه ځوړند و، په یوه اعلان کې یو ډېر لوی او لوړ سپین تعمیر چې د انګلستان لوړو تعمیرونو ته ورته ځوړند و، ما ویل دا څه شی دی، عبدالحفیظ وویل یوه (زړه دوبۍ) ده یوه (بره دوبۍ) او یوه هم اوس نوې جوړېږي هغې ته نیو دوبۍ (نوې دوبۍ) وایي همدا اوس پرې کار روان دی دغه اعلانونه چې ته ګورې دا ټول ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې دوبۍ دي ډېر ژر به دا جوړه شي، ځينې برخې يې په بحر کې جوړېږي، ځينې په وړو وړو ټاپوګانو او ځينې هم لږ څه وړاندې دښته کې فقط يو څو کاله مخکې دغه (بره دوبۍ هم وچه دښته وه او شګې په کې بادېدلې اوس وګوره دا بڼه يې خپله کړه بيا چې له خيره سره راځې، نو نوې دوبۍ به وګورې دلته چې يوه جمعه راشې يو تعمير په نښه کړې، بله جمعه بيا هغه نه شې پيداکولای، بل يې څنګ ته جوړ شوی وي، دا نوی تعمير د دوبۍ برج نومېږي، چې دا به په دنيا کې تر ټولو لوړ، لوی او لوکس تعمير وي او س په ماليزيا کې د دنيا تر ټولو لوی تعمير دی، خو دا به تر هغه هم لوړ وي، ددې تعمير بله خاصه داده چې دنور لوړوالي قابليت هم لري يانې دا به دنيا کې ريکارډ وي که بل چا تر دې لوړ جوړ کړ، نو دا به تر هغه نور هم لوړېږي انجنيريې نقشه داسې جوړه کړې، چې هر وخت وغواړي نور يې هم لوړولای شي يانې دا تعمير تر ځانه پورته تعمير نه مني.

په لاره کې د ډېرو نورو تعميرونو او ټاونونو نقشې ځړېدلې وې چې هر يو مو کاته، تا ويل چې تخيل کې يې ګورم، ماچې به کله دا حالت له افغانستان سره پرتله کړ، نو له ډېر تعجب او حيرته به خندا راغله، هغه د حميد بابا خبره هسې مالره له غمه خندا راغله، د دوبۍ د ښار بېلابېلې سيمې مو وکتلې د شپې يوولس بجې به وې، په ښار کې دښځو دومره ازادي وه، چې جرمنې، هالنډ او ډنمارک کې مې هم نه وه ليدلې، افريقايانې، اروپايانې، هنديانې د دنيا د هر نسل ښځې په هر ډول جامه کې چې يې غوښتل ګرځېدلې، مجرد او بې حوصلې سړی که له داسې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالت سره مخ شي، نو وار او پار تـرې خطـا کېـږي، عبـدالحفيظ وويل موټر به پارک کړو لاړ به شو ډوډۍ ته، ما ويل ټيک ده، مـوټر يې تر يو تعمير لاندې ځمکني پوړ کې پارک کړ او دواړه د لفت په ذريعه له تعميره ووتو، ما ويل کوم افغان هوټل به نه وي، ده ويـل په ټوله دوبۍ کې دوه افغاني هوټله دي. يو يې دلتـه نـږدې دی هغـه تـه بـه لاړ شـو، هلتـه لاړو دا هوټـل (افغـان کبـاب هـاوس) نوميږي، چې د ښار په منځ کې د الغازي مسجد مخـامخ موقعيـت لري، پر افغانانو سربېره د نورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم ورتـه راځي او عرب هم ورته راځي، هوټل وړوکـی دی خـو کـش يـې زيات دی، دويم پوړ ته پورته شو، هوټل همدا دوه پوړه لري.

عبدالحفيظ ورسره فارسي وويله، د هوټل شاګرد پښتو وويله دا په داسې يوه لوی ښار کې لومړی ځل و، چې ما دهوټل داسـې يـو شاګرد وليد، چې له فارسي نه يې پښتو ته ترجيح ورکړه، سړی ښه شډل پښتون معلومېده، موږ ته يې دوه خوراکه کباب او يو خوراک وريجې راوړې ډوډۍ خصوصاً کباب يې ډېر خوندور و. ډوډۍ مو په خوند خوند وخوړه، فکر کوم ټولې پيسې څه کم شپېته درهمـه شول او مخ په شارجې مو حرکت وکړ، دشپې دولس دولس نـيمې بجې خپل ځای ته ورسېدو، عبـدالحفيظ زه دخپـل اسـتوګنځي مخې ته کوز کړم او دی روان شو، خو تر روانېدو دمخه يـې راتـه وويل سبا زه ځينې کارونه لرم که دې زړه وي ماسـره لاړ شـې زه به خپل کارونه وکړم او ته به ځايونه وګورې ستا خو مقصد هسـې هم د ځايونو کتل دي، ما ويل سهي ده، سبا ته درځـم، ده ويـل ديوولسو بجو شاوخوا ته راځه ما ويل سهي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مارچ (۱۹) دشنبې ورځ وه زه او عبدالحفیظ بیا د شارجې مرکز (رولې) ته لاړو، ده غوښتل افریقایي هېوادونو ته له تاج ولي سره یو ځای سفر وکړي، دجنوبي افریقا دهېواد (یوګانادا) د ویزې د اخیستلو لپاره په کار وه، چې د اماراتو بهرنیو چارو وزارت دسندونو څانګه دلته دده دکاروبار اسناد تصدیق کړي، هغې شعبې ته لاړو ټولو ځوانو عربانو په کې کار کاوه ډېره لوکس او لوړ پوړه ودانۍ ده اول پوړ کې یې د تصدیقونو څانګه وه، عرب مامور ورته وویل د ویزې او د پاسپورت فوتو کاپي راوړه، ده یوتعمیر ته اشاره وکړه، هلته چې لاړو فوتو کاپي ماشین ایښی وه، پرې خپل اسناد فوتو کاپي کړل او بېرته راغلو، دې څانګې باندې ډېره ګڼه ګوڼه وه، اکثره کسان هندوان وو، چې خپل کاروباري اسناد یې تصدیقول، نیم ساعت انتظار به مو کړی وي، چې د عبدالحفیظ اسناد ټاپه شول او پنځوس درهمه یې ورځینې واخیستل، په تصدیق کې د ویزې دپاڼې پر شا لیکل شوي وو: صرف دشرکت دمالک امضا تصدیق شوه او نور مسئولیت نه لرو.

په اماراتو کې هر څوک چې شرکت پرانیزي باید له یو عرب سره ملګری شي جواز د عرب په نامه اخیستل کېږي او هېڅ بهرنی حق نه لري، چې خپله په خپل نامه جواز تر لاسه کړي، خارجي اتباع بیا عربو امتیاز والو ته هره میاشت معینه اندازه پیسې ورکوي او کله لا دټول کال پیسې یو ځای ورکوي، عبدالحفیظ خپله ویل چې موږ هم کال کې څو زره درهمه یو عرب ته ورکوو، د جواز بل مشکل دادی چې کال پر کال به یې نوی کوې او اکثره عربان چې دویم ځل ستا کار تصدیقوي په دې کې هم پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتوي، لنډه دا چې سخت جنجال دی.

له هغه ځايه د اماراتو دبانک پر لوري راغلو، موټر مـو پـارک کـړ، بانک ته ننوتو، دوه ورځې ورځې پېغلې چې غالباً له فلـپين يـا چـين څخه به وې کمپيوټر ته ناسـتې وې، عبـدالحفيظ نـه يـې پوښتنـه وکړه، چې څه غواړې؟ هغه وويل په دوه تېرو مياشتو کـې دخپـل حساب ريکارډ غواړم او همدارنګه څـه پيسـې مـې چـې ايسـتلې دهغو راته يو فارم راکړه! دې وخت کې يې ماته وويل يون صيب ته راته تر څو د نوبت ټکټ را واخله، زه دوه ګامه وړاندې شـوم، يو سرې د ماشين ترڅنګ ولاړ دی، د چاچې نومره پـه کـار شـي نومره ورکوي ما ورته په انګليسي وويل نمبر غواړم، هغه له ماشينه نمبر راوويست (۳۳۸) عبدالحفيظ تـه مـې ورکـړ، هغـه وويـل څـه وخت شته تر څو به دخپل حساب تېر دوه مياشتنی ريکارډ معلـوم کړم فورمه يې ډکه کړه هغوی تـه ورکـړه، هغـو ورتـه دتېـرو دوه مياشتو ريکارډ راوويست او (۹۰) درهمـه يـې پـرې چـارج کـړل، عبدالحفيظ وويل دا ډېرې زياتې دي، هغوی ورته دوه درې پاڼې ورکړې ورته يې وويل، دا ډکې کړه تردې وروسته يې په انټـرنيټ غواړه، موږ به يې درلېږو چارج به پرې نه راځي.

د پيسو اخيستلو نوبـت کـې څلـور پنځـه غـرفې شـمارې لـرې، دهرې شمارې لپاره يو تن ناست و، بره په دېوال کـې يـوه سـره اشاره لګېدلې وه، چې کمپيوټر به دشخص نومره او د غرفې نمره ښودله، شل ۲۲۲-۳ ياني ۲۲۲ دې (۳) غـرفې تـه مراجعـه وکـړي، همداسې دهر شخص نمبر يوې مشخصې غرفې ته راجع کېده پـه دې ډول ډېر ژر کار خلاصېده، پـه نـيم سـاعت کـې عبـدالحفيظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې پیسې تر لاسه کړې او له بانکه بهر شو، عبدالحفیظ وویل افغانستان کې به بانکي سیستم څه وخت دې حالت ته ورسېږي؟ ما ویل فکر نه کوم، موږ یوازې سلو کالو کې دې سلیقې او پاکۍ ته نه شو رسېدلای، پاتې خو لا دې کار ته! کله چې موږ بانک ته ننوتو نو دیوه مېز تر شا یوه ځوانه ښځه ناسته وه، تورې جامې یې پر تن وې یوازې دمخ کاسه یې ښکارېدله، مخې ته یې کمپیوټر ایښی و خوله یې له خندا ډکه وه، ګوتې یې په کمپیوټر ډېرې چټکې خوځېدلې دومره ښایست خدای ورکړی و، چې هغه د چاخبره په یو ځل کتو یې سړی چپه کاوه، شاعرانو همېشه دښکلو نجونو سترګې د هوسۍ له سترګو سره تشبه کړي دي، ما ویل دابه هسې ګپ وي، خو کله چې مې ددې پېغلې سترګې ولیدې دهوسۍ ورته هم کمې وې، همغسې یې ډکې ډکې تورې کړې هم وې، په تور لباس کې ډک سپین مخ او تورې سترګې دښکلا یوه عجیبه طبعي ننداره وه، یانې چې پیرمحمدکاروان غوندې نازک مزاجه شاعر وای، همدلته یې ورته په شعر لیکلو پیل کاوه، له بانک نه د وتو پر وخت یوه پښتون موږ ته د راوتو بله لاره وښوده او ویې ویل، چې هغه لاره د ډوډۍ درخصت له امله بنده شوه، ماته یې ډېر خوند ځکه راکړ، چې یو پښتون هم دې حد ته ځان رسولی، چې د اماراتو په بانک کې کار کوي. له بانک نه د راوتو پر مهال تاج ولي وکړ، چې ډوډۍ ته دفتر ته راشئ، دفتر ته ورغلو، شاوخوا په زرګونو سپرپات سامان پروت و، سړي ته یې د تورخم بازار یاداوه، عصمت، خان، تاج ولي، دلاجان، عبدالحفیظ او دحاجي صیب پیرمحمد یو زوی په ګډه ډوډۍ وخوړه، تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ لږ شیبه وروسته تاج ولي وویل یون صیب ځئ، چې ځـو د لمانځه وخت دی، ما ویل درځه، کله چې له سړکه پورې وتلو یـو تور بینز موټر ودریـد، دحـاجي صیب دیـن محمـد کشـری زوی (خلیل) له خپلو څو تنو نورو ملګرو چې دحاجي صیب عبـدالحق مشر زوی (عبدلمجید) هم په کې و، راکښته شول، ټول ښه لـوکس سمارټ ځوانان وو، ما سره یې سترې مه شي وکړل، نـور نـو تـاج ولي سره وپښېدل، تاج ولي خبرې هغوی سره کولې او ماتـه یـې هم کتلې، بالاخره تاج ولي راغی ماتـه یـې وویـل ځـه چـې ځـو مانځه ته ناوخته کېږي، له سړکه پورې وتو، مـا ویـل دا د حـاجي صیب دین محمد زوی نه و؟ تاج ولي وویل ولـې نـه کشـری زوی یې دی، ما ویل څه یې ویل، ده ویل څه یې ویل بیا یې چا سـره جنګ کړی او ماته وایي راسره لاړ شه دا یې راته وویل چې یـون صیب ته ونه وایي، ځکه هغه مې د پـلار انـډیوال دی، چـې بیـا ورته ونه وایي مسجد ته لاړو، ما اودس وکړ او بیا پر جمع ودرېدو، دهر ملک خلک په جومات کې و، په جومـات کـې ایرکنډیشـنونه لګېدلي او د مسجد داخل هوا یې ښـه کـړې وه، مخکـې تـر دې چې مسجد ته داخل شو، تـاج ولي وویـل بوټـان دې ځـان سـره واخله داخل کې ځای شته، خو ما راوانه خیسـتل، ماتصـور وکـړ، چې دلته دبوټانو غلا نه شته، زما داخیـال دی هـر کلـه چـې پـه اسلامي ټولنه کې دمسجد ترمخه دبوټانو غلا ورکه شوه، هغه ټولنه د اصلاح پر لورې روانه ده او اصلاح شوې، په افغانستان کـې پـه مسجد کې د بوټانو غلا له سـوونو کلونـو راهیسـې روانـه ده، پـه افغانستان کې داکثرو لمونځغاړو فکر د خدای د ذکر پر ځای خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوټانو ته وي، چې ترلمانځه وروسته به پر کوم برخلیک اخته کېږي؟ ښه مې په یاد دي د استاد رباني دحکومت پر وخت په داسې حال کې چې کابل هره ورځ د دواړو لوریو له خوا په سوونو څه چې په زرګونو توغندي خوړل، خو بیا هم چې کله ورځ نیمه وقفه وه او یا به توغندي لږ کم وو، نو استاد به د اسلامي دولت دقیام تمثیل کاوه، په همدې وخت کې یې یوه ورځ د ایران او بنګله دیش سفیران هم مېلمانه وو، دلمانځه د اداکولو لپاره د وزیر اکبرخان مسجد ته لاړل بوټان یې له معمول سره سم دمسجد دروازې مخې ته وایستل، کله چې له لمانځه څخه خلاص شول چې بېرته راوتل د بنګله دیش او د ایران د سفیر بوټونه چا غلا کړي و، ځکه چې دا لږ قیمتي او تر نورو ښکلي و، بیا یې ژر دواړو ته خپل غم وخوړ او دهغوی بوټان بیا ترننه پورې چا ونه لیدل.

نو ما هم دا تجربه کوله، چې دلته بوټان ورکېږي که نه؟ دبوټانو د ورکېدو داستان عام دی. نواب امیرزی د خوست ولایت د اتاقونو رئیس او په بېړنۍ لویه جرګه کې دخوست دخلکو وکیل و، دعجیب منطق خاوند دی.

هغه د افغانستان دجمهوري ریاست لپاره په انتخاباتو کې دکرزي صیب په ګټه کمپاین کاوه، په خوست کې که څه هم مطلق اکثریت دکرزي صیب پلویان وو، خو دملایانو له جملې څخه به یو نیم پر کرزي صیب انتقاد کاوه چې په دې تېرو دوه نیمو دریو کلونو کې یې څه وکړل، غل غدوی توپکسالار یو هم ورک نه شول، نو بیا چې انتخاب شي څه به وکړي؟ نواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیرزی یو ورځ ستېج ته وخوت او خپل کمپاین یې شروع کړ:
عزیزانو! ملایان پر ما ډېر ګران دي، دوی واقعاً ددین ستنې او دپیغمبر صیب وارثان دي که ملا نه وي نکاح به څوک تړي او دجنازې مونځ به څوک اداکوي؟ دیني علما زموږ دسر سترګې او ډېر قدردان خلک دي، ددوی ځینې کله کله په خپلو خبرو کې وایي چې کرزي نو په دې تېرو درې کلونو کې څه وکړل؟ چې لا وروسته به یي وکړي، نه یې غل ورک کړ نه غدوی؟ اوس هم همغه غله دي هر ځای کې واکمن دي زه خو وایم چې دملا صاحبانو خبره دې په ګل بدله وي، خو زه دوی نه هم یو تپوس کوم څوارلس سوه کاله کېږي، چې ملا دمسجد پر ممبر واعظ او نصیحت کوي دوی تراوسه دمسجد دڅپلو غل ورک نه کړ، نو کرزی صیب به څنګه په دې څو کلونو کې دا غټ غټ غله ورک کړي، تراوسه پورې دمسجد فضا دڅپلیو دغلو له لاسه دلمانځه لپاره ارامه او مساعده نه ده، دغسې کرزي صیب ته هم وخت په کار دی چې دا غله ورک کړي دا دیوې ورځې کار نه دی.

مسجد کې لمونځ ډېر خوند وکړ، کله چې له مسجد نه راووتلو بوټان مو پرخپل ځای وو، چا نه وو وړي، نو هله ماته پته ولګېده، چې دلته دفقر مخه نیول شوې او لږ تر لږه دلمانځه لپاره ارامه فضا برابره شوې ده.

بېرته د تاج ولي د دفتر پر لوري لاړو، کله چې دفتر ته لاړو دحاجي صیب دین محمد زوی سره له خپلو ملګرو تاج ولي ته منتظر وو، یو پکې پاکستانی پنجابی عیسوي هم و، غاړه کې یې دصلیب علامت پروت و، ټولو ځانونه د سپورتمینانو په توګه ښکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، تاج ولي ورته وويل جنګ ونه کړئ، چې ټول به له اماراتو نه وباسي، تحصیل به هم درنه پاتې شي او په غضب به ککړ شئ، موږ به هم ځان سره درپه در کړئ، ددې ځای قانون بدماشي نه مني، خو هغوی ډېر ټينګار کاوه چې موږ سره لاړ شه، بيا تاج ولي ورته وويل، چې زه به پوليس ته تليفون وکړم يو پوليس زما اشنا دی، خو دوی نه منل نه موږ جنګ نه کوو هسې خپل ځان هغوی ته ښيو، تاج ولي ورسره لاړ نه شو، خو عبدالحفيظ ورسره لاړ، يو څو دقيقې وروسته عبدالحفيظ بېرته راغی پوښتنه مو ترې وکړه، چې څنګه چل و، هغه ويل هغه پنجابيان وو، وچ ډنګر سوي سکاره او په بدلعنت، کله چې يې موږ وليدو په زاريو يې شروع وکړه، چې موږ خو هېڅکله جنګ نه کاوه، معافي غواړو موږ هم ترې بېرته راغلو، موږ ويل څه ښه شو چې جنګ ونه شو.

عبدالحفيظ وويل اوس اوزګار شوم، څه چې ځو، تاج ولي وويل چېرته ځو، موږ ويل يوازې العين او ابو ظبی پاتې، که دواړه مو ونه شو کتلای، نو يو خو به وګورو، هغه ويل والله ډېر تکړه ياستئ په درې ورځو کې مو ټول مملکت وکوت، زه هم درسره تلم خو زه لږ مصروف يم، کله چې دتاج ولي له دفتره راوتلو، نو عبدالحفيظ خپل دوکان ته وکړ (ژوندون) په دوکان کې يې؟ هغه وويل، هو، جامې دې پاکې دي؟ هو! ځان تيار کړه، چې چېرته ځو، ژوندون له عبدالحفيظ سره په دوکان کې کار کوي ددوی خپلوان دی او له لغمان څخه دی، درې کاله کېږي اماراتو ته راغلی، عبدالحفيظ وويل احمدشاه به دوکان کې کېني موږ دوکان ته راځو، ته ځان تيار کړه، ژوندون مو ځان سره پورته کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موټر کې مې ورته وویل ژوندونه څنګه دی ژوندون دې؟ هغه ویل ښه دی بد نه دی، ما ویل پوښتنه مې ځکه درڅخه وکړه چې اکثره نومونه او تخلصونه په عمل کې هسې نه دي، بلکې سرچپه دي تخلص به یې ګړندی وي خپله به سست وي نوم به یې دانش وي خپله به بې علمه وي، تخلص به یې یون وي او خپله به ولاړ وي، په دا ډول تخلصونو باندې رفیع صاحب یوه لیکنه هم کړې، نو ځکه مې درڅخه پوښتنه وکړه چې په ژوندون کې دې ژوندون شته که نه؟ هغه ویل هو بد نه دی، ښه دی.

دشنبې ورځ دمارچ ۱۹ نېټه د افغانستان پر وخت دمازیګر (٦) بجې له شارجې څخه د العین پر لوري روان شو، موټر لویې لارې (های وی) ته شو.

هر شل دېرش متره بعد دسړک په حایله سیمه کې درنا ستنې لګېدلې، او دسړک دواړو لوریو ته یې رڼا ورکوله های وې (لویه لار) داسې وه، چې پر یوه وخت په کې څلور موټر یوه خوا او څلور بله خوا تللی شول، یانې د اسلام اباد غوندې جوړې شوې های وې په شان، خو ترهغې هم یو څه پراخه او لوکس.

دسړک په منځ حایله سیمه کې، چې درې څلور متره پلنوالی یې درلود او د سړک دواړو غاړو ته رنګارنګ بوټي، ګلان ونې کرل شوې وې، چې خرما بوټي په کې د معمول په شان تر بل هر هغه ډېر وو، دسړک دواړه لوري یې زرغون کړي وو او دسړک دواړو خواو ته چې کله کله لرې او نږدې کلي او ودانۍ راتلل نو شینوالی به هم ورسره مل و.

کله چې موږ له راس الخیمې څخه الفجرې ته تللو، نو په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مو له تاج ولي څخه وپوښتل چې دلته اوبه په څو مترو کې وځي، هغه وویل: په دوه درې مترو کې، ما ویل چې په دومره لنډه فاصله کې اوبه وځي، نو دا خلک ولې کوهیان نه باسي او ولې په دې دښتو کې باغونه نه جوړوي؟ تاج ولي وویل: اوبه خو لنډې وځي، خو دا اوبه تروې دي دبحر اوبه مالګه لري او سختې تروې دي حتی کله چې په کې خلک لامبي پوټکی یې سوځوي، دبحر غاړو ته چې کله خلک ولامبي بیا ځانونه غوړوي تر هغه وروسته هملته تشنابونه دي په پاکو تصفیه شویو اوبو ځان وینځي، دا شنه بوټي او ونې چې اوس یې ګورې دا ټولې دنل په واسطه شنې دي، که نلونه نه وي دا څو ورځو کې وچېږي، دلته یې د اوبو نلونه تېر کړي بیا یې هرې ونې او بوټي ته جلا پلاستکي نل تېر کړی او هغه کې د هرې ونې لپاره د هغې په اندازه اوبه راځي، وګوره هغه د ونو بېخو ته چې د برق د لېنونو په شان تور تور څه ښکاري دا ټول نلونه دي.

له شارجې نه د العین په ټوله (۱۵۰) کیلو متره لاره کې د سړک دواړه غاړو او حایلې سیمې کې همدا تور تور نلونه غځېدلي وو، دسړک دواړه لوري یې ان دشلو مترو په اندازه شنه کړي وو او هرې ونې یا بوټي ته به دې، چې کتل ترېيخ یې د تور نل یو سر ښکاره کېده.

له شارجې نه تر العین پورې یوازې د رڼا ستنې تر زرګونو اوښتې، چې یوه هم ویجاړه نه ښکارېده او یوه ونه هم بې نله نه معلومېده، ما چې کله د اوبو د نلونو دا حال وکوت بیا مې نو جلال اباد او کابل ښار را په یاد شو، څنګه ښه د اوبو سیستم لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

که سړی یې پرتله کړي، نو تر زرګونو ځله هم زیات تفاوت دی، کابل او جلال اباد کې لا اوبه تصفیې ته ضرورت نه لري که ددې په شان یې اوبه مالکینې وای نو څه حال به وو؟

عجیبه یو حالت دلته و، نو ته تصفیه کړې اوبه رسېږي، خو هلته انسانانو ته عادي نا تصفیه کړې اوبه نه رسېږي. پر لاره دسړک په حایله سیمه او ځینو ځایو کې په دواړو خواو کې په خاصو ځایونو کې کمرې لګېدلې وې، چې د موټر سرعت یې کنترولاوه، موټر ته اجازه نه وه، چې په یو ساعت کې تر (۱۲۰-۱۲۵) کیلو مترو زیات مزل وکړي، هر کله چې به دې سرعت اوچت شو، کمرې به اوتومات دموټر عکس اخیست، داعکسونه دومره دقیق وې، چې دموټر نمبر او ان دموټر وان عکس او د سورلۍ عکسونه هم دقیقاً په کې معلومېږي بیا نو دا عکسونه د ترافیکو دفتر ته ځي او هغو په متخلف موټر پسې جریمه رالېږي، چې تر یو عکس تر دوو سوو درهمو کمه نه وي.

عبدالحفیظ وویل چې داکمرې ډېرې په ګټه کې روانې دي، هم د موټر سرعت کموي او هم ګټه کوي، ځکه چې په یوه عکس د دوی ډېر کم لګښت راځي، عبدالحفیظ ته دځینو کمرو د ایښودلو ځای معلوم و، نه به یې سرعت زیات کړ، چې هلته به ورسېده سرعت به یې (۱۲۰) ته راکم کړ، خو بیا هم دوه ځله دده عکس واخیستل شو، اول کې خو عبدالحفیظ وویل ورک که ورو ورو به ځو چې جریمه نه شو هغه پیسې چې په جریمه کې ورکوو، هغه به بل څه پرې واخلو، څه زموږ عجله خو نه شته، ما ویل: زموږ هدف دځایونو لیدل دي څومره چې ورو تللی شې لاړ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالحفیظ لا دا هم وویل چې ځینې کمرې دشاله خـوا عکـس اخلي، ځکه اکثره بلدي موټروانـانو تـه د کمـرې ځایونـه معلـوم دي، ترهغې به چې تېر شول نو سرعت به یې بېرته زیات کړ نو بیا یې داسې کمرې ورته ورولګولې چې کله موټر تېر شي او سـرعت یې زیات وي عکس یې اخلي، ما ویل چې داسې ده نو بیـا خـو هېڅ چل ورسره نه کېږي ښه ده چې د قانون مطـابق ورسـره لاړ شې. دې وخت کې عبدالحفیظ خپل تلیفون راواخیست، ویل یـو ښه وخت دی چې ساپې صیب سره خبرې وکړو، استرالیا تـه یـې تلیفون وکړ، استاد ساپی له خپلې کورنۍ سره لرې یو چېرته د یـو افغان فاتحې ته روان و، مېرمن یې وویل، هغه اوس موټر ته ناست دی او تلیفون کې خبرې نه شي کولای، لږ وروسته تلیفون وکړئ، عبدالحفیظ ورته وویل، چې استاد اسمعیل یـون راسـره دی هغـه غواړي خبرې ورسره وکړي، هغې وویل نیم ساعت وروسته که بیـا تلیفون وکړئ موږ به ځای تـه رسـېدلي یـو، نـیم سـاعت وروسـته عبدالحفیظ بیا تلیفون وکړ، استاد ساپی د استاد شاپور احمدزي د ورور په فاتحه کې ناست و، استاد شاه پور دکابل پوهنتـون اسـتاد و، ماهم ورسره پېژندل، استاد ساپي سره تـر روغبـړ وروسـته هغـه وویل، دغه دی تلیفون استاد شاپور ته ورکـوم، دتلیفـون لـه لارې یې فاتحه واخله او تسلیت ورته ووایه، استاد شاه پور احمدزي تـه مې دتلیفون له لارې د ورور دعا وکړه او تسلیت مـې ورتـه ووایـه، استاد شاه پور ډېر خوشاله شو او ویې ویل پر موږ ټولو ډېـر ګـران یې هر وخت دې په مجلسو کې یادوو او ټول وایو، چې هم دا یو سړی دی، چې ځان یې دې حالاتو ته ټینګ کړی دی، موږ ته که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته څه خدمت وي امر وکړئ، ما ویل، نه استاد ډېره مننه دعاګانې کوم، خدای دې مرحوم ته جنتونه ورکړي، که کابل، ننګرهار او مجموعاً افغانستان کې څه خدمت وي، پر موږ امر کولای شئ ما ویل اوس درڅخه خدای پاماني اخلم، ځکه چې تاسو ته به فاتحه کې خلک ناست وي، هغه ویل ډېره مننه ټولو دوستانو هېوادمل صیب او نورو ته مې سلامونه ورسوه، تلیفون بېرته استاد ساپي واخیست هغه ویل ښه دا وایه چې دوبۍ ته د څه لپاره راغلی یې؟ ما ویل وېزه مې لرله وخت یې تېرېده، ما ویل ځه دوستان به هم وګورم او سیاحت به هم وکړم، هغه ویل ښه ما ویل، چې کوم رسمي سیاسي سفر دی، ځکه چې ته خو په دې تور او سپین کې ډېرې ګوتې وهې ما ویل، چې هغوی رالېږلی یې، ما ویل نه استاده شخصي سفر دی، استاد ساپي ویل ګوره موږ دې مرکې اورو او افتخار درباندې کوو، خو ګوره چې دا خلک دې رانه ژوبل نه کړي، دا ډېر کچه خلک دي، د استاد ساپي مقصد هم لکه د استاد زریني په شان شمال ټلواله و. ما ویل نه اوس یې دومره وخت پاتې نه دی کمزوري کېږي، انشاء الله ورځ په ورځ، استاد زما دټول ژوندانه او ماشومانو پوښتنه وکړه، دخېر او خیریت دعاګانې مې ورکړې، دغه راز استاد ته مې ویل، که افغانستان ته راځې، زه به هېوادمل صیب سره خبرې وکړم، چې د دولت له لارې رسمي راشې، هغه ویل بیا به په دې باب فکر وکړو، استاد وویل ښنګه دې عبدالحفیظ دې ګرځوي که نه؟ ما ویل هو ګرځوي مې ده وویل که نه وي، چې غوږونه یې پرې تاو کړم، ما ویل ټوله ورځ راسره همدی ګرځي، ما استاد سره خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاماني وکړه او تليفون مې عبدالحفيظ ته وکړ، هغه تر لنډو خبرو وروسته خدای پاماني وکړه.

خپل مزل ته مو دوام ورکړ، په لاره کې عبدالحفيظ دلارې يو دوکان څخه چې (مسترحه) څه پرې ليکل شوي وو، خوراک لپاره چپس او پيپسي راواخيستل، هر څو کيلو متره وروسته يو (مسترحه) وه، چې دعمومي سړک پر سر به يې لوحه لګېدلې وه او (۵۰۰) متره مزل به چې دې وکړ، نو بيا به دسړک ترڅنګ يو سړک ورڅخه بېل شوی او هلته به ښه پوره لوی دوکان و او دضرورت وړ ټول شيان به په کې پيدا کېدل، ماښام د العين ښار مرکز ته ورننوتو، عبدالحفيظ ديو لوی مسجد ترڅنګ موټر پارک کړ، ژوندون او عبدالحفيظ د اودسونو ځای ته لاړل او زه مسجد ته ورداخل شوم، جمع ولاړه وه، يو رکعت راڅخه تېر شوی و کله چې مو لمونځ خلاص کړ ،نو عبدالحفيظ او ژوندون هم مسجد ته راننوتل هغوی پر لمانځه ودرېدل او زه دمسجد په ننداره شوم، ښه لوی مسجد و، دکابل تر پلخشتي مسجد نه لوی او دننګرهار د اډې صيب له نوي جوړ شوی مسجد سره به برابر و نږدې اته نهه زره لمونځاړي په کې ځايدلای شول، ښه لويه برنډه او د مسجد مخې ته يې دموټر ښه لوی او منظم پارکنګ درلود، ترڅنګ يې دلوبو يو سټېډيوم هم و، چې دبرېښنا په دنګو دنګو ستنو يې د سټېډيوم ټوله خواوشا رڼا کړې وه، دموټرو پارکنګ کې ښې ډېرې ځوانې خرما ونې ولاړې وې، ټول پارکنګ ښه صفا و هغه د چا خبره چې مړی دې په کې تولې کړې وای، نه سپېره کېدله، مسجد که څه هم ښه لوی و، خو دا وخت په کې ايله ټول (۱۵-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰) کسه په جمع ولاړ وو، کله چې عبدالحفیظ او ژوندون له لمانځه راخلاص شول، ما ویل، څنګه چل دی، دومره لوی مسجد او دومره کم خلک، داسې ښکلی جومات، چې په افغانستان یا پاکستان کې وای دلمونځ غاړو به په کې ځای نه و، څنګه چل دی دا خلک دلمانځه شوق نه لري که څنګه؟ عبدالحفیظ وویل نه داسې نه ده په العین کې شریعت نافذ دی او خلک یې ډېر لمونځ ګوزار دي اصلاً دا مسجد چې دی دلارې پر سر او خاصتاً ددغه ستېډیوم لپاره جوړ شوی دی، کله چې دلته کومه لوبه یا مسابقه وي، نو بیا په دې مسجد کې ډېر بیروبار وي. په لاره کې چې موږ څومره د العین خواته نږدې کېدلو، نو شینوالی زیاتېده، خپله د العین ښار زیاتې برخې شنې وې، له لرې مو د العین دخلیفه، د شیخ زاید، شیخ خلیفه کور هم ولید، چې ګڼو ونو او رڼاګانو پوښلی و، له بهره چې دومره ښکلی و، نو دننه به څه حال و!!.

عبدالحفیظ وویل العین کې تر څلورو پوړو لوړ تعمیرونه نه شته، کله چې موږ له شارجې نه اجمان، راس الخیمې او الفجرې ته تلو، نو هر هر ځای مو د شیخ زاید بن سلطان پر لویو او وړو تصویرونو سترګې لګېدلې، چې اکثره په څلور لارو، هوټلونو او د تجمع په مرکزونو کې په ډېر اساسي او ښکلي شکل جوړ شوي او لګېدلي وو، شیخ زاید بن سلطان همدا څو میاشتې دمخه د (۷۴) کالو په عمر وفات شو او د جنازې په مراسمو کې یې د افغانستان د ولسمشر حامدکرزي په ګډون د نړۍ ګڼو مشرانو په تېره بیا د اسلامي هېوادونو مشرانو برخه اخیستې وه، عبدالحفیظ وویل ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري د دولت له خوا پر لوړ پوړو تعمیرونو بندیز دی، ما ویل کېدی شي داکار یې دښار د پراخوالي په نیت کړی وي.

په لاره کې ماته عبدالحفیظ وویل چې په العین کې د سیل ځایونه ډېر زیات دي، خو (جبل خفیت) دلته ډېر مشهور ځای دی دا یو لوی جګ غر دی، چې د اماراتو شیخ ورته په ډېر زیات لګښت سړک ور پورته کړی او هلته یې یو لوی تخت جوړ کړی دی، دغه راز د اماراتو شیخ د خپل ځان لپاره دغره په منځ کې یو ډېر خصوصي کور هم جوړ کړی، چې ان خپلې مېرمنې ورته هم نه راولي دا دده د ساعت تېرۍ ځای دی او کله چې یې زړه وغواړي دلته (ویرجن) (باکرې) پېغلې له خارج څخه په الوتکه کې راوړي، کله چې تلو بیا به دا ځای هم ووینو او هلته نور هوټلونه هم شته.

دالعین مرکز ته ورسېدو، عبدالحفیظ له خپل یو ملګري څخه چې پښتون و او دا شل پنځه ویشت کاله په العین کې اوسېده د تلیفون له لارې پوښتنه وکړه، هغه ویل زه به هم درسره تللی وم، خو زه اوس په ډیوټۍ یم، عبدالحفیظ هم په تلیفون خبرې کولې او هم یې دلارې پر سر لارښوونو ته کتل، عبدالحفیظ غونډې یو تکړه بلدي شخص چې هم دلته ښه بلد و، هم په ژبه پوهېده او هم یې ترافیکي لیسنس اماراتو کې اخیستی و، بل شخص ته په دومره ګڼ ښار کې هغه هم د شپې له خوا دلارې پیداکول څه اسان کار نه و، سره له دې چې هلته شپه او ورځ یو شان ښکارېده خو بیا هم شپه شپه وي او ورځ ورځ، له څو ګڼو سختو لارو څلور لارو، درې لارو او دوه لارو تېر شو او ځان مو د جبل خفیت دغره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوري ته برابر کړ، ما عبدالحفيظ ته وويل دلته څه ټکس مکس اخلي او څه ممانعت شته او که نه؟ هغه ويل دلته داخبرې نه شته، نه پوليس شته او نه دا ټکټونه، دغره بېخ ته ورسېدو، دسړک دواړه غاړې په ګروپونو رڼا شوې وې، عبدالحفيظ وويل لاره له دې ځايه بېلېږي، ښه لوی او پراخه سړک چې د دوه موټرو دتګ راتګ لپاره په کې خطونه اچول شوي وو، خو دهر خط ترڅنګ دومره نور سړک هم و چې يو بل موټر په کې ودرېدلی وای، يانې داچې څلور موټره پر يو وخت په کې چلېدلای شول، يانې دسړک ټول متن به د (۱۲) مترو په شاوخوا کې و، خو په تېز رفتار کې يوازې دوه موټرو ته چې ليکې ورته شخصي شوې وې اجازه وه.

هغه نورې برخې اکثره دموټرو خرابېدو په حالت کې دپارکنګ او ودرېدو لپاره وې. ټول سړک مخ پر ځوړ و او مارپېچ بڼه يې درلوده، لکه دملکنډ دسړک په شان همداسې مخ پورته به روان وې، ډېر مزل مو ووهه، هغه ځای ته ورسېدو، چې داماراتو امير په کې ځانګړی کور جوړ کړی و، عبدالحفيظ راته وويل دغه ځای دی ما چې درته ويل، دسړک ښي لاس ته دغره په منځ کې دکور ځينې برخې ښکارېدې، چې دځانګړي ښکلا استازي يې کوله، په لږې مسافې سره ترې چپ لاس ته دغره پر سر يو هوټل و، چې دا هم دمعتبرينو لپاره و، ما عبدالحفيظ ته وويل دا خلک ملامت نه دي، دومره پيسې چې هندو سره هم وي عياش کېږي، پاتې خو لا عربو سره. څو کيلو متره مزل مو نور هم وکړ چې دغره اخري حد يانې تخت ته ورسېدو په لاره کې ماته عبدالحفيظ ويل، کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ او تاسې غره ته راوختلو، نو هلته ښې لاس ته یوه بله لاره ده، هلته دغره له منځه یوه ژرنده اوبه راوځي او دومره ګرمې دي، چې سړی په کې ودرېږي پښې يې سوځي، عربان دې چينې تـه دمتبرکې چينې په سترګه ګوري، اوړی او ژمی ددې چينـې اوبـه ګرمې او جاري وي هېڅ کمی په کې نه راځي، ماخپله دې اوبـو کې لامبلي لږ شان تروې دي، خو دبحر د اوبو په شان تـروې نـه دي، کمې تروې دي، بيا به هلته هم لاړ شو، ما ویل ټيک ده.

کله چې دغره تخت ته وختلو رښتيا هم ښه دسيل ځای و، ټـول العين ترې ښکارېده، العين او عمان سره نږدې پراته دي لـه دې، ځايه دعمان مرکز(مسقط) هـم لـه ورايـه ښکارېـده، چـې ګڼـو او منظمو رڼاګانو ښار ته یوه عجيبه منظره ورکړې وه سړی چې کلـه نه وي راغلی، نو داسې فکر نه شي کولای چې په اسلامي نـړۍ کې دې هم د رڼاګانو دومره ښکلي ښارونه وي. دغره پر سر تخت د (۷۰) مترو مربع په شاوخوا کـې مساحت درلـود يـانې تقريباً د کابل دحضوري چمن نيمايي به و، دمـوټرو د پـارکنګ لپـاره يـې منظم ځايونه په ښه کړي وو، دتخت متن په داسې خښتو یا ډبـرو پوښل شوی و، چې منظمو ليکو يې يوه برخه لـه بلـې جـلا کولـه دتخت ګرد چاپېره دسړي قـد پـه انـدازه د اوسـپنې يـوه کټـاره راتاوه شوې وه او دوه درې متره لرې تـرې لانـدې ژور ګړنګونـه معلومېدل، عبدالحفيظ وويل چې داکټاره مخکـې نـه وه، خوکلـه چې دلته يو ماشوم له ګړنګه ولوېده نو بيا د العين شيخ امـر وکـړ، چې کټاره ترې راتاوکړئ، ځکه دلته دسيل لپـاره زيـاتې کورنـۍ هم راځي، چې ماشومان هم ورسـره وي، مـا ويـل والله د العين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاروالي خو ښه ده، د کټارې پیسې خو لري ماته په جلال اباد کې یو فلز کار وویل، چې د جلال اباد ښاروالۍ د یوه پارک د محافظت لپاره د (۵۰) مترو کټارۍ فرمایش راکړ، شل متره مې جوړه کړه او لا لګولې مې نه وه، چې ښاروال ځواب راولېږه، نورې کټارۍ مه جوړوه، چې پیسې خلاصې شوې، دې وخت کې عبدالحفیظ او ژوندون ښه په کړس کړس وخندل، عبدالحفیظ وویل استاده دې خلکو سره دومره پیسې دي، چې حیران دي په څه یې مصرف کړي.

عبدالحفیظ زیاته کړه، استاده العین کې ډېر زیات پښتانه اوسېږي، وزیر، مسید، اپریدي، پکتیاوال خوستیان او نور کله چې اختر شي تر لمانځه وروسته همدلته هغه غټ غټ ځونډې داره ډولونه راوړي او په دې تخت کې اتڼ کوي او عالم د خدای پرې راټول وي، داټوله سیمه خوځوي. یو څو شېبې هلته ودرېدو، عبدالحفیظ ته مې وویل، چې یوه کمره والا به پیدا نه شي چې عکس واخلو، هغه وویل ته صبر وکړه، چې هغه کانتین ته لاړ شم وګورم چې شته که نه؟ دلته هغه کمرې هم کله وي چې یوځل استعمالېږي او بس. کانتین د تخت په برنۍ برخه کې دغره دڅوکې تر څنګ و، کله چې یې پوښتنه وکړه، کمره نه وه، د تخت په کونجونو کې ګرځند کنارابونه هم ودرول شوي وي، چې مسافرو دضرورت پر وخت ترې ګټه پورته کولای شوه، څو شېبې دلته وګرځېدو او نور مې عبدالحفیظ ته ویل ځوبه په خیر له هغه ځایه مو حرکت وکړ د چینې پر لوري. عبدالحفیظ ته مې د تخت پر سر وویل: څو کیلو متر دی؟ قید یې کړه، چې د غره تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببخ پورې ځومره لاره ده؟ هغه کیلومتر قید کړ، کله چې دغره ببخ ته راورسېدو، نو عبدالحفیظ کیلومتر چک کړ ویې ویل (۷) میله ، دغره تخت ته ختل ټول مخ پر لوړه و خو په نامستقیم ډول لوړه، حتی ډېر نوي او قوي موټر هم په لاره کې پاتې کېږي او یو څنګ ته ولاړ وي.

له هغه ځایه دچینې پر لوري وخوځېدو، دغره له ببخه به مو تر (۱۵-۲۰) کیلومتره مزل کړی وي، یو ځای کې د غره له سره لکه دماهیپر دبر سر داوبو په شان اوبه راتوېږي، ما عبدالحفیظ ته وویل دا څه دي؟ ده ویل دا همغه چینه ده، چې فکر کوم دوی یې اوبه دې حد ته رسولې. خو چینه خپله لرې ده. دغرونو منځ ته لاړو ډېر لوړ دنګ غرونه نه وو عادي غرونه وو ټول غرونه په څراغونو روښانه وو، ګورو چې دغرونو لمنې شنو کبلو نیولې، ما عبدالحفیظ ته وویل دا کبلې نه دي هغه وویل: ولې نه، دوی اوس غواړي داغرونه او دغرو لمنې ټولې شنې کړي دلته یې دتفریح لپاره ډېر لوکس ځایونه، حوزونه، فوارې او هوټل جوړ کړي دي. لږ چې نور وړاندې لاړو په اصطلاح د څو غرونو منځ دی نسبتاً یو (۱۵-۲۰) جریبه اواره ځمکه هم شته خو نورې وړې وړې غونډۍ دي، دټولو پر سر څراغونه لګېدلي، داسې نلونه یې تېر کړي چې څو ثانیې بعد پر جلګې باندې اوبه پاشي او چې کله ورنږدې شو، نو دغرو لمنو ته هغه چې خاوره یې دبوټې د راشنه کولو وس لري، لکه دلاس دګوتو په شان تور پلاستیکي نلونه غځولي البته دغر پر سر دلویو لویو نلونو او د اوبو د ډېکیو څرک هم لګېده، چې کېدی شي له همغو څخه راجلا شوي وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل کېدل، مین مین سوري په کې وو او کله چې به یې اوبه پرې راخوشې کړې نو له دې سوریو څخه به دباران دڅاڅکو په شان اوبه هرې خواته غورځېدلې، دلته هر رنګ واړه بوټي او ګلان هم وو چې ټولو ته نلونه راتېر وو. عبدالحفیظ وویل چې دې ټولو بوټو ته تصفیه کړې اوبه راځي چې دمالګې څرک په کې نه وي، لږه شیبه وروسته عبدالحفیظ خپل بوټان او جرابې وایستل او په یوه لښتي کې چې دواړه غاړې یې پخې شوې وې او نږدې یوه ژرنده اوبه په کې رواني وې ودرېد، ما او ژوندون ته یې غږ کړ استاده راځئ، هغه چینه داده، راشه وګورئ چې څومره ګرمه ده، سړی په کې نه شي ودرېدلای، موږ هم ورکښته شو، رښتیا هم ډېرې ګرمې اوبه وې، دسړي پښې یې سوځولې، خو تر لږ طاقت وروسته سړی ورسره عادي کېده بیا تودې نه لګېدې، ما لږ اوبه خولې ته کړې لږ تروې وې عبدالحفیظ ته مو ویل تروې دي، لږ تروې دي خو دبحر په شان نه، ما ویل داخو لښتی دی، خپله چینه چېرته ده چې اوبه ورڅخه راوځي؟ هغه ویل هغه بره دغرو ترمنځ ده، پلان داسې دی، چې داغرونه به ټول شنه کوي، شیخ زاید بن سلطان النهیان د اماراتو امیر ما همدلته لیدلی و، موږ تصادفاً سیل ته راغلي وو او موږ چې کله ورغلو نوره نو بیا لاره بنده شوې وه او خلک یې نه پرېښودل، هغه همدلته ګرځېده، چې موږ ولید، هغه دتفریح داځای شروع کړی و او اوس یې زوی تعقیبوي ما ویل ددې چینې له اوبو څخه دبوټو په شنه کولو کې ګټه نه اخلي که څنګه دا خو هم ډېرې اوبه دي، عبدالحفیظ وویل نه دا دوی ته د مقدسو اوبو حیثیت لري، دبوټو او جلګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خو هغه دغره پر سر ګوره دوی له کومه کومه ځایه په لکونو ډالرو اوبه راتېرې کړې، تصفیه کړې اوبه دې لـه هغـو څخـه کـار اخلي، هغه وړاندې تعمیر ګورې؟ یو سل متره وړاندې یو تعمیر و منځ کې یې ګڼې ونې ولاړې وې، ده ویل: دا چینه یې هغه ځای ته سیخه کړې، هلته یې یو حوض په کې جوړ کـړی خـو یـوازې دښځو لپاره دی او نارینه و ته په کې حق نه شته. دعربـو ښځـې دلته راځي دې غونډیو کې شپې هم تېروي سیل هم کوي او بیـا ددې چینې د اوبو په حوض کې لامبي.

ددې ساحې شاوخوا کې ګڼ شمېر تعمیرونه جوړ شـوي وو، هـر ځای وړې وړې کېږدۍ هم ولاړې وې ما عبـدالحفیظ تـه وویـل چې دا خېمې دځه لپاره دي، ده ویل دلته چـې خلـک دتفریح لپاره راشي فامیلي وي او که غیر فـامیلي، دشـپې دا کېـږدۍ پـه کرایه نیسي او شپه په کې تېروي، په خیمه کې ژوند عربو تـه ډېـر خوند ورکوي او ددوی تېر ژوند ورته ور په یادوي.

رښتیا هم چې مو وکتل څو فامیله وو، چې موټر یې تـر خیمـو لـږ لـرې ودرولي وو او ماشـومان یـې دخېمـې مخـې تـه ولاړ وو، لـږ وړاندې یوڅګه مصنوعي غونډۍ وه، چې خاورې یې هم لـه بـل ځای نه ورته راوړې وې، شاوخوا یې ټوله شنه وه او منځ کې یـې د اوبـو یـوه لویـه فـواره لګېـدلې وه. لـه دې ځایـه ډېرځایونـه ښکارېدل، دغرونو او غونډیو ډډې ټولې شـنې معلومېـدلې، درنـا څراغونه یې دغونډو سینو ته داسې مخامخ برابـر کـړي وو، چـې جلګه په کې دشپې له خوا هم شنه معلومېدله او سړي فکر کـاوه، چې رڼا ورځ ده، ما عبدالحفیظ ته وویل: زما داټکـل لـه مخـې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تار جلګه دوى ته په خو ډالـره تمامېـږي او همدارنګـه ديـوې ونې کلنۍ لګښت ديو افغان تر کلني عايد څخه زيات بربښي، هغه ويل بېشکه چې همداسې ده.

عبدالحفيظ وويل: استاده اوس، خو راغلي يو راځه چې ابوظبۍ ته هم لاړ شو، ځکه موږ کېدى شـي دوه ورځـې وروسـته سـويلي افريقا ته لاړ شو، بيا به داسې څوک نه وي چې تاسو وګرځوي، مـا ويل که ستړى نه يې، نو ځو او که ستړى يې نو بېرته ځو شـارجې ته، ځکه ډريوري سخت کار دى سړى له حده بـاده باسـي، هغـه وويل نه ستړى نه يم، ددې ځاى ډريـوري چـې اصـول دي زده وي نوره سخته نه ده، ما ويل ځئ چې ځو نو.

څومره لار به وي؟ ده وويل: له العين نه يوه لويه لاره ابـو ظبـۍ ته تللې چې نږدې (۱۵۰) کيلـومتره کېـږي، خـو ښـه لاره ده، لـه العين نه د ابو ظبۍ پر لوري چې د اماراتو مرکز دى، روان شو، پر لاره تر يوې معمولي تېروتنې وروسته عمومي لارې ته برابر شو....

لکه څنګه چـې دمخـه مـو ويـل؛ العـين دشـارجې، ام القـوين، الفجرې په تناسب ډېر شين و، دغسې دالعـين او ابوظبـۍ تـرمنځ هاي وى (لويه لاره) نا اټکلـه ښکلـې وه، دسـړک دواړه غـاړې او دمنځ حايله برخه په ونو پوښل شوې وه، دشارجې او العين ترمنځ له لويې لارې سره يې تفاوت دا و، چې دهغه سړک ونـې او بـوټي ښکاره کېدل، چې نوي کرل شوي او ساحه يې هم محـدوده وه، شاوخوا يې باغونه نه و، خـو د العـين او ابوظبـۍ تـرمنځ د سـړک شاوخوا ګڼې ونې او بوټي وو او پاخـه بـوټي او ونـې معلومېـدل. دغه راز دسړک دواړو غاړو ته بې شمېره باغونه وو، چې خرما ونـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې تر هر څه زیاتې وې، تقریباً هر (۱۰) کیلو متره بعد یوه لاره سړک مزرع(باغ) ته بېله شوې وه او پرې لیکلي و چې دباغ یا مزرع لاره ده، عرب باغ ته (مزرع) وایي ان تر ابوظبۍ پورې چې نږدې (۱۴۰) کیلومتره لاره ده، همدې حالت دوام پیداکړ، عبدالحفیظ وویل چې د اماراتو ډېره اباده او شنه سیمه همدا ده چې بې شمېره باغونه په کې دي، سربېره پر دې دمیوو د تصفیه کولو ډېرې زیاتې فابریکې هم همدلته دي او دخرما وو ډېر زیات باغونه همدلته دي، خرما همدلته پاکېږي، دهمدې فابریکو په واسطه تصفیه کېږي او په کارتونو کې اچول کېږي، ددې ځای پرباغونو سربېره له نورو هېوادونو څخه و چې میوې راځي، هغه هم دلته په فابریکو کې صفاکېږي او تازه میوو څخه ډول ډول مرباګانې او نورشیان جوړوي.

له العین څخه بیا تر ابو ظبۍ پورې دسړک په حایله برخه کې چې په ستنو کې کوم لوی لوی څراغونه نصب وو او دسړک دواړو لوریو ته، چې هره خلا کې پر یوه وخت تقریباً څلور موټرو حرکت کولای شو، رڼا ورکوله، دټولو شمېر لسګونو زرو ته رسېده او همدارنګه دښي او چپ لاس سړکونو دواړو غاړو ته نور په لسګونو زره فرعي او واړه ګروپونه بل وو، زه ډېر زیات متوجه شوم، چې کوم داسې ګروپ وګورم چې دنورو ترمنځ ویجاړ یا خراب وي او رڼا نه کوي خو تر ډېر تعقیب پورې ما پیدا نه کړای شو.

ماسختن لس بجې به وې، چې عبدالحفیظ ښي لاس د تېلو یو ټانک ته موټر ودروه، ویل یې تېل به هم واچوو او ډوډۍ به هم وخورو، دتېلو دا سټیشن او سوپر مارکېټ د (ادنوک) په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادېده او ډېر ښکلی او لوکس جوړ شوی و. ادنوک یوه ډېره پانګوره او پرمختللې کمپنۍ ده چې په ټول اماراتو کې یې په یوه شکل او یوه ډیزاین پمپ سټیشنونه او ترڅنګ سوپر مارکیټونه جوړ کړي دي. په سوپر مارکیټ کې لوکس هوټل او د انټرنیټ سهولت وي او د ضرورت وړ ټول شیان په ثابت نرخ په کې پیداکېږي، د ډوډۍ فرمایش مو ورکړ، همبرګر چې دچرګ له غوښې نه په کې کار اخیستل شوی، یو ګیلاس پیپسي او چپس یې راوړل، تر څو چې ډوډۍ تیارېده ما عبدالحفیظ ته ووېل تلیفون دې راکړه چې حاجي صیب ظاهر ته زنګ ووهم، حاجي صیب ظاهر سره مې تلیفون کې خبرې وکړې ما ویل د العین نه اوس ابو ظبۍ ته ځو، عبدالحفیظ او تاج ولي جنوبي افریقا ته ځي، زه هم درځم، که پرواز مې له دوبۍ څخه وي نو مجبور یم، چې شپه نیمه هلته وکړم، حاجي صیب وویل زه تاج ولي ته تلیفون کوم چې تاسو ته ټکټ بوک کړي او هم درته په دوبۍ کې په یوه هوټل کې ځای ونیسي تر څو چې دې پرواز وي همهلته اوسه، حاجي صیب ویل کله چې دوبۍ ته راغلې، کورته او ملګرو ته به دې هم همدلته سودا وکړې، زه به تاج ولي ته ووایم چې تاسو ته اته سوه ډالره د سودا لپاره درکړي، ما ویل نه دسودا پیسې راسره شته که زه همداسې روان یم، نو پیسي مې کفایت کوي، فقط خبره دا وه چې ما له اخوا یو طرفه ټکټ اخیستی دټکټ اخیستل ماته ځکه سخت دي، چې نابلد یم او دغه راز د هوټل ریزرف، هغه ویل هغه نه بېغمه اوسه دا کار به وشي. تر ډوډۍ وروسته عبدالحفیظ وویل چې ته ودرېږه چې عبیدالرحمن سیلاب ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړم، هغه سره هم خبرې وکړه اکثره وخت دې یادوي، عبیدالرحمن سیلاب دلغمان دپخواني مستوفي عبدالرحمن ساپي زوی او د پلوشې ساپۍ ورور دی، دکابل په خدایداد لېسه کې زه او سیلاب یو کال همصنفیان وو، سیلاب دعبدالحفیظ دترور زوی او اخښی هم دی، دعبدالحفیظ خور (صفا) سیلاب ته ناسته ده، صفا دکابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي، پښتو څانګه کې مورې سره همدوره او د ملوک رغون دې ټولګیواله وه، ښه تکړه پښتنه او دجرئت خاونده وه.

سیلاب بیا پیلوټ شو او د ډاکترنجیب دنظام تر سقوط وروسته په ډېره سختۍ او زړه چاودۍ ناروې ته لاړ او څو کاله بعد یې خپل مېرمن(صفا) دوه زامن او یو لور یانې ټول فامیل هم بوته، عبیدالرحمن سیلاب د ډېر ساده زړه خاوند او ډېر صادقه انسان و، کله چې عبدالحفیظ په تلیفون کې ورته زما وویل ډېر زیات خوشاله شو او ویل لږ صبر وکړه، زه خپله درته تلیفون کوم، له اخوایې تلیفون وکړ او ډېر زیات خوشاله شو، چې پس له کلونو درسره خبرې کوم، له راډیو ګانو دې اواز اورم په همغه مو تسلي کېږي، که رښتیا درته ووایم دلته ډېر زیات خفه شوی یم، خپل وطن مې ډېر یادېږي، دلته مورې داسې کارونه کوو، چې که افغانستان کې یې چاته ووایې درپورې وبه خاندي، ډېر زیات خوشاله شوم، چې اواز مې دې واورېده دغه دی صفا هم غواړي خبرې درسره وکړي، صفا خور تر روغبړ وروسته زما دمېرمن(ارین) تپوس وکړ او دماشومانو احوال یې واخیست وې ویل د ارین د تلیفون نمبر او ایمیل ادرس راکړه، چې زه ورته بیا تلیفون کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتليفون نمبر مو ورکړ او خدای پاماني مو وکړه، بيا يي خپل ورور عبدالحفيظ او دماما زوی ژوندون سره هـم خبـرې وکـړې، او پـه دې کې مور دلارې ډېره فاصله هم لنډه کړې وه.

په لاره کې مو څو ځلـه کـوښښ وکـړ چـې پـه ابوظبـۍ کـې د افغانستان سفير فريد ذکريا ته هم تليفون وکړو او کـه چېـرې هغـه پرځای وي، چې ورسره وګورو. فريد ذکريـا دلغمـان دی، پښتـون دی خو پښتو يې چندان زده نه ده. نور ښـه دکـار سـړی دی پـه ببړنۍ لويه جرګـه او د حـاجي ظـاهر پـه کـور کـې مـې ليـدلی، دحاجي ظاهر ښه نږدې ملګری دی او ماسره هم ښـه پېژنـي مـا ويل، چې اوس اماراتو ته راغلی يم، نو دهغه کتـل هـم ضـروري دي، عبدالحفيظ ډېر زيات تليفونونه وکـړل، خـو تليفـون ځـواب ورنه کړ، بيا يې خپل يو انډيوال ته تليفون وکړ، چې د سـفير بلـه نومره ترې واخلي او ياېې پتـه ولګـوي خوهغـه عبـدالحفيظ تـه وويل، چې سفير اوس افغانستان ته تللی دی.

نو دې سره دهغه دليدو تمه ببخي قطع شوه، خپل سفر تـه مـو دوام ورکړ، په لاره کې چې عبدالحفيظ دو ه درې ځله لـه خپـل عادي ټـاکلي سـرعت څخـه ورواوښـت، نـو کمـرو يـې عکسـونه واخيستل ما ويل دومره خـلاف ورزي دې وکـړه، چـې دسـفر تـر لګښت څخه به د جريمې پيسې زياتې شي، عبدالحفيظ وويل کلـه کله دې کمرو کې هم مشکل وي، کله فلش ووهـي، خـو فلـم پـه کې خلاص وي يا کله يې عکس سم نه وي اخيستی، خـو پـه هـر ترتيب موټروانان يې سخت کنترول کړي دي.

دشپې يوولس بجې به وې، چې د ابو ظبۍ ښار ته ورداخل شـو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار دومره ښکلی وو، دومره پاک او دنګ تعمیرونه په کې وو، چې تابه ویل یا په نیویارک او یا هم په هانګ کانګ کې ګرځم، یو تعمیر نه و چې لوړ و، په لسګونو وو او سوونو.. څو لوړ منزلو شیشي تعمیرونو ته، چې دې کتل هغه دڅاخبره دسړي خولې ورته له سره غورځېدله، له حیرته به دې ورته خندا راغله، د څو تعمیرونو ښکلا چې ما وکتله ما عبدالحفیظ ته دهغه ساده کلیوال خبره ورياده کړه، چې کابل ښار ته راغلی و او چې سینما پامیر یې لیدلی و، نو له بېخ او سره یې شمېرلای و، څوارلس، څوارلس منزله یې پوره کړي وو، بیا یې نو ویلي وو چې یاره یولک افغانۍ به یې پرې لګولې وي، ما عبدالحفیظ ته وویل څنګه پر دې به یې هم یو لک افغانۍ لګولې وي او که کمې به لګېدلې وي، هغه سخت وخندل یو لک افغانۍ، هه یو لک افغانۍ، بیا مې ورته د یو بل افغاني کیسه وکړه، چې نوی پخوانی شوروي اتحاد لیننګراد ښار ته تللی و دلینګراد ښار یو زیات شمېر تعمیرونه څوارلس، پنځه لس شل (۲۱) یوویشت منزله دي، نو ده چې ورته کتلي وو، ویلي یې اوه اوه دلته څومره ډېر سینما پامیرونه دي، اوس نو ابوظبۍ هم ټول سینما پامیرونه دي، عبدالحفیظ او ژوندون سخت وخندل او ویې ویل استاده سخت مثالونه ورکوې.

ابو ظبۍ رښتیا هم ډېره ښکلې وه او ډېره رسېدلې او پاکه، د اماراتو دنورو ټولو ښارونو په پرتله یې ښکلا زیاته وه، سره له دې چې دوبۍ دتجارت له پلوه ډېره مشهوره ده او ورځ پر ورځ پراخېږي او ښکلې کېږي، خو ابو ظبۍ د اماراتو د مرکز په توګه لازیاته ښکلا او ځلا لري، ترافیکي سیستم، دښار لوی او واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټونه به ډېر ماډرن او منظم ډول جوړ شوي او دګرد څـرک هـم په کې نه شته دښار سړکونه دومره پاک او صفا دي لکه د غوا بچی چې غوا نوی څټلی وي، عبدالحفیظ وویل په ابو ظبی کې، چـې هر څومره ګرځو ټول همدغه شی دی، چې ګورې یې خو ښه بـه وي، چې دښار مرکز ته یې لاړ شو او همدغه یو ځای وګورو دښـار منځ (کرنش) نومېږي. کله چې دې ځای ته رسېدو، نو دښـار پـه یوه څلور لارې کې مو د شیخ زاید بن السـلطان النهیـان یـو ډېـر ښکلی تصویر ولید، چې په خورا زیات لګښت جـوړ شـوی او لـوړ والی به یې اټکل ٦×١٠ مترو کې و، ښـې لاس تـه پـر یـوې بلـې څلور لارې وګرځېدو، چې هلته هم د زاید بن السلطان عکـس و، چې شاوخوا یې ترې نور ځوانان چې شمېر به یې ۱۵-۱۸ تنـو تـه رسېده ولاړ وو، ما ویل دانور څوک دي؟ چې دشیخ زاید شاته ولاړ دي، هغه وویل دایې ټول زامن دي، ما ویل دا څه کوې دا خـو یې خوشال بابا نه هم اړولي، عبدالحفیظ وویل چې دې کې خـو یې ټول نه دي راغلي نور هم شته. مـا ویـل، چـې دومـره زامـن څوک ولري او دومـره پیسـي والله کـه د چـا پـلار تـرې پاچـاهي ونیسي.

لږ نور مزل چې مو وکړ، نو دبحر یوې ترانګې ته ورسېدو، چې د ښار منځ ته راننوتې او شاوخوا یې په سوونو لـوړ پـوړي تعمیرونـه ولاړ او په رڼاګانو پوښلي وو، دتعمیرونو رڼاګـانې او تصـویرونه پـه اوبو کې سرچپه معلومېږي او که تصویر یې له پورته واخیستل شي، نو د اوبو له منځه هم دښار راسته تصویرونه ترلاسـه کېـدی شـي، همدلته یې دتفریح او سیل لپاره ځای او دموټر پارکنګ هم جـوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او موټر ښه وړاندې ځای ته ور رسېدلی شي، تر اوبو لـړ پـه جګه ارتفاع د پلي مزله لپاره سړک دی چې لاندې دبحر غاړه يې په غټو خښتو او ډبرو چې غالباً له بـل ځايـه راوړل شـوي، پوښـل شوې، دلته دناستې لپاره ځوکۍ ايښودل شوي، پر اکثـرو ځوکيـو نارينه او ښځې جوړه جوړه سره ناست وو، دې ځای ته اکثره هغه خلک راځي چې د راز او نياز مشترکې شېبې ولري، همداسـې يـو حالت دلته روان و، ځو شېبې مو دلته تېرې کـړې او نـور تـرې را روان شو لږ چې راغلو عبدالحفيظ وويـل، چـې اسـتاده دا د ابـو ظبۍ ستې سنټر دی دا د اماراتو دهر امارت په مرکز کې يـو وي، چې هر څه په کې پيداکېږي، که څه سودا کوې چې ورکښته شو ما ويل نه سودا وروسته کوو، دا غير له هغه نه هسې هـم ټـول پـه يوه نقشه دي، يو چې دې وليد لکه ټول چې دې وليدل.

له هغـه ځايـه مـخ پـر شـارجې رااروان شـو، دښـار دواړه غـاړې تعميرونه مو له نظره تېر کړل، يو تربل ښکلی زيات شمېر شيشه يي تعميرونه هم په کې وو، چې اوس نـوي پـه کابـل کـې هـم رواج شوي دي، له ښاره ووتـو او مـوټر وې تـه شـولو، دا لاره راسـاً لـه ابوظبۍ نه شارجې ته راغلې، چې دنـورو لويـو لارو پـه شـان ښـه پوره، کره او عصري لاره ده، شل ديرش کيلو متره مزل مو لانـه و کړی، چې عبدالحفيظ وويل استاده ښـي لاس تـه هغـه خـړبخن مسجد ګورې؟ ما ويل هو ګورم يـې ده ويـل دا هغـه مسـجد دی چې شيخ زايد يې په خپله د جوړولو امر کړی و او وخت پر وخت به ورته راته، خو دامسجد لاتکميل شوی نه و، چې دی وفات شـو اوس يې په همدې مسجد کې ښخ کړی دی، کـرزی صيب هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدلته جنازې ته راغلی و. له ابو ظبۍ نه تر شارجې پورې نږدې دوه نیم سوه کیلو متره لاره مو په زیاتو کم دوو ساعتونو کې ووهله او څه کم یوه بجه به وه، چې دشارجې یاسمین پلازا کې خپل پلاټ ته ستانه شو، عبدالحفیظ او ژوندون راڅخه رخصت واخیست او زه پلاټ ته پورته شوم.

عبدالحفیظ وویل سبا زه ۱۲-۱ بجې راځم بیا به لاړ شو دوبۍ ته، زه چې دیکشنبې ورځې سهار دمارچ (۲۰) له خوبه پاڅېدم، نو دیادښت کتابچه مې راواخیستله او دیونلیک پر لیکلو مې پیل وکړ، هغه یادښتونه چې مې د دوو ورځو او شپو په بهیر کې اخیستي وو له هغو څخه مې ګټه پورته کړه او نږدې شل مخه یونلیک مې ولیکه، یوه بجه عبدالحفیظ راغی او دواړه دتاج ولي دفتر ته لاړو، عبدالحفیظ ماته په لاره کې وویل، چې سبا شپه ۳ بجې زما او د تاج ولي پرواز دی، نور نو موږ درڅخه ځو، ما ویل داسې پروګرام به جوړ کړو، چې زما هم دلته شپې زیاتې نه شي، نن شپه چې زه دوبۍ ته لاړ شم، سبا به سودا وکړم، نو بل سبا به زه هم لاړ شم، په دې وجه به زما کارونه هم خلاص شي، ده ویل ښځې درسته ده، زه ودی د تاج ولي دفتر ته لاړو، هلته مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، اماراتو کې خلک دغرمې ډوډۍ ډېره وروسته خوري، ځکه چې اکثره خلک ایله (۱۱) بجې له خوبه پاڅېږي.

د ډوډۍ پر وخت تاج ولي عبدالحفیظ ته وویل، چې ته یون صیب سره دوبۍ ته لاړ شه او په هوټل کې ورته اتاق ونیسه او دلاجان استاد به ورته دسبا نه بل سبا یانې د سه شنبې ورځې لپاره ټکټ جوړ کړي، زه او عبدالحفیظ د ددوبۍ پر لوري را

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهي شو، ماښام به و، چې دوبۍ ته راغلو، لاره کې مو حبيب تـه تليفون وکړ، هغه وويل، اول دلته دفتر ته راشئ بيا هغه نه وروسـته هوټل کې اتاق ونيسئ. موټر مو يـو ځـای کـې پـارکنګ کـړ او د حبيب د شرکت پر لوري وخوځېدو، حبيب تجارتي شرکت خپلـه دحبيب په نامه دی او د دوبۍ ښار منځ کې په يو تعمير کې چـې لوحه يې له عمومي سړک څخه ښکـاري موقعيـت لـري، دفتـر پـه لومړي او دويم پوړ کې دی. دحبيب څنګ ته چې لاړو هغـه ډېـر مصروف و، خو مونږ سره کېناست مونږ ته يې ويل څه شـی، چـای، مېوه او که د ميوې جوس؟ مونږ ويلې هېڅ مو زړه ته نه کېږي، بيـا يې دخپل دفتر يو چا باندې غږ وکړ دمېـوې جـوس راوړئ. هغـه لاړ دمېوې جوس يې راوړ، حبيب سره مو د افغانستان، ننګرهار او په تېره بيا د ګردي غوڅ په اړه ښه بحث وکړ، حبيب ته مې ويلې چې ګردي غوڅ کې خو بيا څه مشکل پيدا شوی داڅنګه معامله ده چې هېڅ خلاصی نه لري، دا لګښت خو والله که پر دې ځای ارزي چې کله مو کوچيانو سره پرې جنجال وي او اوس پـه کـې دشينوارو خبره هم پيدا شوه، هغه ويل والله چې زه هم حيران يم په دوبۍ، امريکا او نارويې يې ګټو او پر ګردي غوڅ لګـوو کـه دا پيسې مونږ پر بل ځای لګولې وای اوس به پرې څلور پنځه ګردي شوي وای. حبيب زياته کړه چې څو ځله مې حاجي صيب (خپل پلار پير محمد حاجي)ته وويل، چې تېر شه ترې، هغه ويـل، چـې مونږ خو ترې تېر يو، خو خلک مو نه پرېـږدي، کلـه يـو غـاړه کـې راچوي او کله بل. ما لا ورته دګردي د ارزښت پـه اړه يـو کيسـه هم وکړه چې ويل کېږي، دګردي يوې مخورې ځېرې يو وخـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کابل کې خپل يو انډيوال ته دګردي غوث ډېره ستاينه وکړه، چې دا داسې ځای د غرونو لمن کې پروت دی لاندې ترې عمومي سړک او بيا لاندې ترې دکابل کونړ عمومي سيند بهيږي، مقصد يې دا و، چې خپل ملګری تشويق کړي، چې دده ست او مېلمستيا ومني او ده سره ګردي ته لاړ شي، له ورځو نه يوه ورځ د ده ملګری ګردي ته راغی او دده مېلمه شو کله چې مېلمه ګردی وکوت، نو خپل ملګري ته يې مخ راواړوه، چې ((مدير صيب دلته خپله راغلي ياست که دولت اچولي ياست)).
مېلمه فکر وکړ، چې داخلک يې جزايي دولت دلته راوړي دي، ځکه په داسې سخت او وچ ځای کې خو څوک په خپله خوښه نه اوسېږي، حبيب هم ډېر وخندلې، حبيب بيا عبدالحفيظ ته مخ راواړوه چې يون صيب ته کوم هوټل کې ځای نيسې؟ فايو سټار، فور سټار کوم يو، ما ويل مورږ (سټار والا) نه يو مقصد داسې يو ځای وي، چې نن شپه او سبا شپه په کې تېره شي او بېرته ترې ووځو، حبيب په خندا کې وويل، وه يون صيب دلته ګوره هوټلونه ډېر خطرناک دي چې راځخه خراب دې نه کړي، سم روغ جوړ پاک ستره سړی يې چې دوبۍ کې رانه خراب نه شې ما ويل والله شارجه کې ښه پاک ستره پلاټ کې اوسېدم خو دا ځوانان روان دي او سخت مصروف دي نور يې له کاره نه باسم، حبيب وويل دوی ته خو ما وظيفه ورکړې چې يون صيب سره به ګرځئ که نه دا دومره دتورې نه دي که نه وختـه بـه يـې پـرې اينښې وای، ما ورته وويل چې زه په دې څو ورځو کې سخت بند يم نو تاسې بايد يون صيب وګرځوئ حبيب وويل زما نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستان ته پرواز دی، د معدې تکلیف راته پیداشوی او سخت په تکلیف یم، کله چې څوکۍ کې کښنم نو معده مې جـوش وکـړي، چاراته وویل، چې په لاهور کې دمعـدې یـو ډېـر ښـه ډاکټـردی، هلته لاړ شه، نو اوس فقط دهمدې مرض لپاره ځم، ما ویل وایـې چې طب کې هندوستان ډېر مخکې دی هلته نه ځې؟ هغه وویـل زموږ څو نور ملګري چې دمیدې تکلیف یې درلود همدې ډاکتـر ته ورغلي وو او اوس ښه شوي دي دغسې لږ تجربه شوی غونـدې ډاکټر دی نو توکل په خدای نو بیا یې عبدالحفیظ ته وویل چـې سم ځای کې اوسم هوټل کې ورتـه اتـاق ونیسـه، چـې بـازار تـه نږدې وي او وخت پر وخت راووځي، هوټـل کـې هـم متـواتر د خلکو زړه تنګېږي. زه او عبدالحفیظ ووتلو څو هوټلونه مـو وکتـل سخته ګڼه ګوڼه، کړنګ او کړونګ په کې و، هغه ته مې وویـل دې کې به دچا پلار خوب وکړي، ځینو هوټلونو سنګل بېډ نـه درلـود او د ډبل بېډ یې په شـپه کـې څلـور سـوه درهمـه اخیسـتل، مـا عبدالحفیظ ته وویل دا خو سخته قیمتـې ده، مـا فکـر وکـړ، چـې څلور سوه ډالر یادوي، خو وروسته راته هغه وویل، چې نه درهـم یادوي، بیا دریو هوټلونو نورو ته لاړو چې په سینګل بیـډ یـې دوه سوه او یونیم سل درهمه اخیستل، دهغوی اتاقونه مو چـک کـړل ښه و بد نه و، خو په څو وم منزل کې وو، ما ویل، موږ څو د لفـت سیستم او نورو ضروریاتو سره بلدېږو زړه به یـې راچـولی وي، هـر هوټل له استثنا پرته نایټ کلب او ډسکو کلـب درلـود او اوازونـه ترې پورته کېدل، عبدالحفیظ هغوی ته دنه او هو خبره ونـه کـړه او ویې ویل چې ببرته راځو اخر په لاره کې یو بل هوټل ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بهر څخه ډېر لوکس معلومېده، څو منزله و، کليفورنيا هوټل نومېده، عربان هوټل نه فندق وايي په عربي نوشته و .(فندق کليفورنيا) او په انګرېزي (CALIFORNIA HOTEL) نوشته و.

ريسپشن ته ننوتو، ښه پاک معلومېده ريسپشنستان يې اکثره هنديان وو انګرېزي اردو ميکس خبرې يې کولې، عبدالحفيظ وويل څه دوی سره خبرې اسانې دي، که انګرېزی کې بندېږم اردو وايم که اردو کې بندېږم انګرېزي ورسره وايم.

هغوی نه يې دسينګل بيډ پوښتنه وکړه چې شته که نه؟ هغوی وويل هو شته، په څو په شپه کې؟ دوه سوه درهمه، عبدالحفيظ وويل ليدی يې شو؟ هغوی وويل هو، يو تن يې راسره کړ، کله چې په لفت کې ودرېدو نو د اول منزل تکمه يې ووهله په لفت کې خوشبويي لګېدلې وه، کله چې مو دلفت ولاړو غاړو ته وکتلې، نو دهندي او ايراني ډسکو ګانو عکسونه په کې لګېدلي وو، عبدالحفيظ ته مو وويل له دې شيانو لکه چې خلاصی نه شته، اعلان خويې ان په لفت کې لګېدلی دی، هغه ويل دلته په هوټلونو کې دا وي، خو ته ودرېږه چې اتاق يې وګورو چې سم دی او که نه اوازونه ورته راځي چې بيا به دې د شپې خوب ته نه پرېږدي، اتاق ته چې لاړو يو چپرکټ، تلويزيون، څو څوکۍ، مېزونه، الماری او يخچال په کې و، اتاق يې هم ښه پاک او ستره و، عبدالحفيظ وويل استاده تردې نور پاک نه شو پيداکولی، که دې خوښه وي، همدا به بوک کړو او بيک به ورته راوړو، بيا به زه او ته ووځو، که سوداکوې او ډوډۍ به هم وخورو، دلته دې هوټل کې څوک ډوډۍ نه خوري. ما ويل سهي ده ريسپشن ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د دوو شپو لپاره مو اتاق ونيو او عبدالحفيظ څلور سوه درهمه تحويل کړل.

بيک مې په اتاق کې کېښود، چې بېرته وتلو دهوټل په چپ لاس کې سره او شنه ګروپونه بلېږي، عبدالحفيظ وويل ته درځه چې سر وردننه کړو چې څه حال دی، هغه چې سر وردننه کړه ويل درځه پرېږده يي چې لاړ شو خپل کارونه خلاص کړو، عبدالحفيظ بېرته راووت، ماته يې وويل د ايران ډسکو وه او ايرانۍ سندرې يې په کې ويلې، ما په لاره کې ورته ويل چې دا سندرې مفتې وايي او که پيسي اخلي؟ ده ويل نه سندرې مفتې دي، خو څوک چې هلته کېني، هغوی پيپسي څښي، يا الکولي مشروبات څښي اوخوراک خوري هغه پرې دومره لوړ حسابوي چې دټولو قصور په کې وځي.

تر هغه وروسته زه او عبدالحفيظ ښار ته لاړو، د دوبۍ د طلا بازار صفت مو ډېر اورېدلی و او خلکو به ويل چې دلته په طلاو کې هېڅ تقلب نه وي، ما عبدالحفيظ ته وويل چې کېدی شي يو دوه ګوتمۍ واخلو، هغه وويل د دوبۍ هسې نوم دی، که نه دې نه سره زر افغانستان او پاکستان کې ښه تمامېږي، دا صحيح ده، چې دلته په سرو زرو کې درغلي نه وي، خو دوی داسې نورې لارې راوباسي دميکنګ چارج (دجوړولو لګښت) په نامه اونورې، څرنګه چې دلته دمزدور معاش لوړ دی، نو چې داپرې حساب کړي ډېر قيمته کېږي، بله خبره داده چې دلته اکثره بهرنيان راځي، پر هغوی باندې چې دوی هر څومره ميکنګ چارج کېښود تېرباسي يې، لاړ به شو بازار به وګورو که دې خوښ شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وابه يې خلې او که نه زمانې چې په کابل او پېښور کې يې واخلې ښه به وي، هلته يې شيپونه هم ښه وي، دلته اکثره داسې شيپونه دي چې غربيان يې خوښوي، خو بيا هم لاړ به شو وګورو که څه دې خوښ شول وابه يې خلو، د دوبۍ طلا بازار دنړۍ دسرو زرو له لويو بازارونو څخه يو دی، چې په سلګونو لوی او واړه دکانونه لري او هر دکان په رڼا او طلا باندې لکه دلمر شغلې داسې ځل وبل کوي، څو دکانونو ته ورپورته شو هر دوکان کې دومره ګڼه ګونه وه چې سړي په اسانۍ نه شو کولای په دوکان کې ننوځي، دکانونو سملونه او شيپونه دقيقاً له نظره تېر کړي، په ډېرو ګڼو شيپونو کې سړي نه دخپلې خوښې نښه هم ورکه شي، څو دکانونه مو همداسې له نظره تېر کړل، يو بل دکان ته هم پورته شو يوه خوا له سپينو زرو جوړ شوي شيان ايښودل شوي وو، څنګ ته يې يو تک تور او وچ هندو ولاړ و.

ما له عبدالحفيظ څخه پوښتنه وکړه دلته دسپينو زرو کاربار هم کېږي؟ هغه وويل: دلته تر سرو زرو سپين زر ډېر قيمته دي، ما ويل په افغانستان کې خو سپين زر ډېر ارزانه دي دلته ولې دومره قيمته دي، هغه وويل ميکنګ چارج قيمت ډېر ګران کړی دی، دې وخت کې هندو په سپوره‌لهجه عبدالحفيظ ته وويل: دا مه ببرته کوئ تاسې يې هسې هم اخيستلای نه شئ، هسې يې ګورئ دلته تاسې غوندې ډېر راغلي او تللي، څوک چې دا شيان اخلي هغه له ورايه معلومېږي، عبدالحفيظ وربرګ شو په اردو ژبه يې ورته وويل: څنګه يې نه شو اخيستلای؟ ته په دې قواره دلته ولاړ يې او دکانداري کوې او زه يې نه شم اخيستلای، هندو بيا په (سوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تبسم) ډول وویل دا الماس دي الماس دي، عبدالحفیظ وویل الماس دي که سره دي که سپین که د چا خوښ شول ضرور به یې اخلي، چې خوښ یې نه شول، هغه هېڅ ارزښت نه لري، هندو بیا خپلې خبرې ته زور ورکړ، نه یې شې اخیستلای، عبدالحفیظ بیا ورتاو شو، قوارې ته دې وګوره اخلاقو ته دې وګوره ته غواړې په دې شکل یو څوک په غیرت کې راولې او خپل مال پرې خرڅ کړې، عبدالحفیظ زیاته کړه زه هم دوکان لرم، خو په تاغوندې بدو اخلاقیو په چا څه نه خرڅوم، زه پوهېږم چې په دې دوکان کې پردی مزدور یې او د څو روپیو په مقابل کې دلته په دوو پښو ولاړ یې، اول د دوکانداری اخلاق زده کړه بیا دوکان وکړه پوه شوې که نه؟ عبدالحفیظ نور هم وربرګ شو او غوښتل یې هندو ښه بې عزته کړي، ما ورته وویل راځه څه یې کړې همدا به یې اخلاق وي، ده ویل نه دا اخلاق زه ورته ورښیم، عبدالحفیظ مې په زوره له دوکانه راوویست، څو دوکانونه مو نور هم وکتل، خو دتېر هندو په شان وضع بیا چا تکرار نه کړه، خو بالاخره موږ ته د خپلې خوښې غوږ والی، غاړکی او ګوتمی په نظر رانغلې له هغه ځایه راووتلو، عبدالحفیظ وویل راځه چې لاړ شو د عطرو دوکان ته څو دوکانو کې مو عطر بیه کړل، دیو دکان بیه تر بلې ډېره کښته او پورته وه، ما ویل ولې دلته په دوکانونو کې دومره تفاوت شته، عبدالحفیظ وویل دلته یوازې په سوپر مارکېټونو کې قیمتونه فکس دي، نور نو دهر دکاندار زړه وي، چې خپله سودا په څو خرڅوي، دلته اکثره بهرنیان راځي او هغوی خپلو کورونو ته تحفې وروړي قیمتونه ورته معلوم نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې پرې هر څه په هر څو خرڅ کړل دا ددوی خپله خوښه ده، مسافرینو سره وخت هم کم وي او ځینې یې په ژبه هم سم نه پوهیږي، نو ځکه دا دوکانداران ډېره ګټه کوي، بیا دعطرو څو مخصوصو دوکانونو ته لاړو، هلته قیمتونه تر نورو نسبتاً ارزانه وو، ما ویل دوی به نور قیمتونه نه راټیټوي خو عبدالحفیظ به دکابل له دکاندارانو سره چې جګړه کوي دومره جنجال ورسره وکړ نو قیمت به یې ان په سلو کې (۳۰) فیصده راټیټ کړ، همدلته مو دوه درجنه عطر په ښه بیه ترلاسه کړل تقریباً یو متوسط بوتل ښه عطر په (۱۵) درهمه چې تردې دمخه دوکانو کې همدا په (۳۰) درهمه خرڅېدل، واخیستل، تر هغه وروسته عبدالحفیظ وویل، نوره څه سودا کوې، ما ویل سبا به څه سودا وکړم، هغه ویل خیر نو چې داسې ده څه چې ځو همغه افغاني هوټل ته هغه هوټل ته لس یوولس دقیقې پلې لاره وه، هلته لاړو، په افغان کباب هاوس کې مو کباب وخوړ، د افغانانو تر څنګ دنورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم دلته د ډوډۍ لپاره راغلي وو چې عرب شیخان هم په کې وو. دشپې یوولس بجې به وې چې بېرته هوټل ته لاړم، عبدالحفیظ رانه خدای پاماني واخیسته او ویل یې چې سبا یوولس بجې به دې لیدو ته درشم، سبا شپه زما پرواز دی او مازیګر به زه درنه خدای پاماني واخلم.

د دوشنبې ورځ (د مارچ ۲۱)مه نېټه عبدالحفیظ سهار (۱۱) بجې هوټل ته راغی، موټر کې سواره شو او سودا پسې لاړو، ماغوښتل دکور لپاره ځینې شیان واخلم، څو دکانونو ته لاړو، غوښتل مو د عکاسۍ یوه کمره، دماشومانو دخوښې سامان، دثبت یا یادښت یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشين او ځينې نور شيان واخلو. څرنګه چې عبدالحفيظ خپله دوکاندار و، نو د بازار او دوکان په ژبه ډېر ښه پوهېده، په نرخونو کې يې دومره سختي کوله چې دلته په کابل کې يې هم څوک له کوم دوکاندار سره نه کوي، دښار زيات شمېر دوکانداران هنديان او پاکستانيان وو، دعبدالحفيظ اردو هم ښه زده وه، بلاخره په يوه دکان کې مو يوه دعکاسۍ ډيجيټل کامره خوښه شوه، يوولس سوه درهمه يې بيه کړه، خو د عبدالحفيظ د زيات ټينګار او جنجال له امله مو په (۷۰۰) درهمه واخستله، ديادښت دثبت ماشين مو په درې سوه درهمه او ځينې نوره وړه غټه سودا مو هم وکړه، بيا مو يو لوى سفري بکس او دوه نور واړه لاسي بکسونه واخيستل، سودا مو په کې واچوله او موټر کې مو کېښوده، بيا عبدالحفيظ وويل: راځه چې دبحر غاړې ته لاړ شو، لږ وخت شته، هلته به وګرځو، لږ نور ځايونه به هم وګورې، نيم ساعت زيات وکم مزل به مو کړى و، چې د بحر غاړې ته ورسېدو، موټر مو د سړک غاړې پارکينګ کې ودراوه، دا داسې مهال دى، چې نوې ګرمي لګېدلې او خلک دبحر غاړې ته دلمبلو لپاره راتلل، عبدالحفيظ نوې کامره چې همدا اوس مو اخيستې وه له موټره راواخيسته او ويې ويل راځه چې دلته يې ټيسټ هم کړو، دبحر غاړې ته ورڅېرمه د سل مترو لرې په واټن تشنابونه وو چې ځينو خلکو په کې جامې بدلولې او ځينو په کې پر ځان اوبه تېرولې، ما له عبدالحفيظ څخه پوښتنه وکړه، چې هلته بحر کې لامبي نو بيا دې تشنابونو کې ولې پر ځان اوبه تېروي؟ هغه وويل دبحر اوبه تروې دي، کله چې سړى په کې ولامبي او پرځان پاکې تصفيه شوې اوبه تېرې نه کړي، نو وجود يې سوخت کوي او پوستکي ته يې سخت زيان رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ددې تشنابونو اوبه چې دي تصفيه شوي دي، په همدې وجه ځوک چې هلته بحر کې ولامبي، نو دلته يو ځل بيا پر ځان اوبه تېروي چې جلد يې له خطره بچ شي.

دبحر تر غاړې تفريح ځای کې خرما ونې کرل شوې وې، خو اوس هم کارګران لګيا وو ګڼې خرما ونې يې نهالولې، دا داسې خرما ونې وې، چې بل ځای کې کرل شوې وې او ثمر ته نږدې وې، اوس په عربو کې دا دود چې په خپلو کورونو او باغونو کې خرما نهالګي کري او کله چې ثمر ته ورنږدې شي، نو دولت ترې هغه اخلي او بيا هغه د ښار په واټونو او تفريح ځايونو کې کري چې ژر ورسېږي. دلته يې هم داسې په لسګونو نوې خرما ونې راوړې وې او کرل کېدې.

لږ څه وړاندې پر هغې بلې لارې وخوځېدو چې شاوخوا په غټو ډبرينو تيږو پوښل شوي وه، داسې ښکارېده چې دا تيږې يې له کوم لرې غره څخه راوړې وي، پخه لاره تقريباً دسلو مترو په اوږدوالي دبحر تر سينې پورې ورغځېدلې وه.

پر همدې لاره تر پايه پورې لاړو، څو قطعې عکسونه مو واخيستل بيا کېن لاس ته دبحر ترغاړې پلي روان شو، ځينې نارينه له خپلو مېرمنو سره په شګه کې ناست او ملاست ښکارېدل، ځينو له خپلو مېرمنو او ماشومانو سره په بحر کې لامبل، د ژغورنې عمله هم ځای ځای تر سترګو کېده، په بحر کې د لامبلو دمصونيت (خونديتوب) بريد معلوم و، تر هغه اخوا يې دخطر علامې ايښې وې، هغه چا ته دا ډول صحنې ډېرې جالبې وې چې يا يې بحر نه وي ليدلی او يا بهر ته کله نه وي تللی، تر څو دقيقو مزله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بېرته راغلو او موټر کې سواره شو، عبدالحفیظ وویل چې داسې به لاړ شو څو نوې کالونۍ به وګورو چې دحکومت له خوا نوې جوړ شوې دي او خپلو خلکو ته يې په قسط ورکوي، یوه کالونۍ مو وکتله، ټولې ودانۍ يې په یوه ډیزاین جوړ شوې وې، ټولې دوه پوړیزه وې، له ډېرې ښې معمارۍ څخه په کې کار اخیستل شوی و، زما یې ډیزاین او رنګ ډېر خوښ شول، ماعبدالحفیظ ته وویل دا رنګ يې ډېر ښایسته او سنګینه نه دی؟ هغه وویل دلته خو ډیکوریشن ته زیات ارزښت ورکوي، دکور د بهرني اړخ ځانته متخصصین دي چې هغه دکور تر ترمیم وروسته رنګ ورته غوره کوي، دا خلک دومره رسېدلي چې هر څه ته يې پام دی، بل پیسې لري ډېرې زیاتې، ټول کار په پیسو کېږي، لږ چې وړاندې لاړو هلته هم یوه بله کالونۍ وه چې لسګونو بلاکونه په کې ودان شوي وو دا هم اکثره دوه پوړیزه وو، خو ډیزاین او ډیکوریشن یې ترهغې بلې کالونۍ بشپړ تفاوت درلود، خو دومره ښکلې وه، چې دچا خبره ننداره یې کېدله ننداره، له هغه ځایه راغلو یو سوپرمارکیټ ته، غوښتل مو دغاښو برس، کریم، صابون او ځینې نورشیان واخلو، ځینې سوپرمارکیټونه داسې دي چې قیمتونه په کې فکس وي، څوک يې په قیمت کې بحث نه کوي، کله چې مارکیټ ته ورننوتو، ښکلي لاسګاډي او پلاستیکي کڅوړې دا ټول په کې وو، دا کڅوړې او لاسګاډي داسې دي، چې شیان په کې راټولوي بیا يې په پای کې د کمپیوټر ترڅنګ وروړي، پر شیانو باندې خپل خپل قیمتونه لیکل شوي، مسئول مامور، هغه قیمتونه له ماشینه تېروي او کمپیوټر درته په پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل درکوي، ما نا دا چې هېڅ ډول درغلي په کې نه کېږي، که احياناً څوک غواړي کوم مال چې د قيمت مارک پرې لګېدلی وي، همداسې له ځان سره يوسي، نو هلته کمپيوټر اواز کوي، د دوبۍ په ټولو سوپرمارکيټونو کې دا سيستم فعال نه دی، خو په ځينو کې شته، دلته مو سودا وکړه تقريباً د (۴۰۰) درهمو بل يې راکړ، تر دې سوپرمارکيټ چې راووتو، نو عبدالحفيظ وويل راځه چې نن دربانديې سياره ډوډۍ وخورم، ما ويل سهي ده، موټر يې داسې يو ځای ته ودرواوه چې تا فکر کاوه د تېلو ټانک دی، د تېلو ټانک نه و، خو هغه ته ورته و! چپ لاس ته تعمير و، څو تنه له يوې کړکۍ څخه ښکاره کېدل، هغوی عبدالحفيظ ته دخپلې غوښتنې په اړه وويل، هغوی خپل بل ورکړ او پيسې يې تحويل کړې، اشاره يې وکړه چې هغه بلې غرفې ته لاړ شئ، يو اوه اته متره په فاصله موټر هغه بلې غرفې ته لاړ، هلته يې زموږ غوښتي شيان تيار کړي وو، بل مو ورکړ او هغه شيان يې تيار په پلاستيک کې تاو کړي وو، راته راېې کړل، همبرګر، چپس او پيپسي او څه نور شيان په کې وو، موږ چې ډېر وږي شوي وو، نو ژر مو په خوراک پيل وکړ، موټر ورو ورو دحرکت په حال کې و ډوډۍ مو په خوند خوند وخوړه او د هوټل پر لوري رهي شو، په لاره کې موټر يو ځای کې ځمکتلي يا زير زميني کې ننوت، اټکل پنځه سوه متره مزل به يې کړی و عبدالحفيظ ماته وويل چې دا بحر لاندې لاره ده او بيا يې د داسې يوه پله يادونه هم وکړه چې ويل يې د بحر له پاسه تېر شوی کله چې ضرورت وي د پله دواړه غاړې سره وصلېږي او پل تر جوړېږي موټر پرې ځي، خو کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښتۍ له دې ځایه تېرېږي پل سره بېرته جلا شي او لاره کښتۍ ته اواره شي.

مازیګر نږدې و، چې خپل مقیم هوټل تـه ورسـېدو، عبـدالحفیظ راسره سودا تر اتاقه پورې ورسـوله، زه ورسـره راکښتـه شـوم او د هوټل رسپشن (هرکلیوال) ته یې وویـل چـې کـه څـه ضـرورت و مرسته ورسره وکړه، عبدالحفیظ له ما څخه خدای پاماني واخیسته او زه بېرته هوټل ته لاړم. کله چې هوټل ته لاړم دلاجان تلیفـون وکړ چې سبا سه شنبه ستا پرواز معطل شو ټکټ نه شته (اریانا) خـو بېخي بله اوونۍ پرواز لري خو (کـام ایـر) کـې دجمعـې پـر ورځ امکان شته، نو که خوښه دې وي چې هغه ټکټ بک کړم. ما ویل بل امکان نه شته هغه وویل نه، ما ویل، نو مجبـور یـو دکـام ایـر ټکټ بک کړه، هغه همداسې وکړل. دټکټ په معطلۍ ډېـر خفـه شوم.

په همدې چرت کې وم چې خوب راغی او ویده شوم، یو وخت چې بیدار شوم، ساعت ته مې وکتل، د افغانستان پر وخت دشـپې یوولس بجې وې، تشناب تـه ننـوتلم، مـخ و لاس مـې ومینځـل د موسیقۍ اوازونه مې تر غوږو شول، کړنګهار شېبه په شـېبه زیاتېـده او توندېده، کمره مې ځان سره واخیسـته او لانـدې رسیپشـن تـه کوز شوم، هغوی نه مې د خپل پارسپورټ د اخیستلو هیلـه وکـړه، هغوی وویل پاسپورت خو اصولاً موږ سره وي، خو ماته یې د خپل هوټل بزنس کارتونه راکړل چې ادرس او تلیفون هر څه پـه کـې وو، ما ویل پولیس به پرابلم پیـداکړي، هغـوی وویـل چـې هېـڅ خبره نه شته دا کارت خپله سند دی، هرڅه مشکل چې پیـدا شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې نومره موږ ته تلیفون کولای شې، هغه کارتونه مې په جیب کې کېښودل او تر هوټله په دې نیت بهر شوم چې که کوم افغاني، پاکستانی او یا هم ایرانی رستورانت پیداکړم، افغان هاوس خو مې لیدلی و، خو ډېر لرې و او زما په شان دیوه نابلده شخص لپاره یې پیدا کول هم څه اسانه کار نه و.

په همدې وجه له هوټل څخه ښي لاس مخ بره وګرځېدم، پر یوه پاکستاني هوټل مې سترګې ولګېدلې، نو زړه مې وغوړېده کله چې ځوک بهر؛ مقصد لرې اروپایي هېواد ته لاړ شي، نو پاکستانی، هندی او ایرانی هم ورته ډېر قریب او عزیز معلومېږي، هوټل ته پورته شوم، همغه دلاهور فضا خوره وه، خو دومره وه چې دلته غذا او فضا دواړه پاک وو.

دچرګ یوه ټوټه او یوه پیپسي مې راوغوښتل، ډوډۍ مې ښه په مړه خېټه وخوړه، دهوټل خزانه دار ته مې وویل څو روپۍ شوې؟ هغه وویل (۷) درهمه، هغه مې ورکړل او بېرته دهوټل پر لوري روان شوم، کله چې دسړک پر غاړه روان وم، نو هم دخلکو ګڼه ګونه او هم د موټرو ټګ راټګ ډېر زیات و، دلته ماته هغه دخپل ملګري خبره رایاده شوه، چې عرب د ورځې خوب کوي او د شپې عیاشي، نو ډېر شیخان مې له ښځو سره ولیدل چې ګرځېدل خو بیا هم تر کورنیو عربو بهرنیي خلک، ښځې او نر زیات ګرځېدل، خصوصاً په تور لباس کې سپینې ایرانۍ مېرمنې، کله چې هوټل ته لاړم، نو یو ځل بیا مې دلاجان ته له ریسپشن څخه تلیفون وکړ او دټکټ پوښتنه مې وکړه، هغه وویل د جمعې ورځ امکان لري سبا به درته ټکټ راوړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ریسپشن څخه تلیفون ډېر قیمته و، تقریباً یو تلیفون پنځه درهمه تمامېده ما څو تلیفونونه وکړل په همدې وجه بلاخره ریسپشن راته وویل چې تلیفون کارت واخله او له خپل اتاق څخه یې ډایل (دایر) کړه داسې ارزانه تمامېږي، بیا مې همداسې وکړل د شلو درهمو کارت مې واخیست او ښایسته کار یې راکړ.

څو دقیقې دهوټل په ریسپشن کې ناست وم او چرت وړی وم، په دې وخت کې راپه یاد شول چې سبا ته خو دهوټل وخت هم پوره کېږي، نو بایده دي چې ددریو شپو لپاره نور هم اتاق بک کړم، ریسپشن ته مې وویل چې زه درې شپې نور هم پاتې شوم، هغه زما کارت راوویست او درې شپې یې نورې هم په کې زیاتې کړې او شپږ سوه درهمه بل مې تحویل کړ، دې وخت کې بېرته پر څوکۍ کېناستم، تر لږ ځنډ وروسته دمو سیقۍ ببلابېلو اوازونو ته متوجه شوم، ښي لاس د ایراني موسیقۍ او سندرغاړو اوازونه وو او چپ لاس دهندي، پردې وخت دهندي ډسکو خونې ور چابېرته کړ ډېر خلک ناست وو، له خونې شاوخوا د سګرټو لوګي له ورایه ښکارېدل پر مېزونو ښځې او نر ناست ښکارېدل، ما چې دسګرټو دا حال ولید نو ان له لرې مې ترې بد راغلل، الکولي څښاک، څکاک او نشه کوونکي څښاک سره زما له ډېرې پخوا ورانه ده، دخدای(ج) فضل دی د هېڅ ډول نشه کوونکي څښاک او څکاک عادت او عمل نه لرم، له شرابو او نورو نشه کوونکو توکو سره خو مې ځکه ورانه ده، چې د انسان دفکر دثقل مرکز له منځه وړي او له نورمال حالته یې باسي، زه غواړم چې په فکري ثبات دخپلې ټولنې ناخوالې له منځه یوسم او اسلام هم چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان حرام کړي دي د انسان د دې او هغې نړۍ دواړه ګټې یې تضمین کړي دي.

له سګرټو سره مې له پخوا ورانه وه، خو هغه وخت مې ورسره حساسیت لا زیات شو، چې په (هیله) مجله کې مې دسګرټو او له هغو څخه د راولاړېدونکو ناروغیو په باب دښاغلي پوهندوی ډاکټر بشیر نورمل څو پرله پسې مقالې خپرې کړې. ښاغلي بشیر نورمل په یوه مقاله کې دیوه لوی او پرمختللي هېواد په باب لیکلي وو، چې په کال کې د اتو ملیاردو ډالرو په ارزښت سګرټ څکوي او تر دې زیاتې پیسې بیا له هغو څخه دراولاړو شویو ناروغیو دتداوۍ لپاره لګوي، داپیسې چې ماتولې محاسبه کړې، د افغانستان تقریباً دپنځوسو کالو بودجه جوړوي، ماته دا تصور پیدا شو چې زموږ دمملکت دپنځوسو کلونو د بودجې په اندازه یو بل هېواد په کال کې په سګرټودوړه کوي، کله چې مې ښي لاس ته وکتل، دلته د ایرانۍ سندرو غږ راته، دا هغه ځای و چې عبدالحفیظ ورته پر اوله ورځ سر ورداخل،کړ خو بېرته ترې راووته.

ما ویل راځه دې سندرو ته خو به کېنو چې څه وایي که دخوراک یا څښاک ست یې وکړ، نو ورته به ووایم چې د چرګ یوه ټوټه او یوه پیپسي راوړئ او بس. کله چې دې ځای ته ورداخل شوم، نو په دروازه کې هرکلیوال ماته ښه راغلاست ووایه، هال ته یې د ورتګ بلنه راکړه، هال ته ورداخل شوم، یو څو ایرانۍ جونې دهال په اخره برخه او یو دوه شیخان دهال په بله برخه کې ناست وو، ګڼه ګوڼه ډېره نه وه، خو ورو ورو د ښځو او نارینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو تعداد زیاتېده، وخت تقریباً دشپې دولس نیمې بجې وې، دستېج پر سر یو ځوان ایراني هلک په فارسي ژبه سندرې ویلې او نورو دموسیقۍ الې لکه جاز او نور غږول، اوازونه دومره تېز وو چې دځنګ سړي خبره دې هم نه شوه اورېدلای، زه تر ټولو لرې د یوه تش مېز خواته کېناستم، لـه ناستې سره سمې دوه چینـي جونې (ګارسونې) چې په قد ټیټې او خورا بدرنګې وې زما څنګ ته راغلې، دیوې لاس کې قلم او کاغذ او د بلې لاس کې مینو وه، سره له دې چې زه ښه موړ وم، خو چې هوټل کې کېنـې او مفتـه موسیقي اورې، نو ضرور به یو څه خورې او څښې، ماته یـې ځـان رانږدې کړ دومره پوه شوم چې وایي څـه غـواړې اوڅـه څښـې، ماخپلو غوږو ته لاس ونیو او بیـا مـو ستېج تـه چـې څـه نـه اورم اوازونه ډېر لوړ دي، مانا دا چې مینو کېږده چې زه یې خپلـه پـه کې خوښ کړم، مینو یې کېښوده، چکن پیس او یـوه پیپسـي مـې ورته فرمایش ورکړ، هغوی هغه مینو ځان سره یوړه لومړی یې راته پیپسي او یوه قاب کې دجوارو پولـۍ راوړې، مـا چـې دې دواړو چیني نجونو ته وکتل، ما ویل زموږ شاعرانو هم موږ ډېـر غولـولي یو، موږ ته یې د چین دختن دښاپېریو ځـومره صـفتونه کـړي دي که دا دهغه ځای ښاپېرۍ وي، نو له ښاپېرو نه به هم دخلکـو زړه تور شي.

د استاد الفت هغه خبره هم راپه یاد شوه، چې د پښتنو شـاعرانو په باب یې کړې وه او ویلـې وو، دوی پښتانـه غولـولي دي، چـې تاسې ډېر غیرتي، توریالي او جنګیالي یاستئ، علم و معرفت ته یې نه دي تشویق کړي، جنګ او جګړې ته یې هڅـولي دي، مقصـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې شاعران هم له (نه) شي څخه يو شی جوړولای شي.

دپولی یوه یوه دانه مې خوړله او موسیقی ته غوږ وم، څو دقیقې وروسته یې د چرګ یوه سره کړې ټوټه او لږ وچه ډوډی هم راوړه، لږ لږ ډوډی مې هم خوړله او موسیقی ته هم متوجه وم د(ګل مریم) سندره یې هم وغږوله، خو چندان په زړه پورې سندرې نه وې یا یې ماته خوند نه راکاوه، څو شیبې لا نه وې تېرې شوې چې یو شیخ راننووت، سپینې جامې پر تن او چلتار پر سر، ښه چاغ او ودان سړی ښکارېده، ښه پوره نشه و، کله چې ایرانیو نجونو هغه ولید، نو دهال له وروستی برخې ورته راپورته شوې او مخې ته ورته راغلې، له لاسه یې ونیو، شیخ یوه جلی له لاسه ونیوه او د سټيج لاندینی برخه کې یې له ځان سره تاوه کړه، ټولو وخندل بیا شیخ له هغې جلی سره هلته لږې دیوه مېز تر شا کېناستل، موسیقي چالان وه، دې وخت کې زما زړه نور راتنګ شو، خپلې کمرې ته مې پام شو، ما ویل راځه یو عکس خو واخله او نور به ځم، زړه کې مې دا هم وګرځېدل هسې نه چې عکس منع نه وي. خو زړه مې وکړ کمره مې دمېز پر سر عیاره کړه او د سټیج پر سر چې کوم ایراني سندره ویله دهغه او سټيج عکس مې واخیست، دکمرې فلش دومره تېز و چې ټول هال یې خبر کړ، دې وخت کې يو دم دا چیني جینی راغله او په ډېره تونده‌لهجه یې وويل ډونټ ټیک پیکچر! (تصویر مه اخله!) ما ویل ولې؟ دا بیا په قهر شوه، دې سره د سټيج پر سر موسیقي هم غلې شوه، سندرغاړی زما څنګ ته راغی او رانږدې شو وې ویل، اغا اهل کجایي؟ ما ویل، افغانم، چرا تصویر ګرفتي، ما ویل چرا تصویر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممنوع است؟ ده ویل چرانی ممنوع یه، ماته یې وویل تصویر دې له کمرې لرې کړه، ما چې کوښښ وکړ، تصویر مې ډیلیټ (لرې) نه کړای شو، ما ورته وویل وروره دا کمره نوې ده زه یې هم دتصویر په صفا کولو نه پوهېږم، که ته پوهېږې، مهرباني وکړه نو زما نور تصویرونه به نه خرابوې خپل تصویر دې لرې کړه، هغه کمره واخیسته ګوتې یې په کې ووهلې خو خپل تصویر یې ډیلیټ نه کړای شو، بیا یې کمره واخیسته بل چا ته یې یوړه، خو بالاخره تصویر یې ترې لرې کړ او کمره یې بېرته ماته راوړه او راته یې وویل وګوره خپل مخکې تصویر دې په کې شته.

یو څو شېبې نور هم کېناستم، موسیقي ورو ورو بېرته چالان شوه، دخلکو ګڼه ګوڼه هم زیاتېده یو نیم شیخ بل هم رازیاتېده، خو ما هغې چیني جلۍ ته اشاره وکړه چې بل راوړه، هغې بل راوړ (۴۵) درهمه یې په کې لیکلي وو، پیسې مې ورکړې او نور بې خونده له هاله را بهر شوم، څو شېبې مې په اتاق کې دهمدې یونلیک پر لیکلو تېرې کړې او نور ویده شوم.

سهار چې کله پاڅېدم نو یو څو شېبې مې پر یون لیکلو تېرې کړې، بیا راباندې خوب راغی، کله چې راویښ شوم ساعت ته مې وکتل یوولس بجې وې، ریسپشن ته مې تلیفون وکړ، چې چای راته راوړي، هغه لکه چې زما په خبره سم پوه نه شو، نیم ساعت ووت، خو چای رامعلوم نه شو، بیا مې تلیفون وکړ، داځل غوړۍ بل شخص جګه کړه هغه راته وویل لومړي منزل ته لاړ شه، هلته چای تیار دی، لومړی منزل مې پیدا نه کړ، لاندې ریسپشن ته لاړم، هغه راته وویل لفت کې د لومړي منزل بټن ووهه چای هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څښي، هلته لاړم، چاى هم اخر و، يـوازې يـو څـو تنـه ناسـت و، چاى يې څښه، يوه هم په کې يوه توره افريقايي مېـرمن وه چـې هغه د چا خبره پوره نندارہ يې کېدله او که پـر کـوم ډارن سـړي دشپې له خوا ورغلې واى نو زړه به يې پرې بوټ کښلى واى. هر چا په خپله ځان ته چاى اچوه، يوه دېګ کې لږ شان سره کـړې غوښه، يو بـل ځـاى کـې لـږ پنيـر او وچـه ډوډۍ ايښـي وو، دوو ترموزونو کې ګرمې اوبه وې چې ورسره څنګ ته وچ چاى، قهـوه او بوره ايښي وو، ما د شين چاى يوه ټوټه راجګه کړه، ګيلاس مې له اوبو ډک کړ او چاى مې په کې وواهه، چاى مې وڅښه او بېرته خپل اتاق ته لاړم.

څو شېبې مې بيا پر يونليک تېرې کړې، خوب راباندې راغـى تـر يو ساعت خوب وروسته پاڅېدم لمونځ مې وکړ او بيا د پاکسـتاني هوټل پر لوري رهي شوم، خو مخکې تر دې چې پاکستاني هوټل ته لاړشم، داځل مې نو يو دوه درې کوڅې اخوا دېخوا هم قدم وواهه او په اصطلاح لږ مې ځان نور هم بلـد کـړ، خـو دا مهـال دګرمۍ زور ورو ورو زياتېده، نو ځکه خلک چندان پـر سـړکونو او واټونو نه ښکارېدل، هلته هسې هم دود دى، چې خلک د ورځې خوب کوي او د شپې چکر وهي تر مازيګر وروسـته ماښـام نـږدې څخه دخلکو ګڼه ګوڼه زياتېږي او ټوله شپه خلک کار وبـار کـوي، په حقيقت کې ټول امارات په تېره بيا دوبـۍ دشـپې ښـار دى، او دښار ښکلا هم دشپې له خوا د ورځې په انډول څو ځله زياته ده.

ډوډۍ مې په پاکستاني هوټل کې وخوړه او بيا همداسې په دې نيت په واټونو کـې ګرځېـدم کـه کـوم افغـان هيـوادوال چېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیداکړم، په لاره کې ځینې څېړې راته اشنا ښکاره شوې، خو دخبرو اترو جرئت مو ونه کړ، يو ځای کې مې له يوه افغان څخه د اماراتو دبېلابېلو سيمو څو پوستکارتونه واخيستل، هغه کلي بندونه، پوستړونه انتيک زنځيرونه خرڅول او د سړک پر سر يې کار وبار کاوه. له هغه څخه مې پوښتنه وکړه چې د ورځې څو روپۍ ګټې هغه وويل، همداسې ۵۰-۶۰ روپۍ ګټم کله زياتې کله کمې، مقصد ګوزاره ده روانه کړې موده، څه وکړو، چاره څه ده؟ ډېر مې زړه و چې داسې کوم افغان پيدا کړم چې وزګار وي او ماسره وګرځي او دا پاتې سفر راسره تمام کړي، خو څوک مې پيدا نه کړل، کمره هم راسره وه، د ښار په منځ کې مې دعکسونو داخيستلو ډېره هڅه ځکه نه کوله ماويل چې هغه دهوټل معامله تکرار نه شي. په لاره کې يوه سوپر مارکيټ ته پورته شوم، دژوندانه هر ډول سامان په کې خرڅېده او داسې منظم او په خوند خوند يې سره ايښي وو چې د سړي دومره اشتاه راولي چې جيب دې له پيسو ډک وي نو ته وايې چې ټول راونيسم.

داسوپر مارکيټ مې په نښه کړ، ما ويل څه بله ورځ به په کې ځينې شيان واخلم، قيمتونه خو يې هسې هم فکس دي او درغلي په کې نه شته. ماښام ماښام به و، چې کاليفورنيا هوټل ته راغلم، دريشي مې وايستله او جامې مې واغوستلې، لمونځ مې وکړ او څو شېبې مې بيا پر يونليک تېرې کړي، تلويزيون مې چالان کړ، کيبل تلويزيون و، يوازې اوه اته چينلونه يې نيول، چې اکثره يې خپله له همدې اماراتو خپرېدل او نور ټول هغه چينلونه چې اخلاق خرابوي سانسور شوي وو، څو شېبې مې خبرونه واورېدل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوسپورتي چينل ننداره مې وکړه، بيا رابانـدې خـوب راغـی. پـه اتاق کې سړي باندې ځکه خوب راته چې بهر تـه بـه ووتلـې نـو ګرمې هوا دې دمخ پوټکی سېزه، داچې يو څـه پلـی مـزل، دې هم وکړ او وجود به دې خولې شو، نو چې بېرته تـه بـه اتـاق تـه راغلې، وجود به دې يخ شو په اتاقونو کـې دايرکنډيشـن داسـې سستمونه لګولي وو چې هډو فکر دې نه کاوه چې اوړی هم شـته که نه، دشپې له خوا به مې دومره يخ وشو چې کمبله بـه مـې پـر ځان راکاږله دشپې مې همداسې يخ وشو، د ايرکنډيشن د درجې په کمولو هم نه پوهېدم، ايرکنډيشن هم نه معلومېده چې چېرتـه دی، خو کله چې مې پاس چت ته وکتـل، نـو پاسـني چـت او د لاندې ورختلي دېوال ترمنځ ديوې لوېشتې په ارتفـاع او دځلـور اينچو په اوږدوالي يخه هوا راچليدلـه، شـاوخوا مـې وکتـل چـې ريموټ کنترول پيداکړم، د دېوال په يو تاق کې ريمـوټ نصـب و څو ځله مې راواخيست، خو پر سستم يې پـوه نـه شـوم، بيـا مـې رسپشن ته تليفون وکړ يو تن راولېږه، هغه تنکی ځوان هندو، هغـه ته مې په ګوډه ماته اردو وويل چې ای سي ډېـره لـوړه ده، هغـه کنترول کړه او بيايې چل راته راوښود، تر هغه وروسته نو په اتـاق کې هوا ډېره نورماله وه.

له خوبه چې پاڅېدم، ساعت ته مـې وکتـل، نـو د افغانسـتان پـر وخت دشپې (۱۲) بجـې دي او ددې ځـای د ماسـختن د ډوډۍ وخت دی. مخ و لاس مې ومينځل چې بيا مې دموسـيقۍ اواز تـر غوږو شو، چې اوازونه نور هم ګرم شول، کله چې مې په ريسپشـن کې بيا ښي لاس ته وکتل، نو ايراني موسيقي هال کـې ښـه ګڼـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونه جوړه وه، خو زما چې تېره خاطره راپه زړه وه، همداسې بهرته لاړم او دپاکستاني هوټل پر لوري رهي شوم.

په پاکستاني هوټل کې مې بیا دمعمول په شان ډوډۍ وخوړه او بېرته په کالیفورنیا هوټل کې دخپل استوګنځي پر لوري راروان شوم. په اتاق کې تر یو څه مطالعې او لیکنې وروسته ویده شوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم نوپلان مې دا و چې دا ځل ضرور کوم افغان پیدا کړم چې ماسره په دې پاتې یوه ورځ کې چېرته وګرځي، دخپل یادښت کتابچه مې راوکښله خو دا زما د تلیفون دیادښت نوې کتابچه وه، چې ماپه کې دخپلو دوستانو دتلیفون نمبرونه اخیستي وو، زما زړه کتابچه چې تقریباً له درېیو کلونو راهیسې زما دبېلابېلو ملګرو خصوصاً دبهرمېشتو ملګرو تلیفون نمبرې په کې دي، هغه راسره نه وه، په هغه کې په اماراتو او دوبۍ کې زما ډېر داسې دوستان وو، چې له دې ځایونو به یې هیلې مجلې ته، لیکونه، شعرونه او مضامین رالېږل او موږ به خپرول، ان جلال خپلواک خو په اماراتو کې دهیلې مجلې استازی هم و. خو نوې یادښت کتابچه کې مې په دوبۍ کې د هېڅ بلدي افغان ادرس او تلیفون نمبر پیدا نه کړ. لږ چې هوا بهر ته د وتلو شوه، نو له هوټل څخه بهر شوم کمره مې هم ځان سره واخیسته، تر یوه ځایه چې لاړم، په لاره کې دعمومي سړک پر غاړه دیوه جګ تعمیر سیوري ته درې تنه افغانان چې یو تن سره یې لاس ګاډی هم دی، ناست دي او خپلو منځو کې پښتو خبرې کوي، زړه مې و چې وګرځم، خو بېرته ټکنی شوم، ما ویل هسې نه چې له کاره روزګاره یې وباسم، همداسې مې خپل مزله ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوام ورکړ، هغه سوپرمارکېټ ته لاړم، چې مخکې مې په نښه کړی و او قیمتونه یې فکس وو.

مارکیټ تـه وختلم، دماشـومانو دلوبـو ځیـنې سـامان، دکـور د پخلنځي ځینې شیان او ځینو اندېوالانو ته مـې څـو بوتلـه عطـر، شامپو او ځینې نور شیان واخیستل، لس کم درې سوه درهمه بـل یې راکړ، پیسې مې ورکړې او بېرته د اتاق پـر لـوري رهـي شـوم، ساعت نیم به په اتاق کـې ناسـت و، چـې بیـا د ډوډۍ پـه نیـت پاکستاني هوټل ته لاړم، داځل ډوډۍ ډېر خوند وکړ، ځکـه چـې زه ډېر پلې ګرځېدلی وم او ډېر ستړی شوی وم.

تر ډوډۍ وروسته مې یو څو واټونه نور هم تر پښو لانـدې کـړل، خو ډېر به خپل ځای ته متوجه وم چې راڅخه ورک نـه شـي. تـر ګېنټې نیمې مزله وروسته بېرته خپل اتاق تـه راسـتون شـوم او تـر دریشي بدلولو ساعت وروسته ویده شوم.

دپنجشنبې ورځ زما دسفر وروستۍ ورځ ده، نور نو دوبۍ ماته پـه زړه پورې ځای نه دی، دسهار چای مې وڅښه، نو یو ځل بیا مـې دیونلیک پر لیکلو پیل وکړ، څو شېبې لا نه وې تېرې شـوې، چـې خوب راباندې راغی، کله چې له خوبه پاڅېدم، نو بیا پخـه غرمـه وه، ډوډۍ مې وخوړه او داځل مې ځان سره پرېکړه وکړه، پـرون چې کوم درې تنه افغانان لیدلي، چې یوه سـره یـې لاس ګـاډی هم و، ټیک به همغه ځای ته ځم، دهمغه ځای په نیت روان شوم، خو په لاره مې په یوه درملتون سترګې ولګېدلې، راپه یـاد شـول، چې لږ څه درمل ته هم ضرورت دی، ورم کال چې زه جرمني ته تللی وم، نو زما ملګري شېرولي شـېر ماتـه ډېـره زیاتـه دوا درمـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړل، په دغو درملو کې دلوړ فشار او ټیټ فشار لپاره هم پرېمانه درمل وو، کله چې ما هغه کور او یا لغمان ته یوړل، نو ځینو ناروغانو ته هغه دچاخبره ټک و پټری شول، ځکه چې ځینو دلوړ فشار له امله سرټکاوه او ځینو د ټیټ او ما ددې دواړو لپاره ښه جرمني دوا راوړې وه. نو بیا به هم ډېرو خپلوانو راځخه هیله کوله چې که چېرته بیا خارج ته لاړې، نو موږ ته به هغه اصله دوا راوړې، نو ځکه درملتون ته ښه نیولی شوم، زړه مې وکړ، چې ورداخل شم، هسې خو ماته په دوبۍ کې پته لګېدلې چې اوله ژبه په کې اردو، دویمه انګریزي، بیا عربي، فارسي او پښتو، ما ویل چې مشکل به خپل حل کړو.

کله چې درملتون ته ننوتم، نو له اټکل سره سم هندوانو په کې کار کاوه، (پاناډول) ګولیو پاکټ ته مې لاس ونیو ما ویل(پور پاکټ سي ضرورت هی) هغه څلور پاکټه راکړل، بیا مې ورته وویل: های پریشر اور ډاوون پریشرکیپسول کی ضرورت هی، خو هغه هندو زما په خبره سم پوه نه شو، دې وخت کې یوه ښځه چې همدې درملتون کې یې کار کاوه، او سپینه چپن یې پرتن وه، راغله، ما ورته خپله خبره تکرار کړه، هغې سر وخوځوه او دوه وړې قوطۍ یې راته راکړې او ویې ویل چې یوې کې دلوړ فشار لپاره دي او بلې کې د ټیټ، دحساب په ماشین یې راته حساب کړې ما پنځه سوه درهمه ورکړل، هغوی ترې څلوېښت درهمه وګرځول او نورې یې بېرته راکړې.

دپنجشبې ورځ دمارچ (۲۴) مه په دوبۍ کې زما وروستۍ ورځ وه، نور نو ډېر په تنګ شوی وم. همغه تکراري حالت و، له هوټله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووځه، یو څو واټونه وګوره او بیرته راشه، بیا له هوټله ووتلم، پرهمغه سړک لاړم چې دمخه مې څو تنه افغانان چې لاس ګاډي هم ورسره وو او دکار په تمه ناست وو، لیدلي وو. ګورم چې همغه کسان بیا ناست دي او خپلو کې پر خبرو بوخت دي، سلام مې پرې واچوه، هغوی سلام ته وعلیکم والسلام وویل، ما ویل ورونو تاسو کې څوک لږ وزګار نه شته، چې ماسره دلته څو دقیقې وګرځي، زه نابلد یم، خیر دی داچې تاسې له کار روزګاره وځئ، دهغه به زه درته همغومره اجوره درکړم، چې تاسې یې په دې وخت کې ګټئ، دې وخت کې درې واړه رابرګ شول نه وروره دا څه خبره کوې، موږ درې واړه درسره ځو، پیسې څه شی دي، د پیسو خبره مه کوه، پښتو خرابېږي، ته پښتون یې چې هر چېرته غواړې موږ درسره ځو، بغیر له هغه نه هم اوس موږ خپله اتاق ته تللو، ما ویل نه درې واړو ته ضرورت نه یوازې یو تن، چې ستاسو هر یو غواړئ، دې وخت کې یوه وویل: میرولي ځه ته ورسره لاړ شه او ښه یې وګرځوه، میرولي خپل لاس ګاډی هغو نورو انډیوالانو ته ورتسلیم کړ او زه و دی رهي شو، میرولي ته مې وویل اول ځان راته معرفي کړه، دکوم ځای یې دلته څه کاروبار کوې او ګوزاره دې څنګه ده؟ ده وویل نوم مې میرولي دی، دپکتیا ولایت څخه یم او دلته داڅه کم درې کاله کېږي، چې اماراتو کې کار کوم، بیا مې په پکتیا کې دځینو مشرانو او مخورو په باب پوښتنه ورڅخه وکړه، ده ځینې پېژندل او ځینې یې نه پېژندل، میرولي ته مې خپل ځان ورمعرفي کړ، هغه وویل بس استاده ومې پېژندې له بي بي سي او ازادۍ رادیو مې دې مرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدلي او زموږ د اتاق ټولو ملګرو ځو ځو ځله داخبره کوله، چې دا يون ځومره تکړه او زړور دی، چې په هېڅا رايه نه وهي، خدای دې سرته ورته خير کړي...

خير نو استاده ښه چې ځان دې راوپېژنده اوس خو به نو ماسره ضرور اتاق ته ځې، هغه زموږ نور انډيوالان چې تا ووينې ځومره به خوشحاله شي سبا به کار ته نه ځم او ښه ډېر به دې وګرځوم، ما ويل نه زما يوازې همدا يوه شپه پاتې او سبا ته په خير روان يم، دلته به هغه وړاندې ځای کې په کاليفورنيا هوټل کې اوسم او نن مې پنځمه شپه ده، هغه ويل هوټل څه کوې راځه چې ځو، کالي به دې هوټل څخه واخلم او لاړ به شو اتاق ته، ځومره ښې غورې به وکړو، موږ لس دولس تنه په يوه اتاق کې اوسو، ښه ساعت به دې تېر شي، ما ويل نه همدا يوه شپه پاتې او سبا سهار وختې روان يم، ميرولي وويل سبا سهار وختي به دې موږ ميدان ته ورسوو ما ويل نه که بيا بل ځل راغلم نو ضرور به ستاسو څنګ ته درځم، له ميرولي څخه مې تلېفون نمبر هم واخيست، ميرولي ښايسته ټينګ ست وکړ، خو ما خپل ټينګار وکړ. ميرولي ته مې وويل چې لومړی به دلته يو څه پيسي ماتې کړو او بيا به ګرځو چکر به ووهو! ميرولي فکر وکړ چې زه غواړم افغانستان ته څه پيسي حواله کړم، نو په ډېرو کړو وړو لارو يې ځو کوڅې اخوا دېخوا ديوې ودانۍ دويم پوړ ته پورته کړم، هلته يو پاکستانی پښتون، په يوه وړه خونه کې غلی ناست و او لاندې ترې رخت پلورنځی و، ظاهراً داسې فکر کېده چې دا خلک د رخت کاروبار کوي، ميرولي ورسره پېژندل، هغه ته يې زه معرفي کړم، هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ووېل چې څه ډالر ورسره دي، څنګه به شي، هغه ووېل چېرته يې حواله کوې، ماويل نه حواله کوم يې نه، زه غواړم ډالر په درهمو بدل کړم، او بيا دلته څه سودا وکړم،

کې ميرولي هم پوه شو، خير نو چې داسې ده راځه نو چې صرافي ته ځو، له هغه شخص څخه مو رخصت واخيست او صرافي ته لاړو، څلور سوه ډالر مو په درهم بدل کړل او دښار ښلابښلو واټونو ته دچکر په نيت ووتلو، ميرولي زه ښلابښلو ځايونو کې وګرځولم. ماهم ترمخه ښه خوب کړی و او د پلي مزله ښه شيمه راکې وه، ميرولي ته مې ووېل ستړی کېږې خو نه، هغه ووېل نه بابا ټوله ورځ لاس ګاډی چلوم اوس خو لاتش ګرځم، ميرولي څخه مې پوښتنه وکړه چې څنګه دی روزګار دې او دنورو افغانانو څه حال دی؟ هغه ووېل هسې نوم يې د دوبۍ دی او خلک فکر کوي چې پلانکی په دوبۍ کې دی او سختې پيسې به يې ګټلې وي، خو مونږ چې دمياشتې هر څومره زور ووهو تر اته نهو زرو کلدارو زياتې نه شو بچت کولای، ټولې زر يوولس سوه درهم ګټو، چې دا څه د اتاق خرچه شي، څه هغه چاته ورکړو، چې زمونږ تصديق کوي، کله اوزګار هم پاتې کېږو، خو دا نور ټول مصارف چې ترې وباسو په پای کې همدا اوه اته، نهه زره کلدارې پاتې کېږي، نورڅه نه کېږي، ما ويل چې دومره پيسې خو اوس افغانستان کې هم هر څوک ګټلای شي، هغه ووېل زه هم خبر شوی يم، که ماته کوم داسې کار پيداشي، زه يوه ورځ هم دلته نه تېروم، خو چې هلته کار دايمي وي، خبر شوی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په پوځ کې خلک نیسي او ښه ډېل معاشونه ورکوي، ما ویل له هره څه سره کېدی شي همدومره برابر شي، همدې خبرو کې وو، چې میرولي دښار منځ یو واټ ته بوتلم راتـه یـې وویـل چـې استاده راځه دلته به یو څو عکسه واخلو، زه ودرېدلم دا یوه لویه څلور لارې وه، مېرولي مې عکس واخیست دا دشپې اته بجې وې شاوخوا رڼاګانو سیمه دومره روښانه کړې وه، چې له ورځـې سـره یې تفاوت نه کېده، میرولي تر عکس اخیستلو وروسته اخوا دېخوا کتل، ما ویل څه خبره ده؟ ده ویل دلته په دې ځای کې یـو ډېـر برېتـور سړی ولاړ وي، ډېر غټ او اوږده بریتونه لري، ډېـر خلـک راځي او ده سره یادګاري عکس اخلي، لس دي که څـو درهمـه بیـا دی تـرې غـواړي، د ورځـې پـه لسـګونو خلـک لـه ده سـره یادګاري عکسونه اخلي، ما ویل دا ده دبرېتو حق الزحمه او ګټه، داخو د ورځې تر زرو درهمو زیاتې پیداکوي، مـیرولي وویـل هـو که نه! له هر ځایه خارجیان راځي، ښځې او نر ده سـره عکسـونه اخلي، ښه نمونه یي سړی دی، خو نن فکر کوم نه دی راغلی که څنګه درک یې نه لګي.

میرولي بیا وویل استاده! که ستړی نه یې لـږ څـه وړانـدې هلتـه بحر راغځېدلی او ښار منځته رارسېدلی، ډېر ښه دسیل ځای دی، راځه هغه به هم وګورو، ما ویل درځه چـې ځـو، لـس پنځـه لـس دقیقې مزل به مو کړی وي، هلته چې لاړو په سوونو خلک راټـول وو، وړې وړې تفریحي بېړۍ په بحـر کـې ګرځېـدې راګرځېـدې، ماڼوګـان یې اکثره هندیان او پاکستاني پنجابیان وو، څو تنه به یې په کښتۍ کې سواره کړل او تر اوه اته دقیقو مزله او چکر وروسـته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې ببرته همدې ځای ته راوړل، ديو تن پر سر يې څو درهمه اخيستل، دخلکو ګڼه ګونه دومره زياته وه، چې يوه ببرۍ هم څو دقيقې وزګاره نه پاتې کېده، يانې دماښوګانو بازار ښه تود و، ميرولي وويل استاده که زړه دې غواړي، سواره به شو، ما ويل نه همدا ليدل يې کفايت کوي، دوه يخې پېپسيانې مو هلته دبحر تر غاړې له کانتين څخه راواخيستې، ومو څښلې او نور ببرته دبازار پر لوري را رهي شو.

ميرولي وويل: که سودا کوې وبه ګرځو، ما ويل سودا مې کړې که بيا هم څه داسې انتيک شی وي سرې يې واخلي، ښه به وي، هغه وويل دوبۍ کې، خو نو ډېر شيان د وړلو دي، خو ځينې شيان له دې ځايه افغانستان کې ارزانه دي هسې نوم د دوبۍ ډېر مشهور دی، دلته خلکو سره پيسې زياتې دي، خو نرخونه ډېر اوچت دي. ميرولي وويل دلته کندهاري دکانداران يو ډول لوکسې چرمې څپلۍ خرڅوي هغه ډېرې کلکې او ښې دي، هلته لاړو دڅپليو يوه دوه درې دوکانه وو، دکانداران يې کندهاريان وو، عيناً لکه دکابل دڅپليو خرڅولو بازار، همغه صحنه يې ذهن کې تداعي کوله، خو دلته ځل وبل، پاکي او صفايي زياته وه که نه نور خو دکندهاري هيوال په‌لهجه کې ګرد سره تغير هم نه و راغلی، دڅپليو ځينې شيپونه مو وکتل، خو زمونږ په کې څه خوښ نه شول، له هغه ځايه يو بل دوکان ته لاړو، دکاليو يو اتو مو په پنځه ويشت درهمه واخيست، وخت نور دشپې يوولس بجې وې، ميرولي ته مې وويل چې نور به درنه رخصتېږم، هغه يو ځل بيا ډېر ټينګ شو چې ماسره اتاق ته لاړ شه، ما ويل نه دشپې خپلې غوتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارومه او سهار وختي حرکت دی په خیر، میرولي ته مې دېرش درهمه په زوره ورکړل چې زما له خوا پرې خپلو اندېوالانو ته یو څه مېوه واخله، هغه پیسې نه اخیستلې، خو ما په زوره ورته ورکړې او زه دهوټل پر لوري ترې را رهي شوم.

یوځل بیا پاکستاني هوټل ته لاړم، ډوډۍ مې وخوړه او بیا خپل اتاق ته لاړم، دهوټل ریسپشنیست ته مې وویل چې سبا ته زما پرواز دی، سهار شپږ بجې به ما ته زنګ ووهې او که تر هوایي ډګره دټکسي غم راته وخورې، نو ډېره به ښه شي، هغه وویل ټیک ده څه مشکل نه شته، دشپې مې په اتاق کې خپله کړې سودا په یوه لوی او دوو وړوکو بیکونو کې منظمه ځای پر ځای کړه، دریشي مې وکښله، جامې مې واغوستې اودس او لمونځ مې وکړ، یو څو شېبې مې تلویزیون چالان کړ او بیا ویده شوم، سهار وخته پاڅېدم، تر لمانځه وروسته مې دریشي وکړه او کله چې مې ساعت ته وکتل نو لس کم شپږ بجې وې، ما ویل ودرېږه چې ریسپشن نه تلېفون راځي که نه؟ دوه درې دقیقې شپږو ته پاتې وې چې زنګ راغی او ماته یې ویل چې ځان تیار کړه! ما ویل تیار یم، یوبیک مې اوږه کې یو یو لاس او بل په لاس کې ونیول او لفت کې راکښته شوم، له ریسپشن څخه مې خپل پاسپورټ او هغه بل تر لاسه کړل چې څو ورځې په کې زما لګښت لیکل شوی و، له هغوی مې خدای پاماني واخیسته، دوه تنه یې راسره کړل، چې زما بکسونه ټکسي ته انتقال کړي، څو شېبې دهوټل مخې سړک ته ورسېدو، خو ټکسي راښکاره نه شوه، بیا هغوی وویل لږ وړاندې به هغه عمومي سړک ته چې یو پنځوس متره لرې و، لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، هلته چې ورسېدو، نو یوه یو سیټه ډاټسن زموږ مخې ته ودرېده، ډریور یې پښتون و، ما ورسره هم سملاسي پښتو خبرې پیل کړې، ما ویل هوايي ډګر ته به مې بوځې، هغه ویل صحیح ده، زما بیکونه یې شاته په موټر کې واچول دهوټل له کاریګرو سره مو خدای پاماني وکړه او دهوایي ډګر پر لوري رهي شو، په لاره کې مو له ډریور څخه پوښتنه وکړه چې دکوم ځای یې او دلته دې ګوزاره څنګه ده؟ هغه وویل دپکتیا یم او ګوزاره مو شکر دی فضل دخدای دی همدغه موټر چلوم ګوزاره مو پرې کېږي، دې موټر کې څه وړې راوړې؟ دې کې مال او سامان وړم راوړم. دا مهال تر رسمیاتو دمخه وخت و، پر سړکونو ګڼه ګونه ډېره کمه وه، په خبرو خبرو کې هوايي ډګر ته ورسېدو، ډریور زما بیکونه کښته کړل، ما ویل استاذه څو روپۍ شوې، هغه ویل نه وطندار یې پیسو ته حاجت نه شته، ما ویل نه ضرور به یې اخلې، بیا یې وویل خیر نو شل درهمه راکړه هغه ته مې شل درهمه ورکړل او ما یوه ټایر لرونکی لاسګاډی چې لږ وړاندې په ګڼ شمېر کې ولاړ وو، رابېل کړ او خپل بیکونه مې په کې کېښودل، لږ وړاندې مې دهغو خلکو پر لوري حرکت وکړ، چې له ورایه افغانان معلومېدل، هغوی ته ورسېدم، سلام مې واچوه، ځینو سره مې په لاس روغبړ وکړ، دپرواز پوښتنه مې وکره ټولو ویل په ټکټ کې خو یې نهه بجې لیکلي دي.

تر هغه پورې ایله چکن مکن خلاص شي، څو شېبې انتظار مو وویست چې دترمینل داخل ته یې دننوتو اجازه راکړه، ټول په منظم ډول له خپلو لاس ګاډو سره ترمینل ته داخل شو، د دوبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوايي ډګر د دنيا له لويو هوايي ډګرونو څخه يو دی، چې دوه نړيوال ترمينلونه لري، موږ دويم ترمينل ته راغلو، کله چې ترمينل ته ورداخل شو، نو خپل بيکونه مو تر چک کوونکي کمپيوټره تېر کړل او دې سره د ودانۍ هغې برخې ته ورداخل شو، چې دلسګونو هوايي شرکتونو سر لوحې دهرې يوې ټاکلې غرفې له پاسه ځړېدلې وې، دا هال دومره لوی و، چې سلګونه مسافرين په کې هېڅ معلومېدل هم نه، کله چې کمپيوټر چک څخه تېر شو، نو زموږ پر هر بيک يې يوه نومره ووهله، يانې دبيک په تسمې پورې يې ونښلوله، بيا هر مسافر دهغه هوايي شرکت دلوحې پر لوري ورته چې ټکټ يې ورڅخه اخيستی و، ما د(کام اير) دهوايي شرکت پر لوري حرکت وکړ، هلته دوه درې تنه ولاړ وو، دلته يې ټکټ کاته او چک کاوه يې او هم يې سامان وزن کاوه، دچا چې به سامان تر ټاکلي حده زيات و، نو هغه ته به يې د اضافي بار دمحصول دتحويلۍ پاڼه ورکوله او تقريباً شل متره وړاندې بيا هلته په يوه بله غرفه کې دمحصول پيسې تحويلېدلې او دپيسو درسېدو سند يې ورکاوه، خو اکثره افغانان چې د سفر له شرايطو او کړاوونو سره اشنا دي، هغوی همېشه په دوو يا درېو بيکونو کې خپل سامان تنظيموي، يوغټ بکس چې ټول وزن يې تر يوويشت دوه ويشت کيلو زيات نه شي، بل داسې يو بيک چې اوږه کې يې وي او ټول وزن يې تر لس پنځه لس کيلو وانه وړي او بل هم داسې يو لاسي بيک يابکس چې په لاس کې ونيول شي او ايله اوه اته کيلو بار په کې ځای شي، دې دوو وړو بيکونو ته اجازه ورکوي، چې ځان سره يې الوتکې ته پورته کړې او هغه بل بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالوتکې دبار وړنې برخې (شاته) دوی خپله انتقالوي.

موږ خپل بیکونه یو یو دتول لپاره وړاندې کړل، زما خو تر ټاکلي وزن کم و، نو ژر یې نومرې پرې ووهلې او دا نومرې داسې وې، چې یوه برخه یې ترې شلوي مسافر ته یې ورکوي او بله برخه یې دبیک په تسمې پورې نښلوي. زما ټکټ یې ټاپه کړ او یوه پاڼه یې چې دڅوکۍ نمبر په کې لیکل شوی و، هم په کې کېښوده، لاسي وړوکی بیک مې په دې بل متوسط بیک کې کېښود او اوږې ته مې کړ، خو مخکې تر دې چې زه حرکت وکړم، یوه مسافر افغان د زیاتي بار پر سر دکام ایر شرکت له مامور سره خبره تاوه کړه، خو بلاخره مامور پر زیاتي بار سترګې پټې کړې او لانجه غوڅه شوه.

زه په هغه لین کې ودرېدم، چې مسافرین دترمینل داخلي برخې ته ورداخلېدل، دلته وروستی چک و، پاسپورت او ټکټ یې کتل او په پاسپورت کې یې خروجي ویزه وهله، خو بیکونه یې تر هغه دمخه یو ځل بیا له کمپیوټر چکه تېرول، ما مخکې خپل بیک دکمپیوټر په لین کې کېښود، بیک له کمپیوټره تېر شو، خو مسئولې ښځې زما بیک بلې خواته کېښود، پر کتلو یې پیل وکړ، ټول شیان یې ترې راوکښل، خو څه یې په کې پیدا نه کړل، ما ورنه دلاس په اشاره پوښتنه وکړه چې څه خبره ده؟ هغې په ګوتو دبیاتي اشاره وکړه او د کمپیوټر سکرین ته یې متوجې کړم، په کمپیوټر کې یې بیاتي ښکاره کوله، چې په سره لیکه ترې چلیپه راتاوه وه، ما بیک ته لاس کړ او بیاتي مې ترې راوکښله او ماموږې ته مې ورکړه، هغې بیاتي ستنه کړه او ما ته یې دتګ اجازه راکړه، هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پته ولګېده چې الوتکې ته له ځـان سـره ان د واړه چـاقو او وړې بياتي د وړو اجازه هم نه شته. تر دې تالاشۍ وروسـته هغـې غرفې ته په لين کې ودرېدم، چې پاسپورټ يې چکاوه او خروجي ويزه يې وهله، غرفه کې دوه عرب مېـرمنې ناسـتې وې پـه قـد او ښکلا متوسطې وې، توري جامې يې پر تن وې، يوازې دمخ کاسه يې ښکاره کېدله او بس، پاسپورټ مې دغرفې په ښيښه يـې سـوړه کې ورداخل کړ، زما پاسپورټ يې واخيست کمپيوټر کې يې ثبـت کړ او تر يو دوه دقيقو ځنډ وروسته يې راته ټاپه کړ، يانې خروجـي ويزه يې ووهله او بېرته يې راکړ، هلته يولس ګامه لرې يـو پـوليس ولاړ، هغه ته لاړم خپل پاسپورټ مې ور وښود، هغه پاسپورټ وليـد او تر کتلو وروسته يې دترمينل بهرنۍ برخې ته، چې مسافر په کـې د الوتنې لپاره منتظر وي، اجازه راکړه. هغه نـو ښـه لـوی هـال و تقريباً دوه درې سوه متره پراخوالی به يې درلود، دناستې لپاره په کې په سلګونو عصري او نرمې څوکۍ ايښې وې، يوه خواکې يـې سوپر مارکيټ هم و، چې مسافرو په کې ځان ته سودا کولـه، البتـه دې سوپر مارکيټ کې اکثره انتيک شيان وو، چې خپله د امـاراتو محصول ګڼل کېدل، دالماسـو، سـرو زرو او سـپينو زرو ګوتمـۍ او غوږوالۍ هم په کې پيدا کېدلې، د اماراتو په باب بېلابېل مصور او تشريحي کتابونه، پوسترونه او لنډه داچې هر څه دې غوښتل دلته دې کتلای او اخيستلای شول، خو دې سوپر مارکيټ کـې شـيان دومره قيمته وو، چې دبازار تر نرخه دوه درې ځله پورته اټکلېدی شول، وړاندې يو لوکس کرولا ته ورته موټر هم دسـمپل (نمـونې) په توګه ولاړ و او داسې ښکارېدله چې ډېر قيمتي موټر دی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې حساس ځای کې يې ځای ورته جوړ کړی دی. څو شپې په سوپر مارکيټ کې وګرځېدم، داماراتو څو پوست کارتونه مې واخيستل او د اماراتو په باب کتاب مې هم وکوت، چې د اماراتو دېلابېلو ښارونو نقشې، تصويرونه او انکشافي بهير په کې راغلی وو، دکتاب دپښتی پر څنډه ليکل شوي وو، (پنځوس درهمه) هغه مې بېرته کېښود، يوازې نهه لس پوسترونه مې واخيستل چې ټول شل درهمه يې راڅخه واخيستل، په دې سوپر مارکيټ کې اکثرو ښځينه کارکوونکو کار کاوه، له څېرو يې ښکارېدله چې له فلپين او يا چين څخه به وي.

تر لږ ګرځېدو راګرځېدو وروسته پريوې اوږدې څوکۍ کېناستم او کمره مې له بيکه راوکښله، ما ويل چې څو عکسونه واخلم، دې وخت کې يو دريشي کړی سپينکی هلک ماته مخامخ ناست دی، راته موسک او رانږدې شو، استاده په خير! لاس يې راکړ، ما ويل په خير، ويل يې استاده دلته څه ته راغلی يې؟ ما ويل هسې! ده وويل رسمي راغلی يې که شخصي؟ ما ويل نه د دوستانو ليدو ته راغلی يم، ده ويل زه دې ونه پېژندم، ما ويل نه والله چې که ځان راته معرفي کړې، نو ډېره به ښه شي، ده ويل زه به دې په ياد کې پاتې نه يم، زه تقريباً درې کاله وړاندې دپېښور ګل حاجي پلازې ته له حنان حبيبزي سره درغلی وم، زه د بغلان يم نوم مې محمد نسيم دی او تاسو هغه وخت ماته ډېر زيات کتابونه هم راکړل چې بغلان کې يې پښتنو ته ورسوم او ما بيا هغه کتابونه ټول بغلان ته يوړل او ډېرو ښو خلکو ته مې ورکړل. ما ويل ښه نو ته دلته څه کوې؟ ده ويل زه يو کال دمخه دلته شارجې ته راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم، شپږ میاشتې دمخه پولیسو ونیولم او بندي شوم، همدا پرون له زندانه راخلاص شوم او نن مې دا دی له اماراتو رسماً باسي، ما ویل ولې بندي شوی وې؟ دلته خو ټول افغانان قاچاقي راځي صحیح اسناد نه لري، زه هم په همدې ډول راغلی وم، شپږ میاشتې مې کار وکړ بیا پولیسو ونیولم او اوس دادی په ډېر تکلیف له زندانه راخلاص شوم، ډېر نور افغانان لا په زندان کې شپې تېروي او خپلوان یې په تمه دي، چې دوی به دلته پیسې ګټي! محمد نسیم د زندان ډېرې اوږدې او ترخې کیسې وکړې، دې وخت کې مې مخامخ له چت نه پر راځوړند شوي سکرین باندې سترګې ولګېدلې، چې ببلابېلو هېوادونو ته د الوتنو ټایمونه په کې دقیقه په دقیقه لیکل کېدل او مسافرو دخپلې الوتنې وخت په کې کتلای شو، دکابل پرواز ته متوجه شوم دوبۍ- کابل لس بجې لیکل شوی، ساعت ته مې وکتل یو ساعت وخت پاتې و، محمد نسیم ته مې وویل وخت ډېر پاتې څه کوو؟ هغه وویل کمره درسره ده راځه چې څو قطعې یادګاري عکسونه واخلو، ما ویل ټیک ده هغه زما څو قطعې عکسونه واخیستل، ما دهغه عکس واخیست او بیا مو په ګډه یو قطعه عکس واخیست، دترمینل په دې برخه کې مو ورو ورو پر قدم وهلو پیل وکړ، یو ځل بیا سوپر مارکیټ ته لاړو او شیان مو بیا له نظره تېر کړل، محمد نسیم وویل دلته شیان څو چنده قیمته دي، ما ویل هو ما مخکې بیه کړل، محمد نسیم په اماراتو کې یو څه وخت تېر کړی و، دعربو پرخوی بوی یو څه بلد و، نو ځکه یې دعربانو دکلتور او د پانګوالو داخلاقو په باب ډېرې ښې او بدې خبرې وکړې، تر لږ ځنډ وروسته ما یو ځل بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکرین ته وکتل، محمد نسیم تـه مـې وویـل لکـه چـې د الـوتنې وخت رانږدې کېدونکی دی، هغه وویل هو وخت کم پاتې، شـل دقیقې به پاتې وي چې مساپرین له ترمینل نه هوایي ډګر ته د وتو پر لاره لیکه شول، هر کس چې تر ترمینله وته نـو تکـټ یـې دیـو پولیس له خوا په نیمه څیرېده، او هغه برخه چې نـومره یـې لرلـه مسافر ته ورکول کېدله، ټـول مسـافرین لـه ترمینلـه ووتـل نـو دوه (۳۰۲) موټر راغلل او موږ په کې سواره شو، تر یو دوه دقیقې مزلـه وروسته یې دکام ایر الوتکې تر سینې لاندې کوز کړو، الـوتکې تـه دختو په نیت په لین کې ودرېدو، دوه درې دقیقې به لا وتـې نـه وې چې ټول الـوتکې تـه وختـو او هـر سـړی پـر خـپلې څوکـۍ کېناست، له نېکه مرغه چې دمحمد نسیم او زما څوکۍ څـنګ پـه څنګ شوې، زه دښیښې خواتـه کېناسـتم او ژر مـې دالـوتکې لـه ښیښې څخـه پـه کمـره د هـوایي ډګـر یـو څـو قطعـې عکسـونه واخیستل، ما ویل ځه څو چې الوتکـه الـوتنې تـه چمتـو کېـږي، داعکسونه خو به واخلم، کلـه چـې الوتکـه الوتنـه کـوي، نـو یـو عمومي اعلان کوي، چې الکترونیکـي او مخـابراتي وسـایل لکـه تلېفون، کمره او مخابره ټول باید ګل وي چې داټول الـوتنې تـه ستونزه راولاړوي.

پوره لـس بجـې بـه وې، چـې دالـوتکې څرخونـه وڅرخېـدل، دالـوتکې عملـې لومـړی پـه الوتکـه کـې لـه معمـول سـره سـم دکمربندونو د تړلو، دخطر په حالت کـې لـه الـوتکې د خروجـي دروازې څخه د وتلو لارې او له اکسیجن څخـه دګټـې اخیسـتنې لارې چارې په ګوته کړې، پـه لوکسـو الوتکـو کـې دا چـارې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

الوتکه کې دلګېدلو تلویزیونو له لارې ښودل کېږي، خو په معمولي الوتکو کې دا چارې خپله دالوتکې دعملې له خوا د وسایلو په ښودلو او دلاس په اشارو تر سره کېږي، تر لارښوونو وروسته الوتکه په نوبت سره دالوتنې عمومي کرښې یا رنوې ته برابره شوه، د دوبۍ هوايي ډګر دومره لوی دی، چې پر یوه وخت دالوتنې څو لیکې لري چې داټولې په کې بیا پرخپل وخت مصروفې وي، دلته له دې کرښې څخه هم په دقیقه کې دوه درې پروازه کېدل، الوتکې د الوتنې پر کرښې ځغاسته پیل کړه، تر یوې دقیقې چټکې ځغاستې وروسته الوتکه له ځمکې پورته شوه، کله چې الوتکه یا له ځمکې پورته کېږي او یا کښې نو دسړي زړه ډېپ لوېږي، داسې لکه په خوب کې چې څوک له بامه اویا هم لوړ ځایه راولېږي، زړه یې ودرزېږي، خو ژوبل نه شي او بیا پوه شي چې دا خوب دی او رښتیا نه دي، یاهم داسې لکه د مهترلام- سرخکانو پر سړک په ګړندي حالت کې چې موټر یو دم په خوړ کې کښته شي او یا هم دکابل – جلال اباد لویه لاره چې موټر په خوړ کې کښته شي، دسړي زړه ډېپ ولوېږي، دالوتکې دالوتنې او ناستې پر وخت هم همداسې یو حالت رامخې ته کېږي.

الوتکه د دوبۍ پر سر وڅرخېده کله چې دې لاندې کتل، نو په زرګونو موټر په واټونو کې تېر وبېر کېدل، نو هلته سړي ته پته لګېدله، چې دلته ژوند څومره ګرم او په تېزۍ سره روان دی، لاندې پاک، لوړ او ستره تعمیرونه چې دې کتل، عقل ورته کار نه کاوه، چې په څه ډول دا جوړ شوي دي. نو هلته سړي ته هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد الفت دا شعر ورپه زړه شي چې:

ډېر تفاوت شته په انسان کې د مانا په لحاظ

واړه مشغول دي ځینې ځان ځینې جهان جوړوي

دې وخت کې ماته په دوبۍ کې هغه د دوو افغان قومندانانو خبره هم رایاده شوه، چې په جنګ او دځاني ګټو په ترلاسه کولو کې یې ډېر مهارت درلود، ټول ذهن یې د ورانۍ په باب مصروف و او د عمران هېڅ فکر ورسره نه و. دا دواړه قومندانان په دوبۍ کې ګرځېدل پر یوه لوړ شل پوړیزه شیشه یي تعمیر یې سترګې لګېدلې وې، نو یوه بل ته یې ویلي وو: یاره چې له دغې زاویې (کونج) څخه یې وولې نو په یوه ډز سره ټول چپه کېږي، قومندان صیب په ویشتلو او چپه کولو کې ډېر مهارت دلود، خو په ودانۍ نه پوهېده، ما ویل خدای(ج) به کله هغه وخت راولي چې زموږ د هېواد ټول خلک د ورانۍ پر ځای د ودانۍ په فکر کې شي.

همدې چُرت کې وم چې الوتکه له وچې دبحر تر غاړې تېره او بلې فضا ته داخله شوه، دبحر ترغاړې پر اوږده لیکه بې شمېره ودانۍ تر سترګو کېدې او په سلګونو بېړۍ ورته را روانې ښکارېدې، الوتکې ورو ورو خپله ارتفاع لوړوله، خو بیاهم په بحر کې لویې لویې بېړۍ د وړو وړو کښتیو په بڼه ښکارېدې، بلاخره الوتکه دومره لوړه شوه، چې یوازې دبحر د اوبو شنه سطحه ملعومېدله اوبس، تر څه کم نیم ساعت مزله وروسته داسې ښکارېدله، چې الوتکه د ایران د بندر عباس بندر له لارې د ایران خاورې ته ورداخله شوه، دلته هم څه ناڅه ابادي تر سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، خو تر يو څو دقيقو مزله وروسته تر الـوتکې لانـدې يـوازې يوه سپېره دښته معلومېدله او بس، کله کله به يوه توره نرۍ ليکـه هم ترې تر سترګو کېدله غالباً چې عمومي سـړک بـه و، ډېـر لـرې لرې په دښتو کې کلي ودان ښکارېدل، خو نه دومـره ودان چـې شينوالی يې د سـړي زړه راکـاږي، الـوتکې همداسـې د سـپېرې دښتې له پاسه مزل کاوه، چې ماباندې لږ تنده راغله د اوبو بوتـل ته مې لاس کړ، ګورم چې اوبه په کې لږ کمې شوې دي، کله چې مې دبوتل سر خلاص کړ نو چس هوا ترې ووته، محمدنسيم راتـه وويل چې دلته اوبه کمېږي، اکسيجن له لاسه ورکوي او ماتـه بيا په مکتب کې دکيميا د استاد خبره رایاده شوه، چې اوبـه لـه دوو عناصرو، اکسيجن او هايدورجن څخه جوړې شوې دي، نـو دلتـه زه پوه شوم چې يو يې په لوړه ارتفاع کې په غاز بدلېږي، نو ځکه په بوتل کې اوبه کمې شوې دي، تر اوبو څښلو وروسته رابانـدې خوب راغی، نيم ساعت خوب به مې کړی وي، چې بيـدار شـوم، کله چې مې لاندې وکتل له يو خړ ګرد پرته نور څه نه معلومېدل، ما اول فکر وکړ چې دا ګنې وربځې دي، خو وروسته متوجه شـوم چې له دښتو څخـه راپورتـه کېـدونکی ګـرد دی، دافکـر کـوم د افغانستان او ايران ترمنځ سرحد ياني دنيمروز او د ايران د بلوچو سيمه ده، محمدنسيم وويل چې لـه همـدې لارې اکثـره افغانـان ايران ته په قاچاقي ډول راځي او مخدره مـواد هـم لـه همـدې لارې قاچاق کېږي، دلته قاچاق وړونکي اکثره وسلوالې ډلې لري او دپوليسو پرې هم چندان زور نه رسـېږي، خـو بيـا هـم د دواړو غاړو ترمنځ سختې نښتې کېږي او ډېر پوليسان او قاچـاق وړونکـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې وژل کېږي، ډېر افغانان هم، دې لارې وخوړل.

همدې خبرو کې وو، چې دالوتکې په دهلېز کې له یوه ګرځنده یخچال ته ورته لاس ګاډي څخه هرې څوکۍ ته ډوډۍ وېشل کېدله، یوې ښځینه کارکوونکې یو یو پتنوس چې څو خونې یې درلودې دهر چا دڅوکۍ دمخه پر مېز چې دمخنۍ څوکۍ له شاتنۍ برخې سره وصل و او د اړتیا پر وخت به بېرته کېده او تړل کېده، ایښوده، دپتنوس په یوه خونه کې وریجې، په بله کې لږ سره کړي کچالو او همدارنګه په وړو وړو پاکټونو کې درومیانو مایع او یو څه وچه ډوډۍ البته روټ ته ورته وچه ډوډۍ، پلاستیکي قاشغې او کاشغپنجې او په یوه خونه کې دپیپسي لپاره یو پلاستیکي ګیلاس ایښودل شوي وو. ډوډۍ یې ډېره خوندوره نه وه، خو بیا هم د افغانستان په شان یو هېواد لپاره دا هم مناسبه غذا وه، په الوتکه کې به ټول دوه سوه شاوخوا مسافرین ناست وو، ماته الوتکه روسي ساخت معلومېدله، پیلوټان یې هم روسان وو، په الوتکه کې غرس هم زیات و، یانې د اریانا افغان هوایي شرکت تر اوسنیو الوتکو یې سرویس لږ کښته و، خو غذا یې په دې ډول ترتیب کړې وه، چې افغانانو او بهرنیانو دواړو ته دمنلو وړ وه، یانې د دواړو ترمنځ وه، په دې الوتکه مور سره ګڼ شمېر بهرنیان هم وو، چې کابل ته راروان وو. ددې ډوډۍ پتنوس او سامان یوازې یو ځل د استعمال وړ و او بس. لږه شېبه وروسته یې چای هم راوړ او چا چې غوښته خپل ګیلاس یې ورنیوه او کارکوونکې ورته ډکاوه. تر ډوډۍ وروسته چې مې لاندې وکتل نو یو نیم ځای کې به دشینوالي څرک ولګېده او چرته دلوړو غرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر سر به د واورو سپین څادر غوړېدلی ښکاره شو، الوتکې بیا خپل مزله ته دوام ورکړ، یو وخت پیلوټ غږ کړ چې الوتکه کابل ته نږدې کېدونکې ده، انشاءالله چې (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به الوتکه دکابل پر نړیوال هوایي ډګر کښته شي، لاندې تړوله فضا وریځو نیولې وه، هېڅ نه ښکارېدل، کله چې به الوتکه په وریځو کې ننوته، نو سخت ټکان به یې وخوړ، ما محمد نسیم ته وویل: څو موده دمخه په همداسې حالت کې دکام ایر شرکت یوه الوتکه دکابل دخاک جبار په غرونو کې راولوېده، چې بیا خدای مه کړه هغه حالت تکرار نه شي. هغه وویل څه خدای(ج) مهربانه دی. الوتکې یو دوه دورې ووهلې او خپله ارتفاع یې راکمه کړه، تر وریځو راکښته شوه، نو لاندې دځمکې سطح راڅرګنده شوه، الوتکه چې څومره ټیټېدله نو لاندې ځمکه ښه لیدل کېده، دالوتکې وزرو ته مې پام شو چې د باران څاڅکي پرې ورېدل، څو شېبې وروسته پیلوټ په درېیو ژبو: پښتو، دري او انګلیسي اعلان وکړ چې الوتکه ناستې ته چمتو ده، هیله ده چې خپل کمربندونه وتړئ! الوتکه دکابل پر نړیوال هوایي ډګر کېناستله او موږ ترې په نوبت کښته شو، همدې وخت کې مې له الوتکې څخه دهوایي ډګر یو دوه قطعې عکسونه واخیستل او له الوتکې کښته شوم، دالوتکې تر څنګ دوه (۳۰۲) ته ورته موټر ولاړ وو او موږ یې تر ترمینله پورې ورسولو، زموږ غټ بیکونه یې په یوه بل موټر کې ترمینل ته راوړل، په ترمینل کې بیا یوه اوږده انتظار وځورولو، نږدې یو ساعت کې ایله زموږ د دخولي ویزې کار خلاص شو، یانې دا چې اول مو پاڼه ډکه کړه، بیا په لین کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدو او هغې ټاکلې غرفې ته چې تر څو رسېدو ساعت راباندې تېر شو. د دخولي ويزې تر وهلو وروسته چې دې بلې برخې تـه راتېر شو، نوهر څوک دخپل بکس په لټه کې و، ما مخکې يو پوليس ته دبکس نمبر ورکړی، هغه زما بکس وختي پيدا کړی، چې يوه تسمه يې لا د واره په همدې ټېل ماټېل کې شلېدلې وه. څنګ ته يې دګمرک دچک يوه دروازه هم وه، چې کمپيوټر په کې ايښی و او خپل بيکونه به دې دلته هم چک کول، ماخپل بيکونه کېښودل، ژر يې تېر کړل او څه يې ونه ويل، خو ځينو نورو مساپرو سره يې جنجال و، کله چې مې پوښتنه وکړه، يو تن وويل دا د ګمرک محصولي غرفه ده، ځينې خلک له خارج څخه قيمتي شيان لکه سره زر او نور راوړي، دا بايد دلته وکتل شي او محصول شي، نو دا غرفه دهمدې قيمتي شيانو د محصول لپاره ده.

دلته نو دهمدې ځای ډېر زيات جواليان ولاړ دي، چې له دې ځايه لږ څه وړاندې ياني دسلو مترو په واټن ټکسي پورې درسره په لاس ګاډي کې شيان ور وړي، خو د مزدورۍ په نامه نه، بلکې دشېرينۍ په نامه در څخه ډېلې پيسې اخلي، اکثره افغانان چې له بهر څخه راځي نو دوی سره افغانۍ نه وي، نو دوی چې درې څلور ډالره هم ورکړي، دوی ته ډېر شی دي. زما بيکونه يې په لاس ګاډي کې واچول، زه، محمد نسيم او يو بل په يوه ټکسي کې سره کېناستو، ټکسيوان ته مې وويل لومړی به ما (شش درک) او بيا به دوی خپل خپل ځای ته ورسوې، پر سړک ښه باران شوی و، دختو او ناپاکيو هېڅ کمی نه و، نيم ساعت کې شش درک ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېدو، محمد نسیم او هغه بل ملګري ته مې ښه ټيټک ست وکړ، خو هغوی راسره پاتې نه شول، موټروان ته مې پنځه ډالره ورکړل ما ويل چې دا دې کرايه، هغه خوشحاله شو او زه له خپل سامان سره کور ته ور دننه شوم، په کور کې تر روغبړ او ستړي مه شي لږ وروسته يې راته چای کېښود، چای مې څښه چې همداسې څُرت يوړم، کابل او دوبی، افغانستان او امارات مې سره مقايسه کړل، بيامې سره پرتله کړل، ديوې اوونۍ سفر مې ټول له نظره تېر کړ، دواړه هېوادونه او سيمې هېڅ دپرتلې نه وو، يو ځل بيا څُرت کې ډوب شوم ما ويل چې زه هېڅ هلته تللی نه يم او دا هر څه چې مې ليدل دا هسې يو خوب او خيال و او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځورونه

حاجي دلاجان

عبدالحفیظ زریني

تاج ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یون په دوبۍ کې د بحر تر غاړې

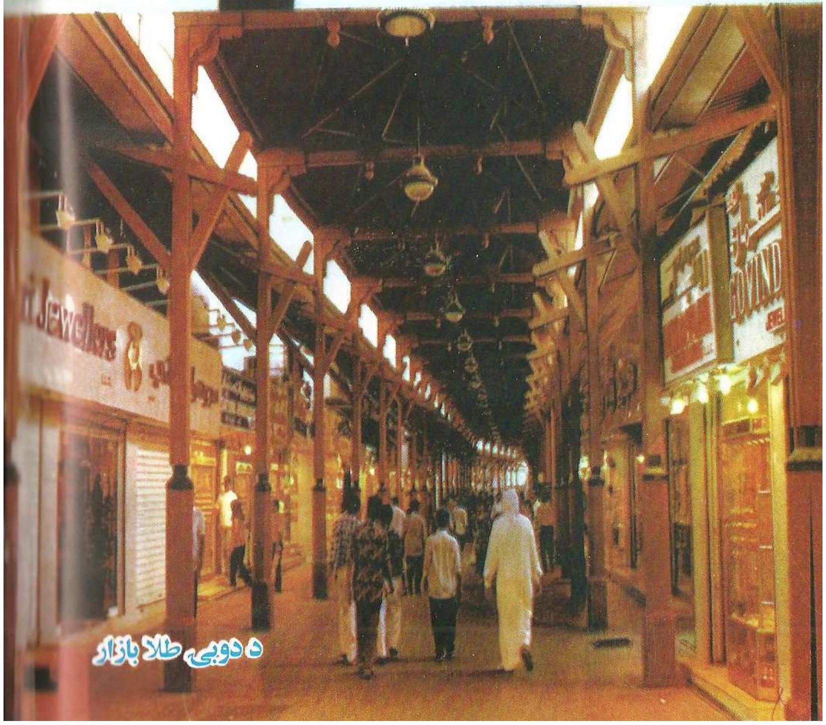

د دوبۍ طلا بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

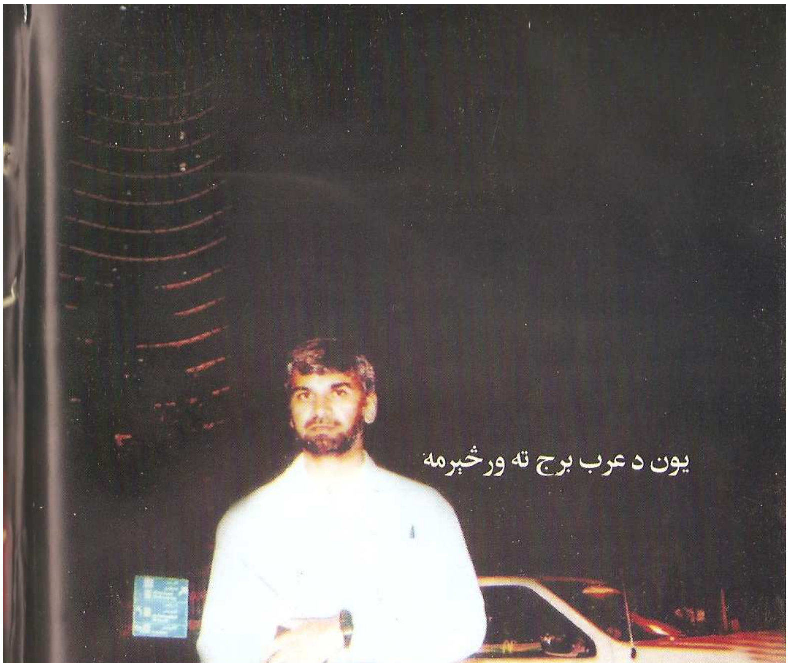

یون د عرب برج ته ورڅیرمه

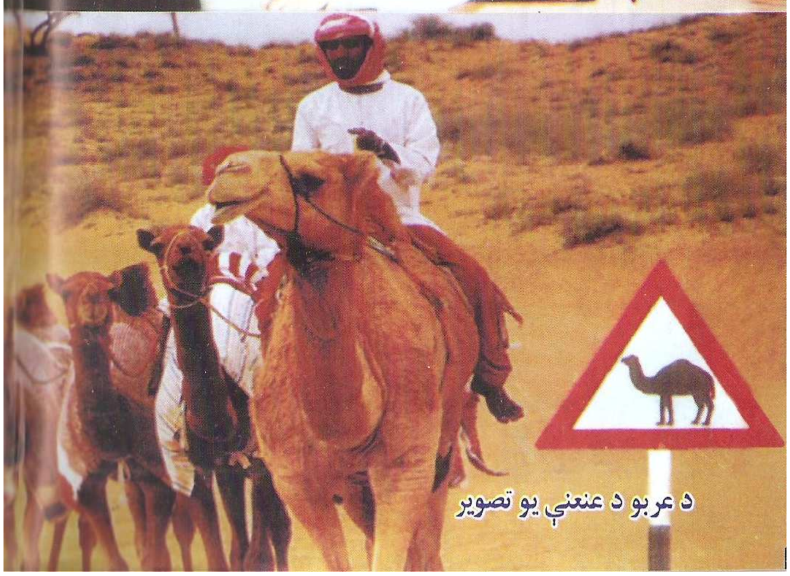

د عربو د عنعنې یو تصویر

(c) ketabton.com: The Digital Library

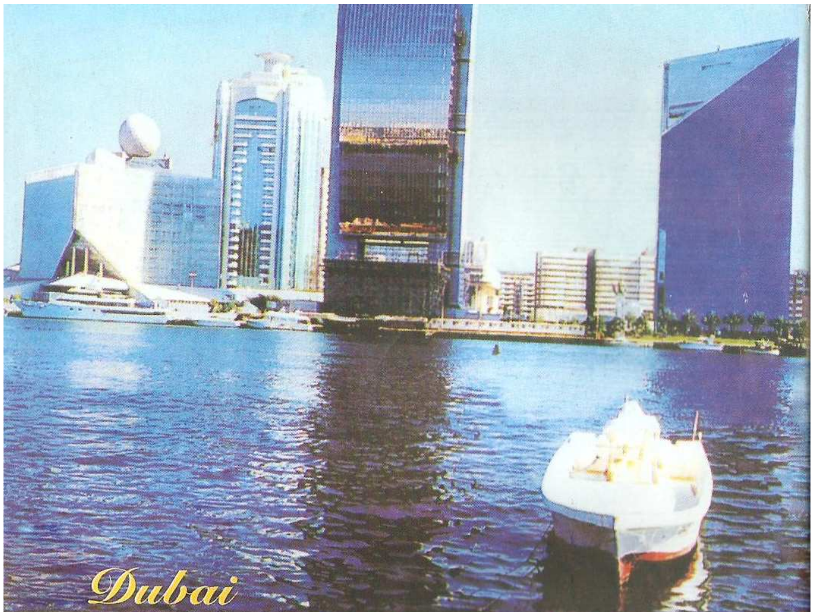

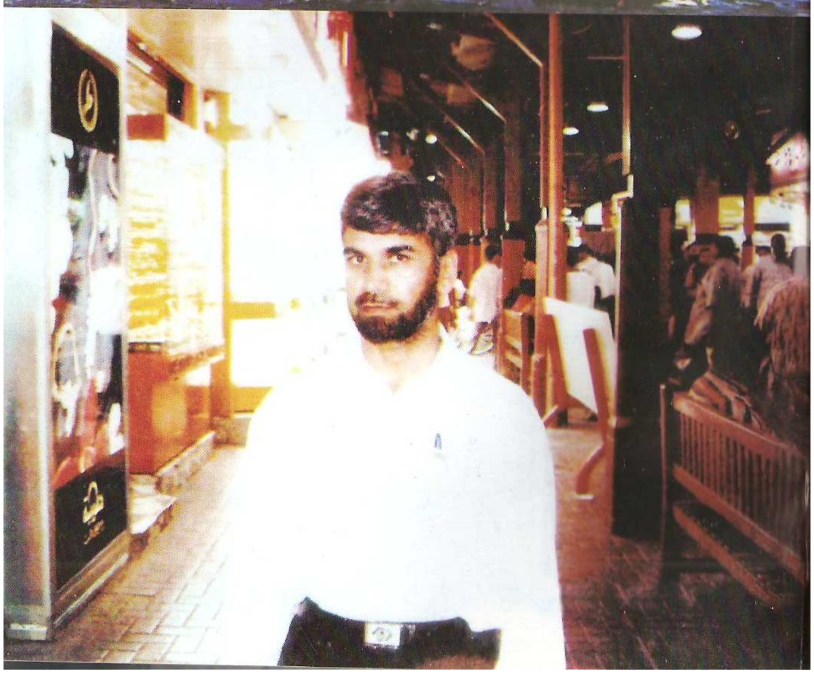

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوبۍ د هوايي ډګر ترمينل

د دوبۍ ښار بېلابېلې منظرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

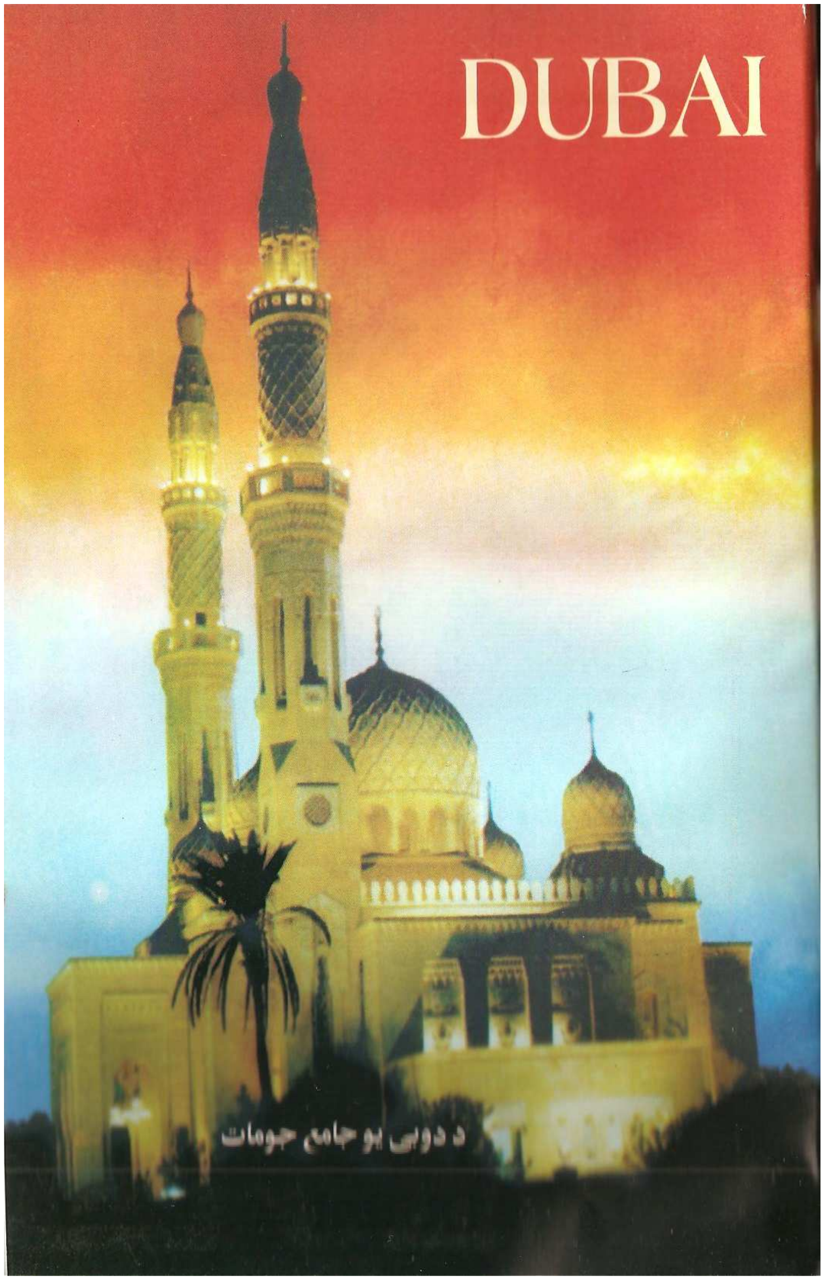

يون د دوبۍ د هوايي ډګر په ترمينل کې

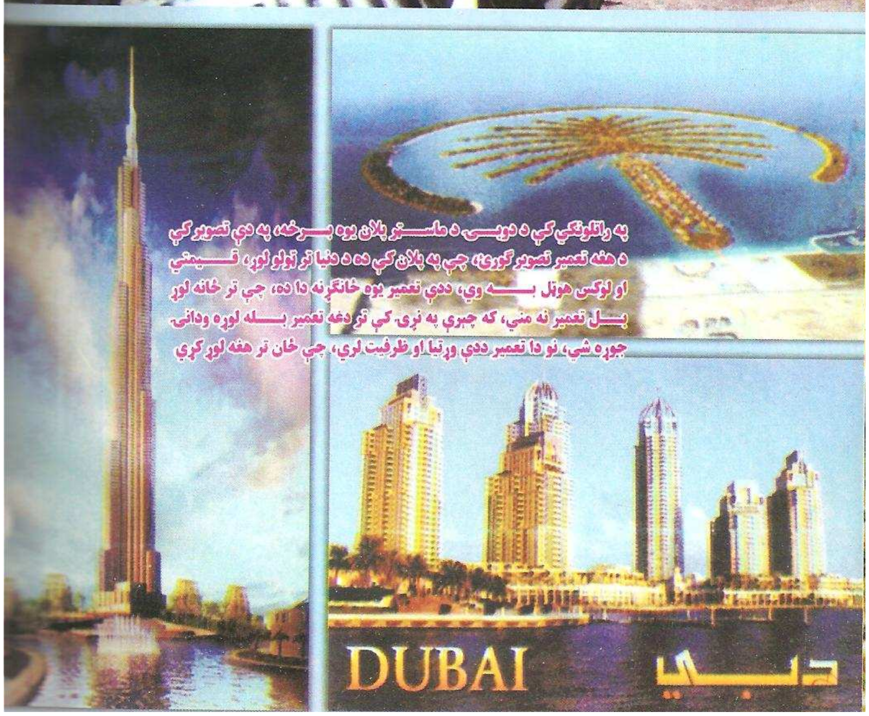
په راتلونکي کې د دوبــي د ماســتر پلان يوه بــرخه، په دې تصوير کې
د هغه تعمير تصوير ګورئ، چې په پلان کې ده د دنيا تر ټولو لوړ، قــيمتي
او لوکس هوټل بـــه وي، ددې تعمير يوه ځانګړنه دا ده، چې تر ځانه لوړ
بــل تعمير نه مني، که چېرې په نړۍ کې تر دغه تعمير بــله لوړه ودانۍ
جوړه شي، نو دا تعمير ددې وړتيا او ظرفيت لري، چې ځان تر هغه لوړ کړي
DUBAI
دبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی. لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته دپښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د ((پوهندوی)) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او ((شمشاد)) مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه د یو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمهوري رياست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لويو جنګسالارانو او ځينو تنظيمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد يون ته وړانديز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد يون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملګرو په زيات ټينګار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد يون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد يون د خپلواک ليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راديويي او تلويزيوني مرکو کې يې د واقعيتونو او حقايقو د څرګندېيان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نيولی دی. که څه هم ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر يو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته اېښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی،په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دافغانســتان دکلتــوري ودې ټــولنې» او«د پښــتني فرهنــګ د ودې پراختيــا ټولنې» د همکـار پـه توګـه د بېلابېلـو ليکـوالـو پـه لسـګونو اثـار، ايـډيټ او چـاپ کـړي دي. دغـه راز يـې پـه سـلګونو کورنيـو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيستې ده، خپله يې هم په لسګونو مشاعرې،سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلتـه بـه يـې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	خرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړۍ شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دويمه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

کتاب نوم	خرنګوالی	چاپکال
• هيلې	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• نيمګړي ارمانونه	د حيران شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د نازو انا ياد	د سيمينار د ليکنو ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کليات	داستاد الفت نثرونه	دريم ۱۳۸۷
• سيندونه هم مري	د اسحق ننګيال شعري منتخبات	دويم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپرې اثر دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنايتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر دويم ۱۳۸۷

د - يونليکنې:

- د اماراتو سفر د اماراتو يونليک دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی د اروپا يونليک لومړی ۱۳۸۷
- دپنتهاګون ترڅنډهو د امريکا يونليک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنګ يو ځلاند ستوری دويم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لويه جرګه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷
- انديال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هيله د خپلو سريزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري يون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مرکه او مرکې — لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال — لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په وړمو کې — لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلیچ کې — لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون — لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ — لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ — لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او اوسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

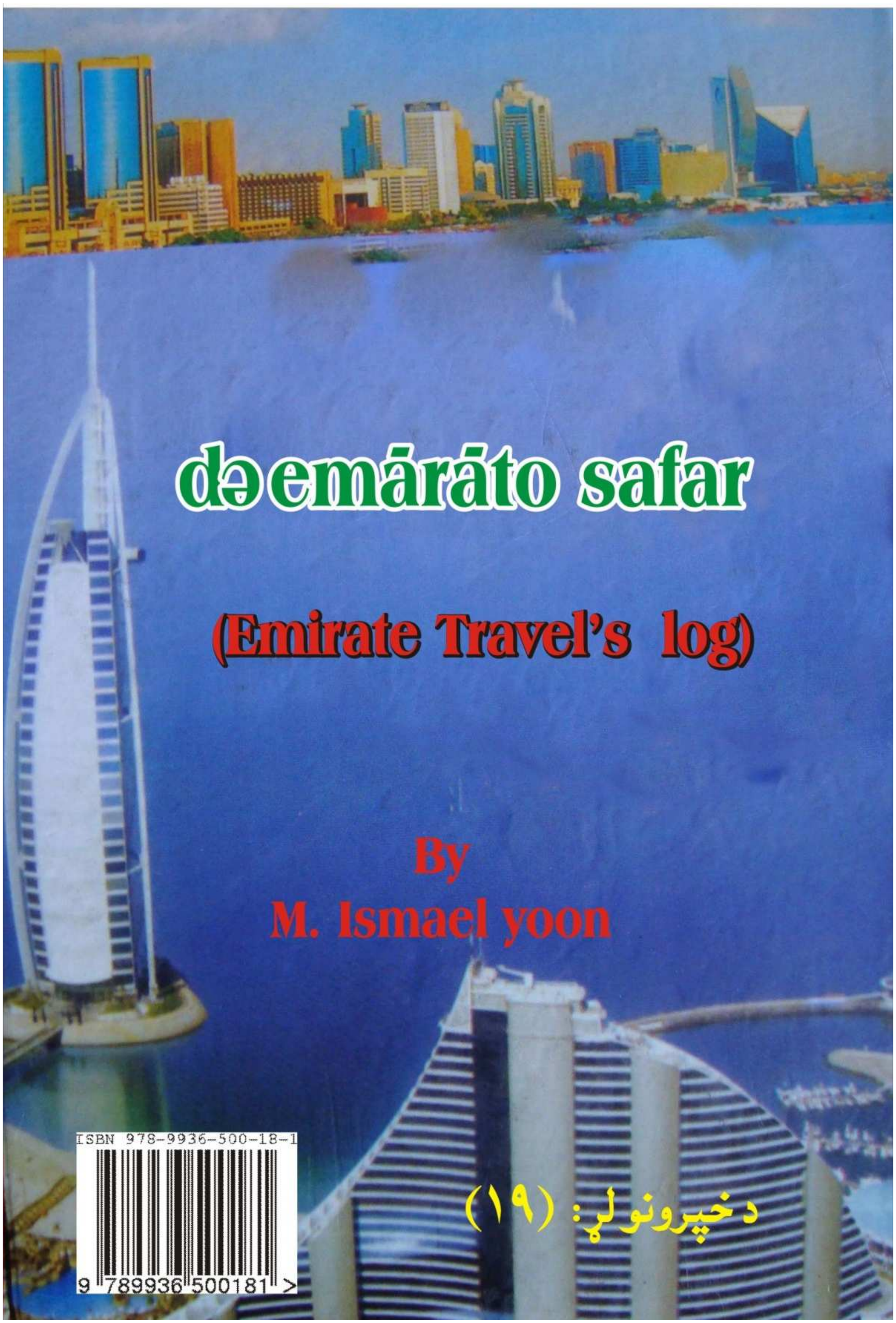

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library